СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVII П'ЯТНИЦЯ, 26 ТРАВНЯ 2000 ЧИСЛО 21 VOL. CVII FRIDAY, MAY 26, 2000 No. 21

Діячі української громади провели телефонну розмову з Білим Домом

ВАШІНҐТОН, Д.К. (УНІС). – З приводу візити Президента США Клінтона в Україну, яка відбудеться 5 та 6 червня цього року, представник бюра зв'язків з громадськістю при Білому Домі мав телефонну розмову з провідними діячами українсько-американських установ та організацій. Мета дискусії – обговорити актуальні для України питання, на які необхідно звернути увагу Президента США під час його візити до Києва. Розмова відбулася 16 травня ц. р. при участі понад 25 членів української громади і директора у справах Росії, України та Евразії при Раді національної безпеки США Джона Тідструма. Він повідомив програму Президента США під час його перебування у Києві та зосередився на головних питаннях, які будуть обговорюватися з представниками Уряду України.

Президент США зустрінеться з Президентом України Леонідом Кучмою, прем'єр-міністром Віктором Ющенком, спікером Верховної Ради Іваном Плющем та іншими представниками Уряду України. Його програма також передбачає участь у вечірньому прийнятті та

(Закінчення на стор. 2)

День героїв ОУН-УПА – вперше в Україні

ЛЬВІВ. – В неділю, 21 травня, у Львові вперше святкували День Героїв, в який вшановували ветеранів ОУН-УПА. У центрі міста відбулися святкові паради ветеранів і молодих членів ОУН-УПА, святкові концерти за участю ветеранів.

Фото УНІАН

ОУН закликала до об'єднання

КИЇВ. 20 травня.– Понад 400 делегатів з усіх областей України, західньої та східньої діяспори, серед яких – учасники визвольних змагань ОУН та їхні нащадки, взяли участь у XV Великих зборах українських націоналістів. У програмі дводенного засідання делегатів – звітна доповідь голови Організації українських націоналістів Миколи Плав'юка, ухвалення змін і доповнень до статуту і програми ОУН, вибори голови ОУН. На урочистому відкритті зборів з привітальним словом виступив М.Плав'юк, представники релігійних конфесій, Адміністрації Президента, народні депутати і члени президії зборів. Голова проводу ОУН, виступаючи на зборах, сказав, що "українська нація ще не здобула належного їй місця і ролі справжнього господаря своєї держави. Але нинішній бюрократичний апарат не в силі зупинити здорових тенденцій відродження українського життя, які йдуть з народних мас". Водночас голова Українського Народного Руху Юрій Костенко у своїй промові зазначив, що "праві демократичні сили перемогли у боротьбі за незалежність, але програли у битві за владу, яка залишається комуністичною". Він закликав праві демократичні сили до об'єднання у нову політичну коаліцію – Координаційну Раду. Член проводу

(Закінчення на стор. 2)

Лариса Онишкевич обрана головою НТШ

Новообрана голова Управи НТШ США д-р Лариса Онишкевич.

В суботу, 20 травня, відбулися в Нью-Йорку, в домі Наукового Товариства ім. Шевченка, 16-ті звичайні загальні збори, із численною участю усіх категорій членів Товариства з американського терену.

Зранку пройшли сходини окремих секцій, а по полудні – збори під проводом обраної президії. Зборами проводили проф. Тарас Гунчак і мґр. Володимир Баранецький. Після звітування уступаючої Управи під проводом проф. Леоніда Рудницького і дискусії над звітами заслухано звіт голови Номінаційної комісії проф. Івана Фізера.

Номінаційна комісія представила зборам два списки пропонованої нової Управи НТШ США – одна під проводом д-ра Лариси Залеської-Онишкевич, а друга – проф. Володимира Стойка. У висліді голосування обрано головою Управи НТШ д-ра Ларису Онишкевич, а її заступниками – проф. Романа Андрушкова, д-ра Святослава Трофименка, проф. Анну Процик і д-ра Василя Маркуся.

Новообрана голова, що досі виконувала обов'язки першого заступника, зокрема заступаючи голову Управи НТШ проф. Леоніда Рудницького під час його відсутности, представила свій широкий та цікавий плян праці Товариства на черговий рік, в якому наголосила важливості ролі НТШ у галузі українознавства, співпраці з іншими науковими установами, і на потребі присвятити увагу молодим науковцям та науковцям „четвертої хвилі".

Наш кор.

Україні передано творчу спадщину Володимира Винниченка

Микола Вірний

Як уже повідомляла „Свобода", 8 травня ц. р. в посольстві України у Вашінґтоні відбулася зустріч прем'єр-міністра України Віктора Ющенка з американцями українського походження – представниками наукових, суспільно-громадських, професійних організацій та установ. Зокрема президент УВАН у США проф. Олекса Біланюк передав українському прем'єрові книжки про Володимира Винниченка та твори В. Виниченка, а також малярську спадщину В. Винниченка. Привітання з цієї нагоди від голови Винниченківської комісії УВАН Григорія Костюка прочитав його син д-р Теодор Костюк.

Згідно із заповітом Володимира Винниченка УВАН в 1959 році прийняла його архів на збереження і тепер передала 89 одиниць колекції, що має історичну та мистецьку цінність, і назавжди зберігатиметься у відділі рукописів Інституту літератури Шевченка Національної Академії Наук України.

Інститут літератури ім. Т. Шевченка спільно з Державною службою контролю за переміщенням культурних цінностей через державний кордон України зобов'язалися у вересні-листопаді 2000 року організувати ретроспективну виставку цієї колекції в Національному художньому музеї України, надрукувати мистецький каталог робіт та протягом трьох років повністю реставрувати.

Як відомо, Володимир Винниченко (1880-1951) посідає визначне

(Закінчення на стор. 9)

■ ВОНИ НАВІТЬ ЗГОДНІ ПЕРЕЗВАТИ УКРАЇНУ НА КИЇВСЬКУ РУСЬ Стор. 5

■ ПРО ЩО РОЗПОВІДАЮТЬ МОГИЛИ ХОЛОДНОГО ЯРУ Стор. 11

ОУН закликає...

(Закінчення зі стор. 1)

НРУ, народний депутат Микола Кульчицький висловив побажання, щоб можливе об'єднання правих демократичних сил в Україні очолив нинішній прем'єр-міністер Віктор Ющенко.

Віце-президент СКУ, ветеран Другої світової війни у складі дивізії "Галичина", історик Василь Верига з Канади розмовляє з членом ОУН з 1932 року, учасником оунівського підпілля під час і після Другої світової війни, в'язнем сталінських таборів на Колимі у 1947–1956 років Миколою Куделею (праворуч) з Волинської обл. у день відкриття XV Великих Зборів українських націоналістів у суботу 20 травня 2000 року у Пущі-Водиці під Києвом.Учасники Зборів закликали праві політичні сили до об'єднання.

Фото УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Парлямент ухвалив законопроєкт про референдум

КИЇВ.– Верховна Рада ухвалила в першому читанні законопроєкт про всеукраїнський референдум, вилучивши положення, яким передбачалися референдуми з питань щоденної політики. Згідно із законопроєктом, референдуми поділяються на: конституційні; законодавчі; про зміну території України. Законопроєктом пропонуються обмеження щодо проведення всеукраїнського референдуму. На всеукраїнський референдум може виноситися лише одне питання.

ЕБРР – один з найбільших кредиторів України

РИГА.– Европейський банк реконструкції і розвитку є одним з найбільших кредиторів України. Загалом на кінець 1999 року зобов'язання Евробанку щодо проєктів в Україні становили 878 млн. евро, а з урахуванням загального обсягу фінансових ресурсів щодо всіх 34 проєктах ця сума становить майже 1.8 млрд. евро. Оскільки загальний обсяг чужоземних інвестицій в Україну на кінець 1999 року становив 2.75 млрд. дол., то ЕБРР може сміливо називати себе одним з найбільших кредиторів і інвесторів країни, особливо її приватного сектора.

Президент СКУ зустрівся з головою Верховної Ради України

КИЇБ.– На активніше співробітництво Світового конгресу українців (СКУ) з Верховною Радою України у вирішенні проблем української діяспори через заініціювання відповідних законопроєктів та міжпарляментські зв'язки з країнами, де проживають українці, висловив сподівання президент СКУ Аскольд Лозинський. Під час зустрічі з головою ВР України Іваном Плющем А.Лозинський наголосив на необхідності якнайшвидшого ухвалення Закону "Про закордонного українця", який надавав би українцям діяспори можливість безвізового в'їзду в Україну, спрощення процедури набуття українського громадянства, забезпечення пільг в отриманні пенсій тощо.

Перші операції на відкритому серці в Одесі

ОДЕСА.– Перші п'ять операцій на відкритому серці у пацієнтів віком від 2 до 7 років, що страждали від вроджених вад – дефектів перетинок серця, завершила в Одеській лікарні у суботу група лікарів Київського інституту серцево-судинної хірургії. Усі маленькі пацієнти почувають себе добре.

УНІАН

Діячі української громади провели...

(Закінчення зі стор. 1)

зустріч з провідниками „Нового покоління", які представляють різні кола суспільства України. Ця програма спрямована на збільшення обмінів між Україною та США серед учнів середніх шкіл, студентів вищих навчальних закладів, аспірантів, бізнесменів та урядовців. Вранці 6 червня Президент Билл Клінтон звернеться до всіх киян на площі новозбудованого собору Св. Михаїла.

Під час телефонної розмови з представником Ради національної безпеки провідні діячі українсько-американської громади обговорили головні питання візити Президента США: реформу комерційного закону в Україні, надання Україні постійного статусу нормальних торговельних взаємин (NTR) та умови вступу до Світової торговельної організації (WTO). Представники української громади також наголосили на питаннях рівноправности жінок в Україні, проблеми охорони здоров'я, освіти, бізнесменів та закриття атомної станції у Чорнобилі. Уряд України погодився закрити станцію до кінця 2000 року, але намагається знайти кошти, необхідні для цього.

Наприкінці Джон Тідструм підкреслив позитивні аспекти закордонної політики України після проголошення незалежности дев'ять років тому. Він також підкреслив важливість досягнення позитивних результатів у економіці України для покращення життєвого рівня її громадян.

Учасники розмови подякували п. Тідструму за дискусію, яка тривала годину. Конференцію по телефону організували Юліян Куляс, президент банку „Певність", та Українська Національна Інформаційна Служба (УНІС).

Україна досягла високої взаємосумісности з НАТО

Голова військового комітету НАТО адмірал Ґвидо Вентуріоні (праворуч) і міністер оборони України Олександер Кузьмук проходять повз почесну варту біля будинку Міністерства оборони в Києві.

КИЇВ.– 18 травня в Україні з дводенною офіційною візитою перебував голова Військового комітету НАТО адмірал Гвидо Вентуріоні з метою обговорити проблеми співробітництва між Україною і НАТО. Представник НАТО мав переговори з міністром оборони України О. Кузьмуком. Після проведення переговорів з головою Військового комітету НАТО міністер повідомив, що Україна досягнула 12 з 23 цілей взаємосумісности своїх Збройних Сил з військовими підрозділами НАТО – це досить високий показник для України. Глава військового відомства України зазначив, що обговорено передусім стан і перспективи розвитку взаємин України з НАТО та виконання положень Хартії про особливе партнерство, яка була підписана в 1997 року у Мадриді.

УНІАН

ТІЛЬКИ ФАКТ

Найкращі національні досягнення України у найсучасніших науковомістких галузях представлені у Ганновері, Німеччина, де проходить Всесвітня виставка "ЕКСПО-2000".

◆

Слухання справи про видання швайцарській владі колишнього прем'єр-міністра України Павла Лазаренка мало розпочатись 22 травня у Федеральному суді Сан-Франсіско (США), але відкладено на невизначений час.

◆

Президент України Леонід Кучма підписав указ "Про відзначення 2600-річчя заснування міста Керч".

◆

Надходження позабюджетних коштів у космічну галузь України за останній рік збільшилося на 15-17 відс. і у 2000 р. вони становитимуть 250-350 млн. дол.

◆

Екс-президент Росії Борис Єльцин з дружиною на запрошення Президента України Леоніда Кучми 19 травня прибув на відпочинок до Криму.

◆

Міжнародний музичний фестиваль "Луганськ. Свято муз – 2000" відкрився в Луганську. Відбудуться конкурси піяністів та вокалістів з України, Росії, країн Балтії, США, Японії.

◆

Громадянин Туреччини, пасажир авіярейсу "Донецьк-Стамбул" Східніх авіаліній України, намагався незаконно вивезти з України 158 тис. 50 дол, але був затриманий прикордонниками.

◆

На київському заводі "Ленінська кузня" спущено на воду річкове суховантажне судно для німецької компанії "Schiffswerft Schlomer GmbH Co. KG".

◆

Греція передала Україні 200 книг з грецької історії, мітології, історії зв'язків між Україною та Грецією, починаючи з часів Київської Русі та Візантії.

◆

Торік реальні грошові доходи населення України зменшились на 10.6 відс, середня платня станом на травень становить 200 грн., що дорівнює 35-37 дол., а вартість "споживчого кошика" на одного мешканця держави у місяць становить 261 грн.

◆

Три бойові ґранати виявлено у скрині для інвентаря одного з пасажирських вагонів потягу "Кисловодськ-Москва", після чого його було затримано на дві години для прискіпливішого огляду.

◆

Відповідаючи на запитання: "Чи подали ви податкову декларацію за 1999 рік?", поставлене на вебсторінці УНІАН, 41.6 відсотка респондентів України відповіли „так", а решта дала неґативну відповідь.

◆

Курс валют НБУ на 16 травня:

1 доляр США	–	5.41 гр.
1 евро	–	4.87гр.
1 німецька марка	–	2.50 гр.
1 рубль Росії	–	0.19 гр.

ТЕМА ТИЖНЯ

Після референдуму

Дещо вгомонилися після референдуму 14 квітня ті українські політики, які віщували чорні дні внаслідок цього опиту громадської думки. Арґументи, які вони посилалися, зводилися до того, що, поперше, референдум проводився не за народною ініціятивою, а з волі олігархів, на повідку в яких пішов, мовляв, Леонід Кучма. Подруге, метою референдуму було зміцнення авторитарної влади в Україні. Потретє, Верховна Рада ще не прийняла закону про референдум, а тому він не є законним. Почетверте, Рада Европи неприхильно поставилася до рефрендуму. Наводилися й інші думки, в силу яких референдум розцінювався як коштовна вигадка Президента і його оточення.

Минув певний час, пристрасті зменшилися, і тепер можна поміркувати про минулий референдум і його причини. Референдум і справді був потрібен передовсім Президентові, але не з особистих забаганок, а лише тому, що Верховна Рада й справді виявилася не рушієм державного будівництва, а швидше гальмом на шляху національного пробудження України і економічних реформ у ній. Значна частина народних депутатів сприйняла своє обрання як нагоду «робити власний бізнес», і не завжди чесно. Прикриттям стала недоторканість депутатів (одне з питань, винесених на референдум). Друга частина обранців мала ностальгію за комуністичним минулим. Треті захворіли на «гетьманську хворобу» і вже не уявляли себе без булави... А економіка котиться у прірву, народ бідує.

Коли б ми краще знали европейську історію, то спостерегли б, що таке вже проходили й інші народи. Зокрема, повоєнна Франція, коли її героєм став де Ґолль. Тоді французький парламент під прикриттям турботи про демократію теж намагався загальмувати діяльність президента. Становище країни було більш ніж серйозним, назрівала громадянська війна. І де Ґолль проголосив референдум, у якому запропонував народові висловитися про зміни, які він міг здійснити. І народ висловився на користь генерала. Президент дістав великі повноваження, на зміну самодіяльності численних дрібних партій в парляменті прийшла стабільна більшість, президент мав право розпустити парлямент... Усе це пішло на користь Франції.

Леонід Кучма не вигадував нічого нового, а пішов слідами де Ґолля. Оскільки стало неможливим пробити через парлямент будь-який реформаторський проєкт, він зажадав права на реформи без конфлікту з парляментом. Кучма дістав згоду на утворення вищої палати парляменту, здатної працювати, а не ставити палиці в колеса. Референдум висловився за право Президента розпускати парлямент, і даремно цього жахалися київські політики: таке право мають президенти ряду країн, які є послідовно демократичними. Зменшення числа депутатів, без сумніву, сприятиме якіснішому доборові складу парляменту. А анахронізм депутатської недоторканости не викликає сумніву в Україні...

Референдум викликав бурхливий опір парляменту. Це й зрозуміло: м'які крісла народних депутатів виявилися не такими вже й надійними. Сподівання парляментарів на пасивність народу виявилися марними, а спостерігачі не виявили порушень при голосуванні. Люди й справді втомилися від балаканини і прагнули змін, які можна було впровадити зміцненням влади. Однією з тез, які висувала Верховна Рада проти референдуму, було те, що люди, мовляв, не зрозуміли його запитань. То виходить, той самий темний народ й до Верховної Ради обрав не тих, кого належало? Безпідставним виявилося й твердження, що референдум не був виявом народної волі, бо масова участь людей у ньому підтвердила, що опит громадської думки був бажаним для громади. Люди хотіли бути почутими. За таких обставин супротивники змін у Верховній Раді вдалися до несподіваного маневру: проти референдуму раптом виступила Рада Европи. І тут варто поміркувати над тим, а що воно за така стурктура, ота Рада Европи? Це, зрозуміло, не Европейський Союз, який об'єднує европейських старожилів і неохоче відчиняє двері новим країнам. Рада Европи – це така міні-ООН, ніким не обрана, але виразно «ліва». Заманлива назва (Европа ж бо!) змушує вірити, що йдеться про якусь значущу структуру. Насправді, Рада Еропи не є першою сходинкою до Европейського Союзу, як це дехто вважає, а тому не може зашкодити чи сприяти намаганням потрапити у цей Союз. Тому незгода, яку виявила Рада Европи з підсумками референдуму, мало кого занепокоїла, хоча могла б, тому що позиція Ради Еропи щодо України в цьому питанні насправді є втручанням чужинського тіла у внутрішні справи суверенної держави.

Подібні референдуми проводилися не тільки у Франції і ні у кого не викликали сумнівів, чому ж до українського раптом почали так пильно приглядатися? Вочевидь тому, що «ліві» або «рожеві» парляментарі Европи близько до серця прийняли тривоги своїх побратимів з комуністичної фракції українського парляменту. Чому б не спробувати настрашити Кучму розмовами про «европейські норми демократії», коли є нагода? Раптом в Україні, не знаючи европейської історії, повірять, що якісь норми й справді порушені? Водночас Рада Европи вдалася до ризикованої гри, бо ж народи можуть запитати: а хто, власне, вас обирав і уповноважував диктувати іншим спільнотам, що і як треба робити? За таких побоювань їй простіше завчасно проголосити, що волевиявлення 50-мільйонного народу було недійсним, бо парлямент, мовляв, ще не прийняв закону про референдум. Парлямент між тим такого закону приймати не хоче, а народ жити по-людськи хоче, не гірше, ніж у Европі, тому й голосує за удосконалення роботи свого парляменту... Може, це єдино правильний шлях?

А що далі з референдумом? Конституційний суд України визнав його результати обов'язковими до виконання і тепер – слово за Верховною Радою.

Левко Хмельковський

АМЕРИКА І СВІТ

Пропонують позбавити Клінтона адвокатського права

ВАШІНҐТОН. – Дисциплінарний комітет Верховного суду штату Аркенсо у понеділок, 22 травня, запропонував позбавити Президента Билла Клінтона права на адвокатську діяльність. Підставу для цього рішення дала „виразно негідна поведінка" під час судового розгляду взаємин Б. Клінтона з Полою Джонс. Комітет Верховного Суду Аркенсо для справ професійної поведінки вирішив, що Б. Клінтон повинен бути покараний за його неправдиві свідчення в 1998 році щодо стосунків з Монікою Лівінською. Рекомендацію комітету буде розглядати повітовий суддя в Літтл Рок, Аркенсо, котрий наглядатиме над процедурою позбавлення адвокатського права. Цього ж вечора в інтерв'ю телевізійної мережі Ен-Бі-Сі Президент Б. Клінтон заявив, що завзято боронитиме себе, але особисто не буде брати участи в процедурі його позбавлення адвокатського права в Аркенсо.

Засуджено колишнього прем'єра Білорусі

МІНСЬК, Білорусь. – Мінський міський суд у п'ятницю, 19 травня, засудив колишнього прем'єра Білорусі, одного з лідерів опозиції Михайла Чигиря до трьох років позбавлення волі з відкладенням вироку на два роки. Згідно з вироком, його визнано винним у перевищенні службових повноважень, що заподіяло державі "істотних матеріальних збитків". Як повідомляє агентство БелаПАН, вироком також передбачено, що протягом п'яти років М.Чигирь не має права займати державні посади. Під час слідства колишній прем'єр відкидав усі обвинувачення на свою адресу. У залі суду він заявив, що вирок "юридично нікчемний і буде оскаржений".

Трагічний вибух в Голляндії

ГААҐА, Голляндія. – Принаймні 20 осіб загинули, 589 отримали поранення внаслідок суботнього потужного вибуху на складі піротехнічних засобів у голляндському місті Еншед. Згідно з останніми повідомленнями, більш як 55 поранених госпіталізовано, 11 з них перебувають у тяжкому стані. Ще близько 200 жителів 150-тисячного містечка пропали безвісти. Зону лиха в неділю відвідали королева Голляндії Беатрікс і прем'єр-міністер Вім Кок. На складі, за попередніми даними, зберігалося 100 тонн вибухонебезпечних речовин. Пожежа і два вибухи, що пролунали один за одним, знищили близько 400 будинків, ще кілька сотень було пошкоджено. Причини трагедії, як і раніше, невідомі.

Домагаються полегшення іміграційних законів

ВАШІНҐТОН. – Колишній республіканський кандидат на пост віце-президента Джек Кемп і колишній секретар Департаменту розвитку і розбудови міст Генрі Сіснерос, створили і очолили небуденну коаліцію – консерваторів та лібералів і розпочали кампанію з метою переконати Конгрес в тому, що доцільно полегшити іміграційні закони країни. Їх активно підтримали іміграційні групи та римо-католицькі єпископи, котрі закликають допустити більшу кількість імігрантів до США та проголосити амнестію для сотень тисяч незаконних іміґрантів. Ця коаліція об'єднує консерваторів, які уважають іміґрантів важливим рушієм економіки, з релігійниими провідниками і іміграційними організаціями, котрих занепокоює та обставина, що нелеґальні імігранти тяжко працюють за малу платню і без будь-яких забезпечень.

Задоволені миротворцями України в Косові

БРЮССЕЛЬ, Бельгія. – Тут відбулося засідання спільної комісії Україна – НАТО в якому взяли участь голова військового комітету НАТО адмірал Гідо Вентуроні, начальники генеральних штабів 19 країн-учасниць альянсу та начальник Генерального штабу Збройних Сил України генерал-полковник Володимир Шкідченко. Адмірал Вентуроні подякував за участь українських миротворчих підрозділів у Косові та високо оцінив їхній вишкіл і діяльність. Військове керівництво НАТО ознайомило українську делегацію з новою концепцією оперативних можливостей миротворчих підрозділів НАТО та країн-партнерів. Обговорено також поглиблену програму освіти українських офіцерів в рамках програми "Партнерство заради миру", а також результати участи українських військових у навчаннях "Кооператив баффер", які нещодавно відбулися у Фінляндії. Узгоджено програму і цілі партнерства між Україною та НАТО.

Українці не зможуть їхати до Чехії без візи

ПРАГА, Чехія. – З 28 червня 2000 року українцям для відвідування Чеської Республіки необхідна буде віза. Саме цю дату вказано у відповідній ноті, врученій Посольству України в Чехії. Такі самі ноти були вручені Посольствам Білорусі і Росії. При цьому росіянам і білорусам віза необхідна вже після 29 травня. "Запровадження візового режиму з Росією, Білоруссю і Україною пояснюється збільшенням числа злочинів, що їх скоюють у республіці чужинці, які спілкуються російською мовою", - заявив журналістам прес-секретар міністерства закордонних справ Чехії Алеш Поспішил.

Президентське вето залишилось чинним

ВАРШАВА, Польща. – Польський сейм не зміг подолати президентське вето стосовно закону щодо внесення змін в Кримінальний кодекс про цілковиту заборону порнографії. Прихильникам нововведення не вистачило 40 голосів. Виконуючий обов'язки канцелярії президента міністер Ришард Каліш повторив, що порнографія це зло, але закон, прийнятий парляментом, не розв"язує проблеми і створює правовий акт, який неможливо застосувати в реальному житті. Тому Александер Квасневський змушений був піти на такий крок.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc.

at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@worldnet.att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу - відповідно $40.00 і $25.00. В Україну, Европу й Австралію $50 (авіяпоштою - $160, в Австралію - $175). За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Дописи, підписані авторами, не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

День Пам'яті

Традиція святкування Дня Пам'яті, котрий у своїх початках мав значення для оздоблювання – призначений для вшанування полеглих у Громадянській війні і порядкування їхніх гробів, в Сполучених Штатах Америки сягає до перших післявоєнних років.

Генерал Джон А. Логан з організації колишніх моряків і вояків „Велика Армія Республіки" своїм наказом ч.11 проголосив 5 травня 1868 року, що „день 30 травня 1868 року призначається для прикрашування квітами чи іншого оздоблювання гробів побратимів, які віддали життя в обороні рідної землі під час минулої війни, гроби котрих знаходяться на цвинтарях майже кожного міста, села і слобідки в країні. Це вшанування не матиме приписаної окремої форми церемоніялу, але побратими в кожній станиці у свій спосіб відповідними поминальними відправами і святковими програмами віддадуть шану полеглим. Під час першого святкування цього дня, 30 травня 1868 року, генерал Джеймс Гатфілд мав святкову промову на Арлінгтонському Національному Цвинтарі, після котрої 5,000 учасників допомогли американськими прапорцями прикрасити 20,000 гробів полеглих з обох армій – Півночі і Півдня.

З того часу почали святкувати День пам'яті, а після Першої світової війни почали в цей день вшановувати всіх, що загинули у війнах, захищаючи американські ідеали свободи і демократії. Їх могилки, як і від початку, прикрашають державними прапорцями по всіх цвинтарях країни, щоб відвідувачі знали – тут поховано одного з тих багатьох, які в ім'я свого народу і країни віддали життя. Цей гарний звичай є не тільки пригадкою для вшанування тих, що загинули, але також і прикладом, на котрому виховується майбутнє покоління. У 1971 році Конгрес проголосив День Пам'яті державним святом, яке відзначатиметься в останній понеділок травня. Сьогодні святкування цього дня стало традицією – вся Америка в той чи інший спосіб вшановує своїх полеглих героїв. У звичай увійшло й те, що на Арлінгтонському Національному цвинтарі всі гроби прикрашають державними прапорцями. Крім того, Президент або віце-президент своєю промовою вшановує і підкреслює вклад загиблих у наше мирне сьогодення та кладе вінок до могили Невідомого вояка.

Українці в кінцевих днях травня також пригадують, вшановують і відзначають тих, які полягли за право свого народу бути господарями на своїй землі. Ми, ставши свідками історичного факту проголошення незалежности у 1991 році, мусимо завжди пам'ятати, чим ми зобов'язані тим багатьом, які гинули в тюрмах окупантів нашого народу, у холодних просторах далекої півночі, концентраційних таборах гинули, щоб жив народ і Україна.

Зокрема дві найвизначніші постаті в історії боротьби українців за свою незалежність, котрі своєю жертвою промостили шлях до здійснення мрій багатьох поколінь – постання незалежної держави Україна. Про тих двох будівничих Української держави – Симона Петлюру, Головного Отамана Війська Української Народної Республіки, та Євгена Коновальця, провідника Української Військової Організації і голову Проводу Українських Націоналістів, яким московська злочинна рука обірвала життя. Загинули обидва з рук більшовицьких агентів – отаман С. Петлюра 25 травня 1926 року в Парижі, а полковник Євген Коновалець – 23 травня 1938 року в Роттердамі.

Згадаймо в ці травневі дні всіх інших героїв, що полягли в ім'я своїх народів, країн, і памятаймо про обов'язок кожного з нас ніколи не забувати і пригадувати іншим про жертвенність тих, які віддали своє життя, щоб ми тут і наші рідні в Україні були власниками своєї долі у вільних країнах злагоди і добра. Зупинімся в метушні сьогодення та схилімо голови в пошані перед маєстатом їхнього життя і смерти.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про тих, що їх забути не можна

Сьогодні, 23 травня, припадає незабутня річниця убивства Євгена Коновальця у Роттердамі. А коли це число „Свободи" досягне читачів, прийде річниця другого пропам'ятного убивства – Симона Петлюри у Парижі. Дві травневі річниці, які вирвали з життя двох великих провідників України.

Як ми тепер тут і в Україні згадуємо їх та як передусім пригадуємо усім, хто не досить добре знає нашу національну історію і її визначних особистостей, бо їхні імена замовчувалися або десь-колись згадувалися потай, пошепки?

Здається, що саме цю прогалину у свідомості широких мас українського населення треба б заповнювати не лише час до часу, з приводу однієї чи другої т. зв. „круглої дати", смерти чи народження, але таки говорити постійно, щоб закарбувалося це у свідомості усіх наших поколінь. І цей обов'язок лежить на нас усіх.

Пригадується, коли перед двома роками, у 50-річчя трагедії в Роттердамі відзначали цю сумну подію в Україні, і коли довелося говорити в Києві і Львові про жертви того непростимого злочину, з якою цікавістю слухали про це і молодші, і старші учасники, скільки думок і запитань висловлювали опісля. Перед ними ж бо відкрилася одна сторінка нашої історії, про яку досі не можна було навіть згадувати, і для них це була зовсім нова, навіть неочікувана сторінка.

Це саме торкається і другої жертви підлої руки – С. Петлюри. Але як в одному, так і в другому випадку згадування про ці дві постаті це ніяк не досить – хотілося б у травневі дні щось більше і докладніше чути про них та про їхнє значення для історії української визвольної боротьби. Коли читали ми ось недавно про поновне святкування в цьому році „Дня перемоги у вітчизняній війні" і про новий у цій справі закон, схвалений Верховною Радою, то справді насувається питання: чому так скупо та скромно відзначуються події, пов'язані з життям великих людей нашої недавньої історії?

Якщо це діється тільки з причини незнання і „білих плям" в нашій історії, які все ще мають місце в молодій українській державі, – тоді саме нашим завданням, тих уже нечисленних залишків повоєнної політичної еміграції, є пригадати і навчити правильно про недавнє минуле нашого народу і його героїв – про всіх без винятку, а не тільки вибранців одного чи іншого партійного крила.

Коли сьогодні пригадують нам Василя Чучупаку, героя Холодного Яру, то слід паки і паки пригадувати також Симона Петлюру, Євгена Коновальця та інші провідні постаті недавного минулого. Щоб не довелося слухати мені, як ось саме в цих травневих днях, на моє зауваження, що мало пишемо та чуємо про наших загиблих провідників, – з байдужим помахом руки ствердження: мовляв, це під сучасну пору неважливе.

На це можна відповісти в один спосіб: „Як не тепер, то коли?"

О-КА

Про сумні травневі події негайно писала „Свобода"

XIX - XXI СВОБОДА 1893 - 2000 У ТРЬОХ СТОЛІТТЯХ

Пригадаймо, що писала наша „Свобода" про вбивства українських провідників у Парижі та Роттердамі. 27 травня 1926 року на першій сторінці „Свободи" є коротке повідомлення про вбивство Головного отамана Симона Петлюри на вулицях Парижу. На другій сторінці є передова стаття під короткою, але промовистою на цей день назвою „Петлюра". У ній читаємо: *„Трагічна смерть Семена Петлюри є справдішньою несподіванкою, якої не могла б уявити собі й найбуйніша фантазія. З Петлюрою сходить до гробу чоловік, що носив колись титул Головного отамана й голови Директорії, себто найвисшої військової і цивільної влади Української Народної Республіки. Правда, він нині побіджений тинявся еміґрантом по чужині, але ще недавно він був представником й виразником боротьби українського народу за свою національну самостійну державу. Удар сей тим більше болючий, що смерть Петлюри случилася серед таких умов, що український народ не може тепер зібратися на безсторонний розгляд діяльности Петлюри. Одна частина України стогне під ярмом ворога, котрий вдавав союзника Петлюри, але зраджував боротьбу Петлюри за самостійність України, а друга частина України стогне в ярмі ворога, котрий весь самостійницький рух українського народа п'ятнував іменем Петлюрівщини. Атентат на начального представника УНР, яко головного виновника жидівських погромів на Україні, є атентатом на добре імя й честь цілого українського народа. Такий атентат цілий український народ мусить рішучо осудити".*

31 травня 1938 року „Свобода" писала: *„Гинуть. Одні за одними. Передше гинули в бойових рядах від куль і шрапнелів та багнетів. Потім гинули (і далі гинуть) на Рідній землі з рук московської черезвичайки, чи на польських шибеницях. А далі взявся ворог винищувати і ті провідні сили, що опинилися поза Рідним Краєм. Ось таким чином погиб 25 травня 1926 року на вулиці Парижу Симон Петлюра. А тепер надійшла трівожна вістка з Ротердаму, що тими самими руками московського ката 24 травня 1938 року позбавлено життя полковника Євгена Коновальця, голову Проводу Організації Українських Націоналістів... Впала велика жертва. І впаде ще багато інших. Це нам усім треба знати і з тим погодитися, як чимсь зовсім природнім. І то в такім розумінні, що кожна така жертва зближає нас до здійснення тої Ідеї, за яку та жертва падає".*

Сьогодні, в 2000 році ми бачимо, що автор передової статті про убивство Є. Коновальця мав рацію. Помилка є хібащо в даті загибелі Є. Коновальця – вона сталася 23 травня, а не 24 травня, як подала тодішня „Свобода".

Кіровоград – колиска славних постатей

В. Панченко (справа) і Л. Куценко в домівці НТШ у Нью-Йорку.

О. Кузьмович

У травні українська громада Нью-Йорку вперше мала нагоду вітати молодих науковців із Кіровограду, які розповідали про культурне життя цього міста, що було колискою цілого ряду славних постатей літератури, науки, музики та мистецтва. Проф. Володимир Панченко та доцент Леонід Куценко працюють в педагогічному університеті ім. В. Винниченка, в ділянці дослідження закордонної української літератури. Це і було метою їхньої поїздки до США, де вони знайшли в архівах УВАН неоцінені скарби для своїх праць. Науковці з Кіровограду використали своє недовге перебування в Нью-Йорку для трьох зустрічей із українською громадою – в

(Закінчення на стор. 21)

Генадій Удовенко відвідав нашу громаду в Нью-Йорку

Г. Удовенко на зустрічі в НТШ .

Приїхавши на зібрання колишніх представників держав до Об'єднаних Націй, добре знайомий нашій громаді в Нью-Йорку голова Народного Руху України Генадій Удовенко використав нагоду для зустрічі з українцями. Зустріч відбулася 7 травня в домі Наукового Товариства ім. Шевченка. Вщерть виповнили залю слухачі, які були зацікавлені останніми вістками з України. Г. Удовенка представив голова Комітету українських організацій Нью-Йорку Мирослав Шмігель. Президент СКУ д-р А. Лозинський схарактеризував гостя, як провідного дипломата, який впродовж восьми років незалежності України був будівничим зовнішньої політики, а сьогодні очолює Народний Рух України.

Гість представив сьогоднішний політичний стан України. На його думку, теперішня політична стабільність нашої молодої держави – це результат створення стабільного уряду під проводом прем'єр-міністра Віктора Ющенка, якого на цей пост запропонували саме члени Народного Руху під проводом Г. Удовенка. В загальному характеристика сьогоднішнього стану України оптимістична, ще більші надії на майбутнє, коли до проводу прийде молоде покоління. Г. Удовенко та його партія беруть участь в декомунізації України та надіються на „другий Нюрнберг", що має невдовзі відбутися у Вільнюсі, готуються до додаткових виборів 26 червня, в яких їхнім кандидатом з Львівщини є Тарас Чорновіл, а його партія створила бльок із трьох партій – Народний Рух, КУН і „Реформи та Порядок". На думку промовця, у майбутніх виборах виграватимуть бльоки партій, а не окремі з них.

Г. Удовенко вичерпно охарактеризував посилення русифікації України, у чому він вбачає велику небезпеку та можливе узаконення російської мови як другої державної. Тепер на 1000 російських книг появляється тільки 5 українських. Цілковите зросійщення панує у всіх засобах інформації. Щоб запобігти цьому, треба підтримувати теперішній уряд з В. Ющенком у проводі та посилити дії Народного Руху, як третьої щодо значення політичної партії.

Г. Удовенко багато уваги приділяв діяльності Народного Руху, який він очолює, та його можливостям, і відповів на запитання. Вечір закрив Володимир Сохан від УАКРади, запевняючи, що українці в США допомагатимуть Україні через своїх американських політичних представників.

Наш кор.

"Сьогодні є дві загрози для України",

сказав на зустрічі з українською громадою Нюарку головний редактор газети "Вечірній Київ" Віталій Карпенко

Раїса Галешко

Це вже п'ятий приїзд до США відомого українського журналіста і політичного діяча. Українська діяспора мала вперше можливість слухати Віталія Карпенка в 1991 році, коли він приїздив з делегацією Українського Фонду Миру, і останній раз – в 1998 році, коли він був у складі групи, що супроводжувала Патріярха Філарета. Цього разу В. Карпенко приїхав на запрошення редакції газети "Свобода", політичним оглядачем якої він є від 1998 року, щоб ближче ознайомитися із плянами дальшої співпраці, а також з метою зібрати кошти на потреби газети "Вечірній Київ".

В понеділок, 23 травня, в залі церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку зібралося близько 90 осіб, щоб зустрітися з публіцистом, статті якого користуються незмінною популярністю у читачів "Свободи". Глибоко обізнаний з політичною і соціяльною ситуацією в Україні, Віталій Карпенко розпочав своє слово перед присутніми з того, що йому, як і кожній українській людині, хотілося б чути втішні вістки, однак треба відверто говорити не про те, що хочеться чути, а про те, що є. Разом з тим, на думку Карпенка, помітні позитивні зрушення в Україні з'явилися після призначення прем'єр-міністром Віктора Ющенка, справді українського патріота, фахівця високої кляси. Це дозволяє сподіватися на щось краще, отже, як сказав В. Карпенко, "ще не вмерла Україна".

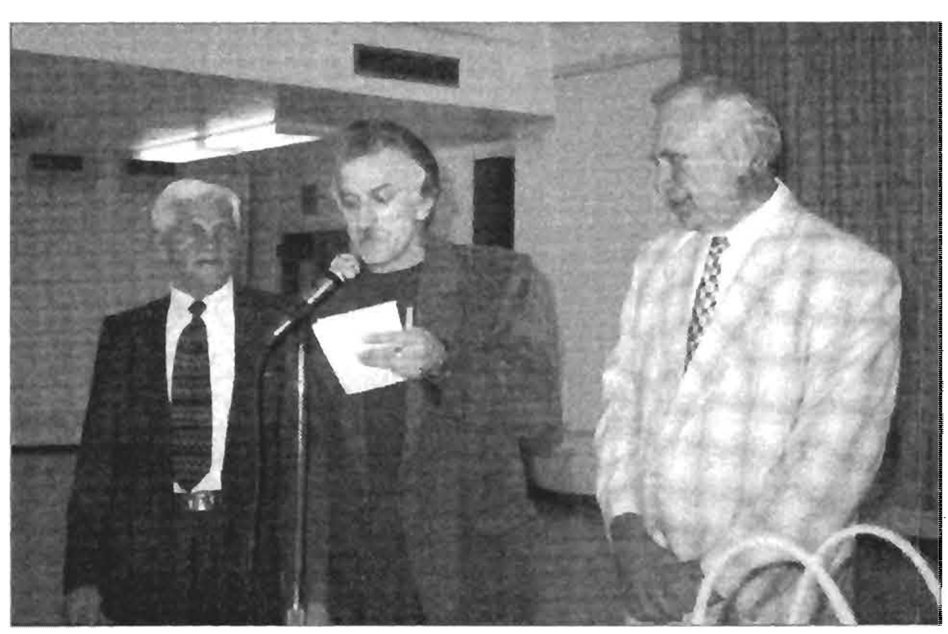
Гість сказав, що сьогодні Україна стоїть поміж двома загрозами: внутрішнього роз'їдання корупцією, крадіжками й гальмуванням економіки, та зовнішнього – серйозними намірами Росії приєднати нашу незалежну державу до союзу Росія-Білорусь і тим самим знов встановити чуже панування.

В. Карпенко подав свою точку зору на обрання Леоніда Кучми на другий президентський термін, що, він вважає, не є найкращим варіянтом для України, оскільки саме за його керівництва народ зубожів, а в державі розквітла корупція і крадіж. В. Карпенко сказав, що вибір президента робився за московським сценарієм: 250 дорадників приїхали з Москви, їм радо надали санаторій у Пущі Водиці, звідки вони розробляли стратегію кампанії в Україні, метою якої було звести у фіналі Л. Кучму з комуністом П. Симоненком, знаючи наперед, що народ України ніколи не проголосує за старий режим і змушений буде обрати Л. Кучму президентом. В. Карпенко, як, за його словами, і багато людей, вважає, що з Л. Кучми міг би вийти український президент, якби він мав українське оточення. З цього приводу не без сарказму заявив колишній глава адміністрації президента Дмитро Табачник: Президент залишається з думкою того, хто останній виходить з його кабінету. Останнім часом в поведінці Президента, сказав, В. Карпенко, з'явились деякі тривожні тенденції, коли говорять ся цілком правильні речі, а робиться інше. Наприклад, глава держави більше не заявляє про надання російській мові статус державної, але говорить інше: що він не буде сприяти насильницькій українізації, і тому подібне.

Виступаючий зупинився на взаєминах з Росією. Загроза московської експансії сьогодні посилилася із обранням президентом Росії В. Путіна. Цілком серйозно розробляється концепція російської політичної стратегії прискорення створення Союзу слов'янських держав, тобто приєднання України до союзу Росії і Білорусі. Вони навіть згодні перейменувати Росію на Київську Русь, перенести столицю до Києва із Москви, але щоб це була одна держава, повідомив В. Карпенко. І яка різниця, де буде столиця, як буде називатися держава, коли в ній насправді знов пануватиме москаль.

Торкаючись питання недавнього референдуму, гість вважає, що його було зроблено з метою посилити президентську владу – за зразком Білорусі. З приводу аграрної реформи Віталій Карпенко ви-

(Закінчення на стор. 17)

Поет Степан Герилів (в центрі) читає вітального вірша Віталієві Карпенку на зустрічі з українською громадою Нюарку, Н.Дж. Зліва – Іван Буртик.

Українська демократично-республіканська партія припиняє своє існування

Декларація секретаріяту УРДП–УДРП

Ініціятором створення УРДП-УДРП був письменник та громадсько-політичний діяч Іван Багряний. В 1945 році він написав дві праці, в яких подав політичну плятформу нової партії, яка б охопила вихідців зі східніх та центральних земель України, людей, що пережили колективізацію, розкуркулення, голод 1933 року, арешти, тюрми, Соловки, сибірські заслання, були стріляні і недостріляні та після Другої світової війни підлягали примусовій репатріяції зі Західньої Европи до СРСР. В тому році розпочала виходити в Новому Ульмі (Німеччина) газета „Українські вісті", яка невдовзі стала часописом партії УРДП. В ній появилися тисячі статтей відомих науковців, публіцистів, письменників та громадсько-політичних діячів української діяспори, які розкривали трагічне життя українського народу під комуністичною владою. Зміна століть і тисячоліть, що зафіксувала початок нової епохи, в якій опинились ми тепер зі своєю партією, створеною ще в першій половині XX століття, вимагає тверезого перегляду підстав існування й діяльности цієї, вже історичної, партії.

Українська революційно-демократична партія, яку впродовж п'ятдесяти років очолювали Григорій Костюк, Іван Багряний, Федір Гаєнко, Микола Степаненко, Василь Гришко, Михайло Воскобійник та Олексій Коновал, мала значний вплив на ідейно-політичне життя української діяспори й посередньо в Україні своєю пресовою, видавничою діяльністю та участю членів УРДП в праці радіо „Голос Америки" та „Свобода", чиї матеріяли висилалися через етер в Україну. Старанням УРДП та її прихильників у 1950-их роках було створено Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ), Демократичне Об'єднання колишніх репресованих українців з-під совєтів (ДОБРУС), Союз Українців – Жертв російсько-комуністичного терору (СУЖЕРО), Леґіон ім. Симона Петлюри, Товариство прихильників УНР, Товариство одумівських приятелів (ТОП) та Фундацію ім. І. Багряного.

Події в СРСР та в Україні розвивалися майже так, як передбачала концепція УРДП-УДРП, починаючи від багрянівських тез про кадри демократичної революції, мирний розпад Совєтського Союзу, революцію свідомости та третій шлях системи економіки – поєднання приватної та громадсько-державної власности. Головною програмовою метою УРДП-УДРП була ідейно політична стимуляція боротьби за українську державну незалежність і демократичний лад у незалежній українській державі. І формально, і фактично ця мета в Україні досягнута.

1991 року проголошено незалежність України. 1992 року Державний Центр УНР в екзилі офіційно передав українській державі в Києві владні повноваження, що їх символічно зберігала і активно втримувала в дійовому стані Українська Національна Рада, в якій УРДП брала активну участь. Питання дальшого існування партії УРДП-УДРП виникло на XI з'їзді в липні 1995 року. Тоді вирішено, що УРДП-УДРП не переносить своєї діяльности в Україну, але покищо, на деякий час, продовжує свою діяльність. Тому цілком логічним є тепер припинення дальшого існування партії УРДП-УДРП і ствердження факту, що партія виконала свою історичну місію.

Інша справа, що історія тепер поставила також інші важливі і вирішальні завдання для політичної діяльности в Україні, які ми на своєму XI з'їзді 1995 року стисло і точно зформулювали гаслом „За українську Україну". Але це справа, яку можна реально здійснювати тільки там – в Україні. І там є політичні сили, які в цьому напрямку діють. Для підсумку своєї більш як півстолітньої діяльности УРДП-УДРП видала 1997 року в Україні велику книгу (на 850 сторінок) під назвою „Українська революційно-демократична партія (УРДП-УДРП). Збірник матеріялів та документів".

Тепер, коли українська ситуація докорінно змінилася, дальше існування української партії за межами України не є історично виправданим. Та й людські ресурси УРДП-УДРП з року в рік зменшуються. Нова ґенерація, що виросла за межами України, вважає, що український народ тепер сам має кувати свою долю. Тому XII з'їзд УРДП-УДРП вирішив з кінцем травня 2000 року припинити дальше існування Української демократично-республіканської Партії.

Припинення існування УРДП-УДРП не значить, що ми можемо спокійно скласти руки. Україна не є ще такою, якою ми хотіли б її бачити. Вона ще не є українською Україною. Українська мова, українська Церква, українська культура, освіта не знаходять належної підтримки від уряду України. Щоб далі боротися за українську Україну, можна діяти й надалі в інших, більш доступних в теперішній час формах, зокрема з рамени Фундації ім. І. Багряного, яка є неполітичною, неприбутковою, добродійною установою. З рамени фундації ми можемо підсилити фінансову базу національно свідомих сил, сприяти перетворенню України в незалежну, економічно сильну Українську державу!

Ми щиро вдячні всім нашим членам, прихильникам і симпатикам, які підтримували нас морально і матеріяльно більш як півстоліття в нашій боротьбі за краще майбутнє українського народу. Честь і слава всім вам!

Слава Україні, слава українському народові!

Секретаріят УРДП–УДРП

Понад піввіковий шлях газети „Українські вісті"

Олексій Коновал

З кінцем травня ц. р. газета „Українські вісті", що виходить з 1978 року в Дітройті, США, припинить своє існування. „У.В". – єдина газета, що розпочала виходити відразу після закінчення Другої світової війни, проіснувала п'ятдесят п'ять років. Перше число її появилося 19 листопада 1945 року циклостилевим виданням на вісьмох сторінках малого формату в Новому Ульмі в Німеччині, в українському ДП-таборі, в Райнгард – казармах. Редакційну колегію творили Юрій Горліс-Горський, Олекса Гай-Головко, Олександер Зозуля та Павло Маляр. Кожний з них мав за чергою редаґувати газету. Але після четвертого числа наступні числа редаґував переважно Павло Маляр. В 1946 році число 18 появилося вже друкарським способом. Провідним редактором став Іван Багряний, який в скорому часі створив УРДП (Українську революційно-демократичну партію) й опікувався газетою аж до часу своєї смерти в 1963 році. Окрім нього, в різні роки в редакції „Українських вістей" працювали мовними редакторами чи редакторами різних відділів Павло Маляр, Олександер Зозуля, Анатолій Гак (Мартин Задека), Іван Кошелівець, Дмитро Нитченко (Дмитро Чуб), Анатоль Юриняк, Андрій Ромашко, Ігор Костецький, Петро Одарченко, Леонід Лиман, Леонід Полтава, Олексій Собчинський, Юрій Семенко, Василь Міняйло, Андрій Глинін, Павло Которович, Василь Гришко та Віктор Царинник. Головними (відповідальними) редакторами „Українських вістей" були: Павло Маляр (1945-1946), Іван Багряний (1946-1947, 1956-1962), Юрій Дивнич (1948-1949), Михайло Воскобійник (1949-1950), Андрій Ромашко (1950-1954), Віталій Бендер (1954-1956), Андрій Глинін (1962-1974), Федір Гаєнко (1974-1978), Михайло Смик (1978-1994) та киянин Сергій Козак, який редаґував газету в 1994-2000 роках.

Впродовж усього свого існування газета „Українські вісті" мала постійно фінансові труднощі, хоч комуністична пропаганда СРСР вигадала, нібито газета виходить за гроші „акул Вол-Стріту". Іван Багряний багато разів звертався з проханням до читачів, членів і прихильників УРДП за фінансовою допомогою, щоб втримати газету при житті. В 1962 році він писав: „Українські вісті", спасибі Вам усім, на цей раз врятували! Живем знову якийсь час. Я думаю, що тепер „У.В." перетягнуть через наступний рік до літа, тобто до чергової скрути. Трудно це все. І від дня до дня трудніше, але не хочеться ж здаватися! Знаю, що люди потомилися з тими збірками, що все те остогидло, що треба б уже дати людям спочити, але якось не хочеться, щоб „У.В." вмерли при мені, щоб я те бачив. Нехай уже після мене. Хоч я не вірю, щоб вони так просто вмерли, їй-бо! Це ж душа нашої еміґрації, її совість, її живчик. І тому вона ніяк не вмирає. Чи, може, я дурю сам себе? Але досі я був саме того певен". І газета не вмерла, а проіснувала ще 37 років після смерти І. Багряного".

Останні роки газета трималася при житті завдяки Фундації ім. Івана Багряного. Недобір покривали з каси фундації. Фундацію ім. І. Багряного створено в 1975 році, на VII з'їзді УРДП. Ніхто тоді не думав, що Україна незабаром стане незалежною державою. Фундацію ім. І. Багряного спочатку очолювала Галина Воскобійник, пізніше Анатолій Лисий, а на І з'їзді фундації, що відбувся 22 квітня ц. р., вибрано Олександра Скопа.

На останньому з'їзді УДРП в 1995 році було вирішено, що партія не переносить своєї діяльности в Україну, бо її ідеї є тепер ідеями багатьох партій України. Діяльність членів партії, яких з року в рік зменшується, як також і читачів газети „Українські вісті" та її прихильників, можна спрямувати в русло допомоги Україні, щоб вона стала якнайскорше українською Україною. Тому з кінцем травня ц. р. УРДП та газета „Українські вісті" припинять своє дальше існування. Щоб не залишити читачів „Український вістей" без української преси, середовище домовилося з керівниками УНСоюзу про влиття „Українських вістей" в цікаву, інформативну, популярну найстаршу українську газету в світі – „Свободу".

Я негайно став передплатником „Свободи"

Маю шану висловити щиру подяку за надіслання часопису „Свобода" від 5 травня ц. р. та за окреме звернення до колишніх передплатників газети „Українські Вісті" (Дітройт, США). На моє прохання інж. Коновал зі США надіслав був мені „Свободу" від 24 вересня 1999 року для ознайомлення. Цей часопис є уже дещо реформований, модернізований, актуальний і, головне, друкований українською літературною мовою.

Влиття „УВ" до „Свободи" вважаю конструктивним рішенням, яке сприятиме зміцненню української національної демократичної преси. Цим „Свобода" здобуває престиж серед українства світу, а також і значне зміцнення українських позицій в цілому. Добрий приклад.

В рядах українських передплатників „УВ" є дуже цінні та здібні сили для розбудови загальної справи. Найголовніше, щоб „Свобода" активно плекала оптимізм щодо молодої Української держави. Песимізм – руйнує, оптимізм – будує!

Я негайно стаю новим передплатником „Свободи" і пересилаю свою передплату – летунською поштою. Я українець і родом з України. Моє рідне місто – Фастів Київської области. Православний, прихильник Української Православної Церкви Київського Патріярхату на чолі з Патріярхом Філаретом.

З глибокою пошаною –

Валентин Стадніченко,
м. Любек, Німеччина

***

Лише за перші дні від появи вістки про припинення друкування „Українських Вістей" тижневик „Свобода" передплатили 35 читачів „УВ".

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Округа Вунсакету перевищила організаційну квоту у першому кварталі

Марта Лиско,
головний секретар УНСоюзу

Леон Гардінк, секретар 206-го Відділу і голова Округи Вунсакету, зайняв перше місце між всіма округами УНСоюзу в організаційній праці, перевищивши призначену річну організаційну квоту у першому кварталі цього року. Округа здобула 11 членів. Леон Гардінк є секретарем 206-го Відділу вже понад 36 років і завжди провадив активну організаційну працю в Окрузі Вунсакету. Цього кварталу він сам здобув 10 нових членів. Загальна сума забезпечення становила 285,000 дол.

Секретар 206-го Відділу Л. Гардінк

Такі успіхи викликають гордість і бажання наслідувати. Всі молодші секретарі повинні брати приклад з Гардінка, котрому за кілька місяців сповниться 84 роки.

У першому кварталі цього року найкращі висліди з продажу забезпечення осягнули секретарі та організатори: Мирон Пилип'як, секретар 496-го Відділу – 15 членів. Це вже не вперше пан Мирон є переможцем. На другому місці – Леон Гардінк: 10 членів, Осип Гаврилюк, секретар 360-го Відділу і голова Округи Баффало – 7 членів, Яцек Кочарський, організатор УНСоюзу – 7 членів. Тільки 47 секретарів активно працювали для приєднання членів. За цілий квартал УНС здобув 122 нових членів. До річної квоти ще досить далеко. Всім треба ще багато попрацювати. Ми маємо 259 секретарів в УНС. Де є 212? УНСоюз чекає на ваш вклад!

Осип Гаврилюк продав забезпечень на найвищу суму річних вкладок, котра становить 3,406.90 дол. Друге місце зайняв Мирон Пилипяк – річна сума вкладок 3,296.64 дол. На третьому місці радна Варка Бачинська, секретар 184-го Відділу і голова Округи Нью-Йорку, продала забезпечень на 2,622.70 дол. річних вкладок. Сума річних вкладок – це доказ, як успішно УНС провадить організаційну працю.

Загальний річний прихід УНС є вкладки за асекурацію. Найвищі суми забезпечення осягнули радний Андрій Воробець, секретар 76-го Відділу – 485,000 дол. На другому місці – сума 285,000 дол., котру здобув секретар 206-го Відділу Леон Гардінк, на третьому – Яцек Кочарський, продав на 155,000 дол. Як вже сказано, Округа Вунсакету осягнула свою річну організаційну квоту у першому кварталі. Округа Необ'єднаних відділів в першому кварталі здобула квоту на 48 процентів із призначеної річної квоти, здобувши 24 нових членів. На третьому місці – Центральна Округа, котра осягнула 20 процентів річної квоти. Дев'ятнадцять округ дали по одному членові. Вісім округ не приєдналися до організаційної праці в цьому кварталі.

MEMBERSHIP QUALIFICATIONS FOR ALL DISTRICTS
FROM 1/1 – 3/29/ 2000

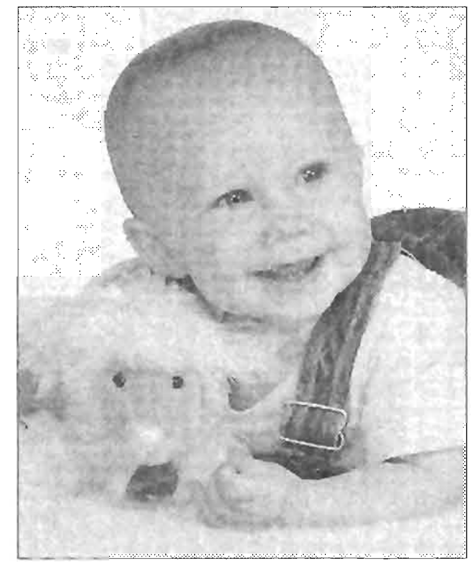
Number of Districts	27
Number of Branches	259
Enrolled new members	122
Total Insurance	$2,357,650.00
Average amount of insur. per person	$19,325.00
Assigned Quota	1250.00
Quota Achieved	9.76%

UNA	DISTRICT	QUOTA 4.5%	NEW MEMBERS	PERSENTAGE QUOTA ACHIV.	TOTAL INSURANCE
1.	WOONSOCKET	10	11	110.00%	$288,000.00
2.	VARIOUS	50	24	48.00%	$289,000.00
3.	CENTRAL	10	2	20.00%	$10,000.00
4.	BUFFALO	40	7	17.50%	$150,000.00
5.	MONTREAL	25	4	16.00%	$20,000.00
6.	CONNECTICUT DISTRICT	35	5	14.29%	$163,000.00
7.	SHAMOKIN	45	6	13.33%	$63,000.00
8.	ALBANY	40	5	12.50%	$40,000.00
9.	NEW YORK	95	10	10.53%	$128,000.00
10.	BALTIMORE	20	2	10.00%	$5,000.00
11.	NORTHERN NEW JERSEY	165	16	9.70%	$827,650.00
12.	CENTRAL NEW JERSEY	45	4	8.89%	$75,000.00
13.	SYRACUSE	35	3	8.57%	$55,000.00
14.	PITTSBURGH	70	5	7.14%	$30,000.00
15.	ALLENTOWN	30	2	6.67%	$20,000.00
16.	CHICAGO	95	6	6.32%	$113,000.00
17.	DETROIT	80	3	3.75%	$25,000.00
18.	PHILADELPHIA	135	5	3.70%	$48,000.00
19.	CLEVELAND	60	2	3.33%	$8,000.00
20.	YOUNGSTOWN	10	0	0.00%	$0.00
21.	WINNIPEG	10	0	0.00%	$0.00
22.	WILKS BARRE	20	0	0.00%	$0.00
23.	TORONTO	50	0	0.00%	$0.00
24.	ROCHESTER	40	0	0.00%	$0.00
25.	NIAGARA	15	0	0.00%	$0.00
26.	MINNEAPOLIS	10	0	0.00%	$0.00
27.	BOSTON	10	0	0.00%	$0.00
	TOTAL	**1250**	**122**	**9.76%**	**$2,357,650.00**

Нові члени УНСоюзу

Діяна Марія Гуменна, донечка Анни і Романа Гуменних, нова членка 277-го Відділу Українського Народного Союзу. Записала свою внучку бабця Осипа Гуменна.

Ґуннар Ґрецкій Садовий, син Івана П. і Ґейл Е. Садовий, новий член 25-го Від-ділу Українського Народного Союзу в Джерзі Сіті, Н. Дж. Записав свого внука дід Іван Садовий.

Юліянна Марія Черник, донечка Талі і Ігоря Черників, нова членка 371-го Відділу УНС. Записали свою внучку бабуня Галя і дідуньо Ростик Ратичі.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC
ORGANIZING RESULTS BY PREMIUM AMOUNT
FROM 1/1 – 3/29/ 2000

Organizer Full Name	Members Organized	Annual Premium	Amount of Insurance	Branch Number	District
1. Hawryluk * Joseph->(360)	7	$3,406.90	$150,000.00	360	Buffalo
2. Pylypiak * Myron->(496)	15	$3,296.64	$99,000.00	496	Various
3. Bachynsky *Barbara->(184)	3	$2,622.70	$63,000.00	184	New York
4. Fuga * Paul->(269)	1	$2,265.00	$5,000.00	269	Central New Jersey
5. Staruch * Longin->(371)	5	$2,021.83	$106,000.00	371	Northern New Jersey
6. Karachewsky * Helen->(221)	1	$1,795.00	$3,000.00	221	Chicago
7. Worobec * Andre->(076)	3	$1,302.20	$485,000.00	076	Northern New Jersey
8. Oscislawski * Eugene->(234)	5	$1,193.08	$111,650.00	234	Northern New Jersey

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC
ORGANIZING RESULTS BY MEMBERSHIP
FOR 1/1 – 3/29 2000

Organizer Full Name	Members Organized	Amount of Insurance	Branch Number	District
1. Pylypiak * Myron->(496)	15	$99,000.00	496	Various
2. Hardink * Leon->(206)	10	$285,000.00	206	Woonsocket
3. Hawryluk * Joseph->(360)	7	$150,000.00	360	Buffalo
4. Koczarski * Jacek->(777)	7	$155,000.00	777	Various
5. Chabon * Joseph->(242)	6	$63,000.00	242	Shamokin
6. Paschuk * Larisa R.->(325)	6	$60,000.00	325	New York
7. Oscislawski * Eugene->(234)	5	$111,650.00	234	Northern New Jersey
8. Staruch * Longin->(371)	5	$106,000.00	371	Northern New Jersey

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

„Дар життя" – дітям України

12-річний Андрій Польовий успішно оперований в США.

У міжнародний День здоров'я, який відзначався 7 квітня, в Українському інституті модерного мистецтва м. Чикаго відбулася зустріч в рамках програми партнерських взаємин з Rotary Club – „Дар життя – дітям України", під час якої обговорювалися питання формування груп для підтримки і утримування дітей, які прибуватимуть для проведення операцій вроджених вад серця, пошуку джерел фінансової підтримки для оздоровлення хворих дітей. Програмою вечора провадила Олена Матвіїшин.

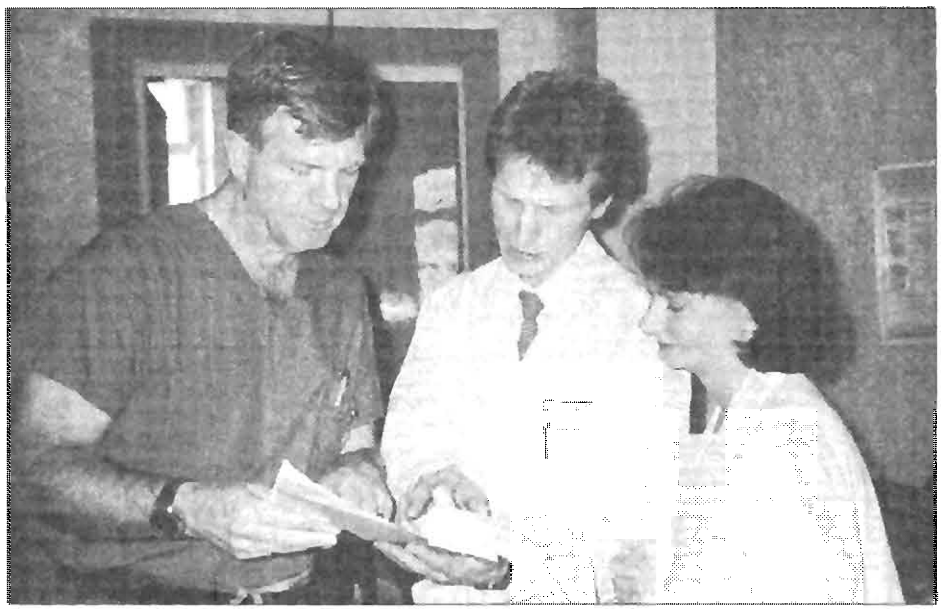
Голова комітету „Дар життя – дітям України" Оксана Крушельницька розповіла про виконану роботу і запросила до слова професора Жозефа Амато з Департаменту кардіології і серцевої хірургії Педіятричного відділу при Rush Presbyterian St. Luke Medical Center.

Доктор Амато представив матерів хворих дітей Антоніни Бруд з Чернівецької области та Ольги Волкової з Кривого Рогу. Антоніні і Ользі доктор успішно провів операції на серці.

Із словами подяки виступив генеральний консул України в Чикаґо д-р Борис Базилевський, від Ради директорів банку „Певність" – Павло Надзікевич, від каси „Самопоміч" – Богдан Ватраль. З теплими побажаннями і подякою звернулася до доктора Амато і матерів дівчаток Тетяна Челехова, яка вручила їм власноручно виконані композиції з квітів. З музичною програмою виступило тріо у складі Туні Мицик, Тоні Морісон та Вітей Телліс-Наяк.

Через два тижні після цієї події Товариство і комітет „Дар життя – дітям України" організували прощальний вечір для прооперованих дівчаток і їх матерів в Культурному осередку при парафії св. Володимира і Ольги. Оксана Крушельницька, Дарія Ярошевич, Лариса Ільяшевська від імені комітету вручили дівчаткам цінні подарунки на пам'ять про перебування в Чикаґо. Зі словами подяки зі сльозами на очах виступили Антоніна і Ольга та їхні матері.

Роксоляна Дахнівська,
м. Чикаґо

Американські кардіологи Дон Ватсон і Джанет Сімсич радяться з львівським колеґою Миколою Кониким.

Учасники програми „Дар життя – дітям України" з працівниками Львівського кардіологічного центру.

Нові члени Крайового товариства визначних учнів

ВОРРЕН, Миш. – Крайове товариство визначних учнів, відділення ім.Тараса Шевченка української католицької школи при церкві Непорочного Зачаття у Воррені, на своєму щорічному церемоніялі в Українському культурному центрі в четвер, 30 березня, приймало нових членів.

Святкування розпочались Службою Божою, котру відправили парох української католицької церкви св. Йосафата о. Василь Салковський та о. Данило Чайковський з церкви Непорочного Зачаття. Церква була виповнена членами Крайового товариства визначних учнів і учнями-відмінниками, їхніми батьками, приятелями. Отець В. Салковський, поздоровляючи батьків і виховників учнів, зазначив, що „починаємо збирати плоди нашої праці". Після Служби Божої присягу склали 22 нових членів члени, підкреслюючи тему цьогорічного клича: „Становище зобов'язує".

Членів Крайового товариства визначних учнів обирається на підставі знання, характеру, діяльности, провідництва та середня оцінка має бути не нижчою ніж 3.6 з можливих 4 точок.

Члени проводу місцевого відділення Крайового товариства визначних учнів – президент Лі Кол, заступниця президента Адріяна Каранець, скарбник Анна Конюх і секретарка Анна Мазяк засвітили свічки, полум'я символізувало знання, характер, провідництво і діяльність. Опісля відбувся святочний полуденок в Українському культурному центрі для членів Крайового товариства визначних учнів, відмінників, їхніх рідних і учителів.

Ведучий програмою Лі Кол попросив о. Д. Чайковського провести молитву. Українською мовою до своїх однокласників промовляв випускник Марко Мелимука. Дальших успіхів членам Крайового товариства визначних учнів і відмінникам бажали директорка школи Міхаліна Вейгл, президент батьківського клюбу Юлія Мазяк і голова Шкільної ради Андрій Галів. Кінцеву молитву провів парох церкви Непорочного зачаття.

Членами Крайового товариства визначних учнів 1999-2000 року стали: Лі Коле, Адріяна Каранец, Анна Конюх, Анна Мазяк, Даніел Мензо, Джон Пулліс, Марія Анна Ґруда, Гедер Горан, Стефанія Грега, Анджела Мацієвська, Марко Тарнавський, Наталка Тобянська, Ларисса Дуб, Аманда Дзюрман, Наталія Фігач, Татіяна Ласка Андрій Лаврін, Катерина Новачок і Стефан Пулліс. Кандидатами: Ніл Кол, Марта Гнатюк і Роман Лаба.

Шляхетний останній крок

Хочемо розповісти для читачів „Свободи" про княжий дар українця, який прожив в США майже 50 років, але ніколи не забув свого коріння й завжди турбувався долею своїх земляків, зокрема долею свого рідного села.

Св. п. Василь Петрах походив зі Старого Добротвору, Кам'янка-Бузького району, Львівської области. В 1998 році загинув трагічною смертю, проживши 80 років і не залишивши по собі нащадків. Довгими роками він працював у Федеральному уряді США у Вашінгтоні. Разом зі своєю покійною дружиною він заощадив поважне майно. В 90-их роках, після проголошення незалежної Української держави, Василь Петрах відвідав свої рідні краї, родинне село. Вернувшись додому, він записав в останній волі своє майно землякам в Україні. Виконавцем своєї волі він призначив Вірджінію Джемс з Вірджінії.

Після смерти Василя Петраха пані Джемс приступила до виконання його останньої волі: створила Благодійний фонд ім. Василя Петраха і розділила його майно між добродійними фундаціями в Україні. ЗУАДК запропонував пані Джемс проєкт ремонтів шкіл та інтернатів у Старому Добротворі та околицях (згідно з бажанням покійного). На підставі кошторису, виробленого представником ЗУАДК-у у Львові д-ом А. Дидою, були подані точні потреби шкіл, інтернатів та інших дитячих будинків (ремонт системи опалення, дахів, вікон) та потреби приладдя (комп'ютери, холодильники та ін.). Пані Джемс підтримала цей проєкт, який включає одинадцять будівель, і в грудні 1999 року передала до ЗУАДК-у 207 тисяч долярів. Хочемо підкреслити, що пані Джемс мала право вилучити все, що вважала б за невідповідне. В березні цього року ЗУАДК почав здійснювати згаданий проєкт, під постійним наглядом нашого директора у Львові. Після закінчення ремонтів в кожному будинку буде пропам'ятна табличка з ім'ям і прізвищем фундатора.

Дуже часто наші люди у США свої тяжко запрацьовані гроші витрачають на неефективні цілі, а після їхньої смерти їхні гроші нерідко пропадають або потрапляють в невідповідні руки. Тому краще ще за життя зробити порядок зі своїм майном і призначити його на цілі, які принесуть найбільше користи в українському світі, а самій людині – душевне задоволення.

Тому пропонуємо усім, хто має бажання здійснити якусь харитативну акцію для наших потребуючих братів і сестер, звертатися до ЗУАДК-у, а ми залагодимо це так, як ви бажаєте.

Наша адреса: **United Ukrainian American Relief Committee, 1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111, тел.: (215)728-1630. Факс: (215)728-1631.**

Пресова референтура ЗУАДК

Відбулись наради проводу СКУ

5 і 6 травня ц. р. в Торонто відбулись наради керівних органів СКУ, на яких прийнято до СКУ крайові центральні репрезентації українців Узбекистану, Казахстану, Литви, Латвії, Естонії та Придністров'я. Також прийнято бюджет СКУ на 2001 рік, схвалено меморандум до Президента, уряду та Верховної Ради України, заслухано звіти президента, першого заступника президента, генерального секретаря, фінансового референта, Світової фундації, Контрольної комісії, Церковної ради СКУ, Світової ради суспільної служби, Світової координаційної виховно-освітньої ради, Комісії людських і громадянських прав, Світової наукової ради, Світової спортової комісії, Світової ради зі справ культури та Світової ради українських кооператив. Учасників також поінформували про свою діяльність голови або представники Світової Федерації українських жіночих організацій, Конґресу Українців Канади, Української Американської Координаційної Ради, Українського Конґресового Комітету Америки, Об'єднання українців Росії, Союзу українських організацій Австралії та Головної ради українських громадських організацій і Українського допомогового комітету в Бельгії.

УККА проводить чергову зустріч-обід

УККА – це неприбуткова, освітницька організація, яка впродовж 60-ти років невпинно намагається донести до широких кіл американського суспільства правдиву інформацію про Україну, а також представляє інтереси української громади в Америці.

Гостем Українського Кон ґресового Комітету Америки під час чергової зустрічі-обіду буде Леонід Куценко, доцент катедри української літератури Кіровоградського університету, член Спілки письменників, автор ряду книг. Він виступить з доповіддю „Пробудження провінції як запорука відродження України" (політичний, економічний та культурний аспекти). Зустріч відбудеться у середу, 31 травня ц. р., о 12 годині по полудні, за адресою: **203 Second Avenue, New York, NY (між 12 та 13 вулицями).** Щоб зареєструватися, просимо задзвонити до бюра УККА: **(212)228-6840.** Ласкаво просимо взяти участь у нашій дискусії. Оскільки зустріч відбудеться під час обіду, бажаючі можуть принести з собою обід, а УККА забезпечить присутніх гарячими та прохолоджувальними напоями.

Конґрес УККА відбудеться у жовтні

13–15 жовтня ц. р. УККА проводить XVIII Конґрес українців в Америці, який відбудеться за адресою: **Chicago O'Hare Marriott on 8535 West Higgins Road, Chicago, Illinois**.

Крім внутрішніх справ, делеґати та гості Конґресу під час дискусій за круглим столом обговорюватимуть важливі для громади та України питання та матимуть змогу познайомитись з іншими членами громади під час прийняття у п'ятницю ввечорі та під час формального бенкету в суботу ввечері.

Осіб та організацій, які ще не отримали делеґатські бланки чи потребують додаткових бланків, просимо звернутися до Крайової Канцелярії УККА за телефоном: **(212)228-6840.**

З'їзд місцевої Округи СУА

В неділю, 4 березня, у залі Народного Дому в Ірвінґтоні, Н. Дж., відбувся з'їзд Округи Нью-Джерзі, який відкрила голова Марія Полянська. Округа Нью-Джерзі складається з одинадцяти відділів. Особливо активними були референтури стипендій і суспільної опіки. Референтура стипендій (Люба Більовщук) торік виплатила понад 77 тисяч долярів на 216 стипендій від 83 спонзорів. У загальній стипендійній акції СУА в усій Америці Округа Нью-Джерзі займає перше місце, тому що жертвує більше половини всіх доходів на стипендії СУА. Стипендії надаються українським дітям і молоді з України, Бразилії і Арґентини, Румунії, Італії, Польщі, Хорватії і Югославії.

З нагоди 30-ліття стипендійної акції СУА Світовий Конґрес Українців нагородив СУА золотою медалею за великий вклад у навчання українських дітей. Почесна членка СУА Софія Андрушків нагороджена спеціяльною грамотою СКУ. Референтура суспільної опіки (Катерина Воловодюк) вислала 7 тисяч долярів і 134 пачки з їжою, одягом, взуттям, забавками, ковдрами для бабусь, чорнобильців, хворих, сиріт, убогих, потерпілих від повені, дітей в спеціяльних школах в Україні, Росії і Бразилії. Допомога суспільної опіки СУА Україні зкоординована з місцевими відділами Союзу Українок України, які на місцях доставляють допомогу потребуючим.

Округа надає допомогу Українському Музеєві в Нью-Йорку, проводить культурні і мистецькі імпрези, літературні та інформаційні вечори, підтримує особисті і листовні зв'язки з членами американського уряду, співпрацює з американськими жіночими групами і клюбами та іншими організаціями.

До нової управи вибрані Марія Полянська – голова; Надія Бігун, Ліда Крамарчук, Олена Мельничук, Ольга Буртик, Марія Бакалець, Катерина Воловодюк, Божена Ольшанівська, Уляна Кобзар, Анна Кравчук, Слава Мулик, Люба Більовщук, Тетяна Рішко. Контрольна комісія – Олена Бобеляк, Оксана Стеранка, Люба Бойко.

Голова СУА Ірина Куровицька передала письмове вітання, яке зачитала Марія Томоруґ. В цьому листі говориться, що незабаром відбудуться збори Українського Музею з питання продовження будови музейного будинку, СУА починає новий проєкт „Молоко з булочкою" для дітей в Україні.

Божена Ольшанівська,
м. Нюарк, Н. Дж.

Україні передано...

(Закінчення зі стор. 1)

місце в історії України XX століття. Його літературна спадщина входить також у скарбницю світової літератури. Як державний діяч, В. Винниченко відіграв центральну ролю і до революції, і в роки революції 1917–1920 років. Він очолював перший український уряд доби Центральної Ради та був головою Директорії УНР. Отже, увесь його архів – непроминуща історична і культурна вартість, вагу і значення якої наша еміґрація розуміла, роблячи все можливе (іноді і неможливе), щоб зберегти його та науково опрацювати.

У 1958 році згідно із заповітом дружини В. Винниченка – Розалії вся літературно-мистецька спадщина (друкована, рукописна, епістолярна, малярська) перейшла в розпорядження Української Вільної Академії Наук у США з умовою зберігати її в архівосховищі Східньо-европейської історії та культури Колюмбійського університету.

У тому ж році заходами Винниченківської комісії УВАН та при активній участі її голови Г. Костюка архів перевезений з Мужену (Франція) до Нью-Йорку. Первісне впорядкування архіву здійснили з Г. Костюком Оксана Міяковська-Радиш, Олена Несіна та Микола Щербак. Малярську колекцію прийняв на збереження засновник та директор архіву-музею УВАН В. Міяковський. Описала картини Тетяна Іванівська.

Малярська спадщина Володимира Винниченка охоплює 1928–1939 роки. Очевидно, що передання цієї колекції картин Україні зобов'язує нас з вдячністю згадати св. п. Розалію Винниченко, яка передала архів Володимира Винниченка у розпорядження УВАН з тим, щоб колись він став надбанням Академії Наук України – коли, як вона наголосила, „в Україні буде відновлено демократичний устрій і вона стане справді вільною і незалежною демократичною державою, де буде забезпечено справжню свободу слова і безстороннє об'єктивне наукове вивчення цих матеріялів".

Слід подякувати також попереднім президентам і управам УВАН та Винниченківській комісії УВАН, що її очолює академік Григорій Костюк, та теперішній Управі Уван, яку очолює Олекса Біланюк, чужоземний член Національної Академії Наук України, за їхні зусилля у збереженні спадщини Володимира Винниченка.

Належить особлива подяка подружжю Тамари і Валерія Скрипків, які присвятили години своєї професійної праці на пашпортизацію картин та підготування їх до перевезення в Україну.

Вашінґтон

ЩО? ДЕ? КОЛИ?

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

26-29 травня – День пам'яти на Союзівці. Тел. **(914)626-5641,** дод. **141.**

◆

28 травня – Патріярхальне свячене-обід Українського Патріярхального товариства (відділ в Нью-Йорку) в ресторані Українського Народного дому при **140 Друга авеню**. Поч. о 2-ій по полудні.

◆

28 травня – з'їзд учнів парафіяльної школи при Церкві свв. Петра і Павла в Коговзі, Н.Й. Тел. **(518) 235-5951.**

◆

31 травня – доповідь Леоніда Куценка „Пробудження провінції як запорука відродження України" за адресою **203 Друга авеню**. Поч. о 12-ій год.

◆

2-3 червня – Програма Юкстоок 2000. Початок о 6-ій вечора. Тел. **(716) 852-5000.** E-mail: **MarkoCab@aol.com.**

◆

3 і 4 червня – святкування 75-ліття СУА в Українському Народному Домі (**140 Друга авеню в Нью-Йорку**), виставка світлин з життя округи, дитячої літератури.

◆

10 червня – бенкет і забава шкіл українознавства Нью-Йорку в Домі української молоді (**301 Palisade Ave., Yonkers, N.Y.**). Початок о 6-ій веч

◆

9 червня – відкриття фотовиставки Тані Д'Авіньйон в Українському Інституті Америки (**2 East 79th Street**) в Нью-Йорку. Початок о 6-ій годині.

◆

11 червня – річні збори Українського музею в Нью-Йорку (**203 Друга авеню**). Початок о 2-ій годині.

◆

11-16 червня – з'їзд Товариства сеньйорів УНС на Союзівці. Телефон **(914) 626-5641.**

◆

22 червня – IV Світовий конґрес стрийських гімназистів: **Stryj Committee, 24E 7th St., Apt. 12B, New York, NY, 10003.**

◆

17 серпня – VIII Конґрес СФУЛТу у Львові. Тел. **(313) 884-6344.** Факс **(313) 884-9474.**

◆

Українську радіопрограму "Голос України" можна слухати в околицях Нью-Йорку і Нью-Джерзі щосуботи від 2-ї до 3-ї години **на хвилях 1430 AM.** Керівник Петро Рибчук.
Тел. **(201) 246-0109.**

◆

Збірка одягу і взуття для України – в Головній канцелярії УНСоюзу – **2200 Route 10, Parsippany, NJ.** Тел. **(973) 292-9800, дод. 3055.**

◆

До уваги читачів!

Оголошення в розділі „Що, де, коли?" є додатковим джерелом інформації і вміщуються в цій колонці тільки за умови подання цих оголошень через відділ реклями (тел. **973-292-9800, дод. 3040**).

Відбудеться конференція сеньйорів УНСоюзу

КЕРГОНКСОН, Н.Й. – Чи ви вже замовили собі місце на конференції сеньйорів Українського Народного Союзу, що відбуватиметься на „Союзівці" від 11 до 17 червня? Початок конференції попередить Служба Божа в пам'ять померлих сеньйорів УНС в українській католицькій церкві Пресвятої Трійці. Програма включатиме кілька коротких ділових сесій, привітальну вечірку, вечір гри у „Бінго", авкціон українських предметів і гуцульського вечора, котрий розпочнеться стилевим гицульським прийняттям і висвітленням відеоплівки про „Карпатську подорож", що зображає гуцульські звичаї та традиції – гуцульське весілля і пейзажі Івано-Франківська, Коломиї, Яремча, Косова та мистецький ярмарок. Крім того, президент Сеньйорів УНС адвокат Анна Чопек доповідатиме про чинні закони, цікаві для сеньйорів, а д-ри Роман Барановський і Роман Процик обговорять події теперішньої України. Також д-р Р. Процик говоритиме про нові видання Українського Наукового Інституту Гарвардського університету. Євген Мороз покаже прозірки з подорожі до Китаю. Відбудеться також зустріч з предсідником УНС Уляною Дячук, де сеньйори матимуть нагоду отримати відповіді на свої запитання. Конференція закінчиться елеґантною вечіркою з бенкетом.

Просимо сеньйорів привезти українські предмети для авкціону, прибуток з якого піде на українські харитативні цілі. Було б дуже гарно, щоб сеньйори на бенкет вдягнулись у вишивані суконки, блюзки, сорочки. Щоб отримати нижчу оплати побуту на „Союзівці" під час конференції, учасники мусять представити посвідку від секретаря свого Відділу УНС щодо їхнього членства в УНС.

Замовляйте приміщення, телефонуючи на „Союзівку" ч. **(916) 626-5641.**

У Клівленді вшанували пам'ять Р. Шухевича

В роки Другої світової війни, коли на українських землях велася війна імперій, червоної і брунатної, за панування над Україною, єдині ОУН і УПА зі зброєю в руках боролися проти ворогів, і здобули моральну перемогу, зберігши національну честь України. Провідну ролю в цій боротьбі відіграв головний командир УПА Роман Шухевич.

Громада Клівленду відзначила 50-річницю смерти командира генерал-хорунжого Романа Шухевича-Тараса Чупринки святочним концертом в неділю, 7 травня, в залі Свято-Покровського осередку в Пармі.

Програму концерту відкрив В. Ліщинецький, голова громадського комітету, привітавши Владику Роберта Москаля і присутніх на залі. Відтак прапороносці УПА, Американських ветеранів, Пласту і СУМА внесли на сцену свої прапори, а найменші сумівці і пластуни поклали квіти перед портретом Головного командира УПА, і продеклямували коротенькі вірші (О. і В. Рабосюк) в його честь.

Український камерний хор (дириґент Г. Пасіка, акомпаніятор С. Лежан) з глибоким відчуттям виконав ряд пісень (солісти В. Богуславський і П. Колесницький). Пісні, схвилювавши присутніх, нагородили хористів гучними оплесками.

Святочну доповідь виголосив П. Твардовський, який розповів про життєвий шлях Р. Шухевича, починаючи від молодих років аж до часу, коли він став Головним командиром УПА.

Патріотичну освіту Р. Шухевич здобув в родинному колі, а відтак в Пласті і спорті. Ставши членом УВО, а пізніше ОУН, він займав найвідповідальніші пости і був серед перших, коли треба було виконати складні і небезпечні доручення організації. Його життя проходило в постійній небезпеці і боротьбі, він організував атентати на польських українофобів, боровся разом з карпатськими січовиками проти мадярів, командував леґіоном „Нахтіґаль", був головою бюра ОУН, а відтак командиром УПА – до своєї смерти 5 березня 1950 року в Білогорщі біля Львова.

Р. Шухевич посвятив ціле своє життя боротьбі за визволення України, він йшов вибраним шляхом до кінця свого життя і на його чині будуть виховуватися прийдешні покоління, а пам'ять про нього в народі буде жити вічно.

І. Барнич-Дубас продеклямувала вірш М. Боєслава „Народові". В другій частині виступив хор „Дніпро" (дириґент О. Боднарчук, акомпаніятор Л. Чернецька, солісти П. Колесницький і П. Стойків). Концерт закінчено відспіванням українського державного гимну.

Євген Бачинський

Вечорниці „Червоної Калини"

Дебютантки з ескортами та комітетом балю "Червоної калини". Ліворуч сидять Марта Кебало, Оля Ставнича, за ними стоїть Ярослав Ставничий, праворуч сидять – Анна Богачевська-Лонкевич, та Ігор Сохан, за ними стоїть Орест Кебало.

Вечорниці „Червоної Калини" з презентацією дебютанток відбулися в готелі „Шератон" Медовлендс, Іст Радерфорт, Нью-Джерзі. Учасників свята вітали виконуючий обов'язки Генерального консула України в Нью-Йорку Сергій Погорельцев та віце-консул Анна Кушнірик.

Юні дебютантки та їхні ескорти часто приїжджають навіть з віддалених місцевостей – Вашінґтону, Бостону, Клівленду, Дітройту, Алабами, Арізони та інших. Урочистий вхід дебютанток з ескортами на залю викликає багато емоцій не тільки у їхніх батьків, але і всіх присутніх.

Цей звичай почався 1956 року, коли майстер церемонії на вечорницях „Червоної Калини", побачивши велике число молоді, запропонував представити гостям молодих панянок. З того часу презентація дебютанток стала головною атракцією вечорниць.

„Червона Калина" ще в давніх козацьких та потім у стрілецьких піснях символізувала пам'ять полеглих на полі слави героїв.

В 1921 році постало видавництво комбатантів-УСС-ів „Червона Калина". Перші вечорниці „Червоної калини" були вшановані саме цими людьми. Останні вечорниці у Львові відбулися у 1935 році. На еміграції комбатанти-УСС-и та члени видавництва „Червона Калина" відновили вечорниці і з 1956 року проводять їх щорічно. В 1983 році видавництво „Червона Калина" і Братство УСС-ів передали проведення вечорниць пластовому загонові „Червона Калина". Ми продовжуємо традицію вечорниць.

Ігор Сохан

Шевченкове свято в Каліфорнії

На Шевченківському святі, організованому Товариством збереження української спадщини Північної Каліфорнії в м. Сакраменто (голова товариства Юрій Олійник), були присутні гості з України – професор Львівського вищого музичного інституту імені М. Лисенка Василь Герасименко та композитор, бандуристка Оксана Герасименко. Розпочинаючи свято, усі присутні разом заспівали „Заповіт" Тараса Шевченка в супроводі ансамблю бандуристок Північної Каліфорнії у складі Олі Герасименко, Аліни Ільчук, Олі Дроф'як та гості – Оксани Герасименко. З доповіддю „Шляхи Шевченка та України – єдині" виступила Інна Марків.

Присутніх порадував дитячий ансамбль бандуристів у складі Лідії Томків, Вікторії та Іринки Хомиць та Лілі Болебрух, а також маленьких співаків – Івасика Шевченка, Оленки Марків, Іринки та Оксанки Гелетюк під керівництвом Олі Герасименко-Олійник. З хвилюванням читали вірші найменша учениця свята Оленка Марків, Дмитрик Марків, Івасик Шевчик.

Окрасою свята був виступ нашої гості Оксани Герасименко, як бандуристки і композитора. Присутні прослухали пісні "Така її доля" на слова Т. Шевченка, та „Чарівна скрипка". До вподоби присутнім був виступ Українського струнного квартету у складі Світлани Чернецької, Алли Олійник, Вікторії та Юрія Клюшників.

На святі виступили Галина Лорчак, Едуард Тишкевич, Аліна Ільчук, Петро Урам, сестри Оля та Оксана Герасименко, Оля Шевчик, Василь Герасименко.

Шевченківське свято закінчилося хвилюючим співом ансамблю бандуристок, який виконав пісню „На високій дуже кручі" про Тараса Шевченка, а на закінчення разом з присутніми – „Реве та стогне Дніпр широкий".

А. Яскевич

Українські діти в Сакраменто вшановують пам'ять Тараса Шевченка.

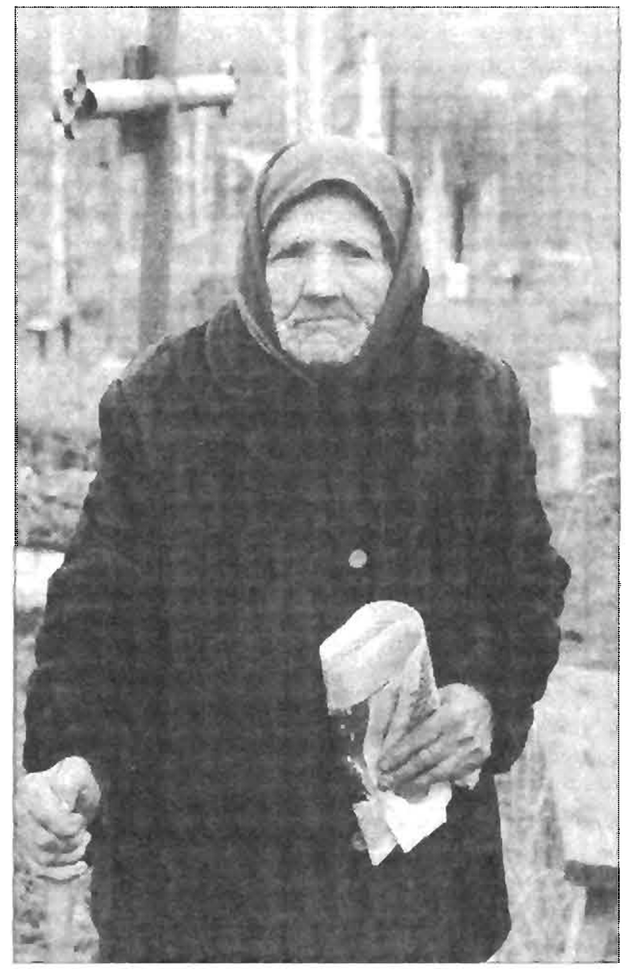
ІСТОРІЯ І ПАМ'ЯТЬ

Українські стяги знову замайоріли над могилою отамана Холодного Яру

„Червона кіннота несподівано виїхала з лісу перед самими Кресельцями. Побачивши осідланих коней і вартового козака – кинулася оточувати лісничівку. Козак дав постріл. Вискочивши з хати всі кинулися до коней. Василь Чучупака, сівши на „Зірку“, розігнав з ручного кулемета ворожу лаву з одного боку і кинувся на гору в корчі, крикнувши, щоб останні розбігалися не купою. Одночасно вискочили Пономаренко, Ханенко, Олекса та Семен Чучупаки, і козаки. Петро Чучупака, Солонько і Гриб – кинулися виводити своїх коней із стайні. Високенча Солонькова кобила зачепилася сідлом у дверях і притиснула разом й Солонька. Петро був у стайні. Гриб, покинувши коня, виліз поміж ногами кобили на двір в мент, коли на подвір'я в'їжджали ворожі кіннотчики, і вискочив на мого „Абрека“, який виніс його майже з рук, проніс під стрілами через розгублену ворожу лаву і за хвилину – випередив тих, що вирвалися раніше.

Червоні кинулися здоганяти по корчах. Їх на скоку стримували отаман з „Люїса“ і дехто стрілами з карабінів. Вже на горі „Зірка“, почувши іржання ворожих коней – знатурилася і потягла назад – до ворога. Отаман боровся з нею, аж поки його не оточили. „Люїс“ видно затявся ще раніше. Допомогти йому ніхто не міг, бо, тікаючи – всі розсипалися і за кожним зокрема гналося чоловік 10-15. Побачивши, що втекти вже не вдасться – отаман пустив собі пулю в скрань з револьвера. Перед тим крикнув так, що чули отанні: „Готуй нових борців, Холодний Яре!“

(З книги Юрія Горліса-Горського „Холодний Яр“)

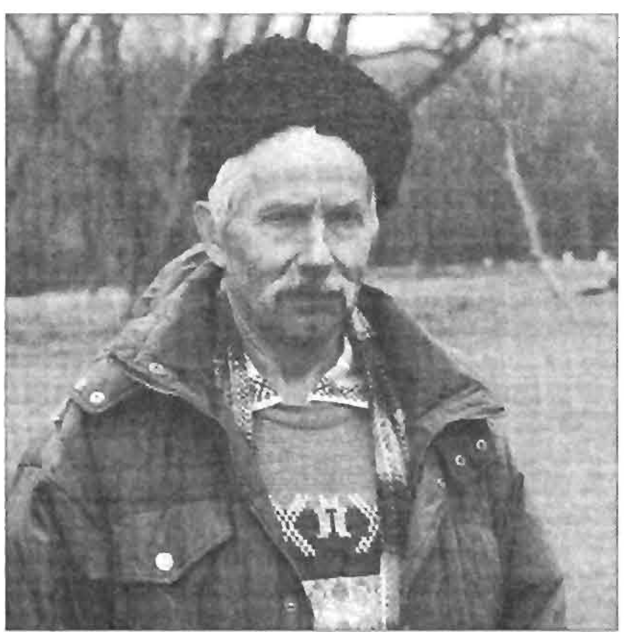
Параска Чиж – сестра повстанця Миколи Токовенка.

Олександер Вівчарик,
спеціяльний кореспондент „Свободи“

Це сталося 12 квітня 1920 року. Героєві було 26 років. 12 лютого командувач Омелянович-Павленко скликав у Медведівці нараду, на якій Чучупака дістав конкретні інструкції щодо можливої ролі Холодного Яру в загальноповстанчому русі. 400 завзятих і відчайдушних гайдамаків мав під своєю орудою отаман. У вирішальні моменти боротьби за самостійну Україну він міг мобілізувати під національні синьо-жовті і чорні холодноярські прапори й 4 тисячі земляків. Бо був він плоть від плоті свого народу, а тому йому вірили, знали, що військового гарту він набув на фронті Першої світової війни.

У червні 1942 року в село Мельники, на узбіччя Холодного Яру, прибув учасник бойових подій, автор славетного роману „Холодний Яр“ Юрій Горліс-Горський. Разом з сивобородим батьком отамана Степаном і матір'ю Оксаною, рідними, друзями, побратимами В. Чучупаки він вшанував його пам'ять.

Через 55 років, 12 квітня 1997 року, на могилу Василя Чучупаки прибули люди, які вважали себе його наступниками. Переважно це були члени Всеукраїнського політичного об'єднання „Державна Самостійність України“, з ініціятиви якого тоді відбулося вшанування пам'яті Головного отамана Холодного Яру.

Лавреат Національної премії імені Тараса Шевченка Леопольд Ященко.

Народний депутат України Євген Лупаков і київська школярка Марина Веденко.

Цьогорічне вшанування відбулося з ініціятиви ДСУ, хоча весь основний тягар організації і проведення заходу ліг на його голову і водночас дослідника повстанського руху, письменника і президента історичного клюбу „Холодний Яр“ Романа Коваля.

Почалося вшанування 8 квітня у гетьманській столиці Чигирині, а також на батьківщині Богдана Хмельницького в Суботові. А наступного дня всі з'їхалися до славної Медведівки. Тут відбувся мітинґ. Співав пісню про Гонту і Залізняка кобзар Тарас Силенко, читала свої вірші поетеса Тетяна Білик, подякували гостям за вшанування пам'яті земляка Микола Шмиголь з Медведівської сільської Ради і заступник голови міста Чигирина Віталій Яковенко, Роман Білий з Криму, депутат Київської міської ради Наталія Шиманська, завідуючий холодноярською філією Національного історико-культурного заповідника „Чигирин“ Богдан Легоняк. Кожен з них чимало зробив для України, для відродження слави Холодного Яру. Наталія Шиманська, наприклад, з допомогою вчителя історії 234-ої київської школи Петра Кравченка провела учнівську конференцію „Холодний Яр“. Дітей вона привезла в Чигирин, а також на вшанування пам'яті Василя Чучупаки. У Мельниківській школі з цього приводу відбулася перша міжшкільна учнівська конференція. Наталія Шиманська вірить, що започатковано прекрасну традицію, яка буде жити, бо для дослідників тут ще роботи і роботи. Адже Холодний Яр гримів не тільки шаблями і славою звитяжців, це не тільки загони Максима Залізняка і Холодноярська республіка. Холодний Яр – це і праісторичний реліктовний лісовий масив площею понад 7 тисяч гектарів, у якому розташувалися 20 сіл і 12 хуторів. Холодний Яр – це Мотронинський монастир, який малював Тарас Шевченко, це і тисячолітній дуб Залізняка, це наше минуле і, будемо сподіватися, майбутнє, бо Холодний Яр – це серце України.

Про значення Холодного Яру сказав на мітинґу Роман Коваль:

– Ми повинні знову зробити Холодний Яр осередком українського духу. Ми повинні віддати належне Василеві Чучупаці, адже це він підхопив прапор України у Залізняка. Гасло, яке було написане на прапорі повстанців: „Воля України, або смерть!“ – це також і наше гасло. Ми повинні вірити у краще майбутнє України і діяти!

Холодний Яр. На місці загибелі отамана Василя Чучупаки

(Закінчення на стор. 20)

УКРАЇНА І СВІТ

Пластуни-„хрестоносці" – будівничі Українського Католицького Університету у Львові

Цієї весни минає 54-річчя існування Ордену Хрестоносців (ОХ), який був заснований в березні 1946 року як старшо-пластунський курінь „Хрестоносці" у невеличкому баварському містечку Травнштайні, де знаходився табір українських біженців. Засновниками були абітурієнти української гімназії, що містилася у тому ж таборі. На установчих сходинах запропоновано й клич-гасло куреня „З хрестом і мечем", що мало відображувати готовість засновників боротись за волю і права та кращу долю свого народу. Ще того самого року назву Ордену доповнено новими елементами, коли на патрона куреня обрано Митрополита Андрея Шептицького. З того часу офіційна назва куреня звучить: „Орден Хрестоносців ім. Митрополита Андрея Шептицького".

В Ордені завжди існував дух християнського месіянізму, нахил до теоретизування та раціоналізації суспільних і політичних явищ, включаючи й проблеми Пласту та виховання молоді взагалі. Всі ці тенденції знайшли свої обґрунтування на Ідеологічній конференції ОХ 11-13 грудня 1948 року. У тих повоєнних обставинах, на чужині, членам новоствореного куреня важко було уявити, що через 50 років нове покоління членів-лицарів Ордену продовжуватиме традиції і плекатиме ідеали „Хрестоносців" на батьківщині у формі розбудови Українського Католицького Університету у Львові.

Мрія Митрополита Шептицького і зусилля Патріярха Йосифа Сліпого з метою створити Український Католицький Університет у Львові щораз більше стають конкретною реальністю завдяки невтомній праці отців-хрестоносців.

Отці-ректори глибоко зворушені і вельми вдячні всім членам Ордену Хрестоносців за їхні молитви і моральну підтримку. Варто особливо відзначити прихильність старших лицарів, які виявили патріотизм княжими пожертвами на потреби Львівської Богословської Академії. Це – пл. сен. Осип Данко, пл. сен. о. Павло Когут, пл. сен. Володимир Рак, пл. сен. Володимир Слиж, пл. сен. Степан Феденко і пл. сен. Богдан Чопик. Останній подарував свою книгозбірню бібліотеці ЛБА, а пл. сен. о. Михайло Лоза започаткував створення канадського відділу Української Католицької Освітньої Фундації на базі головного чикаґського представництва.

Від початку відновлення Богословської Академії до сприяння заснуванню майбутнього Українського Католицького Університету у Львові приєднались члени інших пластових куренів, – пл. сен. Любомир Гузар – Єпископ-помічник глави Української Католицької Церкви, пл. сен. Андрій Чировський – директор Інституту східньо-християнських студій ім. Митрополита Шептицького Університету св. Павла в Оттаві, пл. сен. о. Андрій Онуферко – професор того ж інституту, пл. сен. о. Гліб Лончина і пл. сен. Роман Процик. Згодом своєю надзвичайною жертвенністю долучились пл. сен. Марко Ґудзяк, пл. сен. Ігор Черник, пл. сен. Богдан Заревич, пл. сен. Павло Джуль, пл. сен. Юрій Темницький, пл. сен. Андрій Рак, пл. сен. Нестор Шуст, пл. сен. Василь Колодчин, пл. сен. Андрій Филипович і пл. сен. Адріян Сливоцький.

Закликаємо пластунів усіх країв і континентів приєднатися до звершення істотного подвигу – розбудови Українського Католицького Університету у Львові. Просимо тих, які хотіли б скласти пожертву, звертатися до Української Освітньої Фундації на адресу: **Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 West Chicago Avenue, Chicago, IL 60622. Telephone: (773) 235-8462. Fax: (773) 235-8464. E-mail: usef@ucef.org.**

пл. сен. І. Лабунька, ОХ

Група хрестоносців з о. Михайлом Димидом (ректор ЛБА) і о. Борисом Ґудзяком (віце-ректор) перед церквою св. Юра в Нью-Йорку.

„Приятелі дітей" – проєкт для України

КИЇВ. – Посол Канади в Україні Дерек Р. Т. Фрейзер відвідав склад гуманітарних товарів для 150 сирітських установ. Цю акцію організували Український благодійний фонд „Приятелі дітей" та Канадський фонд „Дітям Чорнобиля" (проєкт „Приятелі дітей").

В квітні-травні ц. р. добровольці товариства „Приятелі дітей" та проєкту „Help Us Help the Children" відвідають 150 сирітських установ України, куди привезуть медикаменти, іграшки, понад 6 тисяч нових чобіт та черевиків, а також інші речі, що покращать життя 25 тисяч українських дітей. Загальна вартість гуманітарної допомоги – 500 тисяч канадських долярів.

– Діяльність „Приятелів дітей" та проєкту „Help Us Help the Children" за останні роки є чудовим прикладом співробітництва між Канадою та Україною, – сказав посол Дерек Фрейзер.

Співзасновником проєкту „Приятелі дітей" на Україні є прем'єр-міністер Віктор Ющенко. Проєкт „Help Us Help the Children" діє в Україні з 1993 року, і з того часу було витрачено більш ніж 9 млн. канадських долярів на гуманітарну допомогу для 30 тисяч українських сиріт. „Приятелі дітей" та проєкт „Help Us Help the Children" організували літні табори відпочинку, програми підготовки інструкторів, конференції директорів дитячих будинків, програму стипендій для дітей-сиріт.

Проєкти товариства „Приятелі дітей" здійснюються завдяки підтримці канадського уряду, фундації „Допомога Україні", українських церков, компанії „Кока-Кола", СП „УМЗ", жіночих організацій Канади, українських та іноземних банків.

Проєкт співпрацює з Міжнародним жіночим клюбом України, Міжнародним фондом „Відродження".

Прес-реліз Посольства Канади

Опитник „Допоможіть взяти сироту на табір" на стор. 23.

Відшкодування для жертв війни відбудеться не раніше, як у 2001 році

Як повідомляє адвокат Мирослав Смородський, який уже понад рік веде переговори з урядом Німеччини щодо матеріяльного відшкодування для примусових робітників українського походження в часі Другої світової війни, у березні досягнуто остаточної згоди. На підставі узгіднення поміж п'ятьма державами Центральної та Східньої Европи, Ізраїлем, США і Німеччиною, німецький уряд має виплатити 10 більйонів марок компенсації жертвам воєнних насильств із вище згаданих країн.

Однак спосіб розподілу та складности, спричинені і кількістю вивезених на працю до Німеччини, і теперішним місцем проживання жертв фашистського терору, вимагають ще багато праці та узгіднення деталів.

Комісія все ж ствердила, що живе ще 242,000 осіб, що були вивезені на примусову працю до Німеччини, а також близько 82,000 тих, що перебували в німецьких концентраційних таборах. Поруч із цим ще живе біля 666,000 таких, що були змушені працювати на німецьких фармах.

Кожна із цих категорій примусових робітників має отримати інше за розміром відшкодування, але як це буде відбуватися, ще не узгіднено. Відомо лише, що поділ відшкодування за окремими державами остаточно має бути наступний: Білорусь отримає 0.694 блн. німецьких марок, Чехословаччина – 0.423 блн. марок, Польща – 1,812 блн. марок, Росія – 0.835 блн. марок, Україна – 1,724 блн. марок. Жидівська конференція вимог – 1,812 блн. марок. Як відомо, після закінчення Другої світової війни багато примусових робітників, передусім з Польщі та України, залишилося на Заході або еміґрувало до США чи Канади, інших країн. Їхнє число сьогодні невідоме, але, про всяк випадок, для них відкладено 800,000,000 німецьких марок.

Незважаючи на усі ці дані, перед початком виплати відшкодування усім жертвам воєнного терору парлямент Німеччини мусить прийняти відповідну постанову щодо виплати цих грошей. Разом із цим мусить бути вироблена система реєстрації жертв тих воєнних подій, що вимагає довшого часу. Оптимістично не можна сподіватися, щоб виплата відшкодувань розпочалася скоріше, як у 2001 році.

У всіх питаннях, що торкаються відшкодування для українців, треба звертатися до адвоката Мирослава Смородського, який представляв українців у переговорах з німецьким урядом.

Адреса адвоката М. Смородського: **Myroslaw Smorodsky & Stawnychy, A Partnership of Professional Corporation, Counsellors at Law, 75 Union Ave., P. O. Box 1705, Rutherford, New Jersey 07070-1705.** Тел.: **(201)939-1999.**

Факс **(201)507-3970.**

E-mail:
myroslaw@smorodsky.com.
http://www. smorodsky.com.

О. К.

Об'єднання „Волинське Братство" шукає контактів

В серпні 1999 року в Києві створено Міжнародне громадське об'єднання „Волинське Братство", головною метою якого є зібрати під своїм ідейним дахом усіх, кому не байдужа доля Волині, сприяти духовному та економічному відродженню Волинського краю, будівництву незалежної Української держави. Основними завданнями об'єднання є згуртування зусиль вихідців з Волині для сприяння процесу духовного та культурного відродження шляхом безпосередньої участи у збереженні, реставрації та захисті пам'яток історії та культури; зміцнення міжнародного авторитету України шляхом поширення інформації та пропаганди історично-культурної спадщини, сучасних досягнень української землі, а зокрема її славетної частки – Волині; сприяння соціяльним, економічним, культурним і освітнім контактам між Україною та іншими державами.

Наша адреса: **вул. Золотоворітська, 2 А, м. Київ, 01034, Україна.**
Тел. **(044)229 21-47.**
Факс: **(044)229 28–35.**
E-mail: **admin@ukrinur.kiev.ua.**

Сергій Шевчук, голова
Валерій Фень, виконавчий директор

Поїздка Б. Клінтона в Україну цікавить американців

Запланована на початок червня поїздка Президента США Б. Клінтона в Україну викликає зацікавлення у різних колах американської спільноти, а вже особливо в промислово-фінансових. Це видно передусім з преси.

Відомий тижневий обіжник „Листи Кіплінджера", призначений для підприємців, вперше у своєму виданні з 12 травня подає інформацію про Україну у зв'язку з очікуваними відвідинами Б. Клінтона.

В інформації читаємо, що Президент США схвалює зусилля України у впровадженні реформ економіки, хоча є ще багато фінансових проблем, незважаючи на більйони долярів допомоги інших держав.

Усе ж Україна, на думку коментаторів – це дуже привабливий ринок для американських підприємців, що має важливе стратегічне значення, допомагаючи тримати Росію на відповідній відстані.

Це вказує на потребу далі активно допомагати Україні, не зважаючи на її проблеми, щоб вона далі простувала до Заходу.

Цих кілька слів є одним з доказів зацікавлення Заходу Україною.

О. К.

Всеукраїнською прощею до Зарваниці відзначимо 2000-ліття Різдва Христового

У Зарваниці відбудеться всенародне святкування 2000-річчя Різдва Ісуса Христа, Сина Божого, Спасителя Світу. Синоди єпископів Української Католицької Церкви вирішили, що святкування відбудуться в трьох площинах: римській, всеукраїнській та епархіяльній.

В Римі вже відбулись перші урочистості відкриття Святих дверей собору святого Петра – з участю єпископів та священиків і вірних Української Греко-Католицької Церкви, урочисте вшанування мучеників XX століття (між ними також українських мучеників). Ще будемо брати участь у Всесвітньому дні молоді в Римі (19-20 серпня ц. р.) та в спільній Святій Літургії Візантійських Церков (1 жовтня).

На всеукраїнській площині відслужено урочисту Святу Літургію з участю всіх єпископів і священиків в Архикатедральному соборі св. Юра у Львові (25 грудня 1999 року), а тепер зближаємося до найбільшої події в рамках святкування 2000 року від народин Христа – всеукраїнської прощі до Зарваниці 22–23 липня ц. р. Те, що єпископи Української Греко-Католицької Церкви вибрали Зарваницю як місце всенародної прощі, має особливе значення. Український народ глибоко шанує Пресвяту Богородицю. Україна засіяна церквами, в яких знаходяться її чудотворні ікони. Зарваницька матір Божа 750 літ царює над подільськими ланами, пригортає до себе струджених і упокорених, які шукають у неї поради-помочі.

Щоб святкування відбулись в найкращому порядку, створено комітет, головою якого став о. мітрат Василь Семенюк. Він також є головою комітету будови собору Зарваницької Матері Божої. Кульмінаційним пунктом святкувань буде посвячення цього нового собору.

На свято запрошують і нас з поселень. Отець мітрат і його комітет зроблять все можливе, щоб під час всеукраїнської прощі гості з поселень дістали відповідні перепустки, щоб почувалися, як домашні в рідній Зарваниці, і щоб могли взяти повну участь у програмі святкувань. Але до закінчення собору потрібно часу і коштів. „Ми від імени добрих і побожних українських дітей Пресвятої Богородиці просили допомоги, і багато відгукнулось і прислали свої пожертви, – пише о. мітрат Василь Семенюк. – Ми ще раз просимо: поможіть зробити з собору Зарваницької Матері Божої цінну перлину – прикрасу Поділля.

Запрошуємо всіх, хто хотів би бути фундатором потрібних у Церкві речей, прислати свої пожертви, усім, навіть найменшим, жертводавцям вишлемо подячну грамоту, а імена всіх більших жертводавців будуть поміщені на пропам'ятній таблиці при вході до собору. Чеки просимо писати на Sobor Zarwanyckoi Materi Bozoi та посилати на адресу: **Sobor Zarwanyckoi Materi Bozoi, 15 St Olga str., Hamilton, Ont L8L 6R3, Canada.**

Отець мітрат **Роман Ганкевич**,
член будівельного комітету

З глибокою вдячністю та щирою подякою поміщуємо слідуючий

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ на будову СОБОРУ ЗАРВАНИЦЬКОЇ МАТЕРІ БОЖОЇ

Пожертви зложені після 3 грудня 1999 р.

по 5,000.00 о. Мітрат Ярослав Гайманович /15,600.00/ Богдан Кульчицький з завіщання мами Олени з Гайдукевичів Кульчицької, Н.К /15,000.00/ Н.Н. 10,000.00 на Вищу Духовну Семинарію ім. Патріярха Йосифа в Березовиці
1,700.00 Петро і Пелагія Ґоліяд /4,000.00/
1,500.00 о. крилошанин Михайло і Ірена Ґураль /2,500.00/, Н.Н. /2,500.00/
1,000.00 Іван Банадиґа, Роман Гірняк, Михайло Ковальчук, Ліга Українських Католицьких Жінок, парафія Вознесення Г.Н.І Х. Тандер Бей, Онтаріо, Анна і Роман Максимовичі /2,000.00/, Стефан Мандзюк, др. Ярослав і Ляриса Музички в память покійної Марії Підгородецької, преосв. Корнелій Пасічний, парафія Покрови Пресвятої Богородиці, Тандер Бей, Онтаріо, др. Олесь Стрільбицький /3,000.00/
600.00 Ірина Кливак
500.00 Борис Галаган /1,500.00/, Ярослава і Дмитро Ґалонжки /670.00/, Ольга Дубик, Анна і Володимир Ковалі, Евгенія Ленчицька, Микола Леськів, Анна Петрик в память покійних Антона і Володимира, Ляриса Саламаха
400.00 Анна Лазарів , Катерина Ленко /1,100.00/
300.00 Володимир Бобик, Наталія Головач, Ірина і Семен Стецюки
250.00 Антонія Монастирська, Марія і Захарій Жилаві /1,500.00/
200.00 Тереса і Микола Бережуки, Віра і Юрій Бучинські, Стефан Дубик, Володимир Лабовка /400.00/, Ярослав Леськів, Іванна Мох, Петро Наконечний в память Павла і Марії Наконечних, Григорій і Евгенія Павлів, Богдан Саламаха, Осип і Ліна Смалі
150.00 Василь Вальків, Анетка і Олександер Ковблянські в память покійного Богдана Лисяка
125.00 Йосиф Сташків

по 100.00 Др. Василь Верига, Галина Ганкевич в память покійного Софрона Ганкевича, Одарка і Ярослав Горбачевські, Маґдалина Данилів, Малина Дзюба, Ярослав Іванчук, Михайло Козакевич, Марія і Микола Кмйотек, Матильда Костко, Евгенія Круліковська, Іван Лапчинський, Роман Лисяк в память покійного батька Богдана Лисяка, о. Іван Мак, др. Мирослав Малецький, Дмитро Мельник, о. Іван і Ліда Никифоруки, Марія Николик, о. мітрат Орест і Лідія Остаповичі, Леся Романишин, Оксана і Микола Рошецькі, Христина Саламаха, Віра Сендзік, Василь Скоропад /200.00/, Емілія Смаль, Катерина Терлецька, Юрій Тимків, інж. Сидір і Марія Тимяки, о. Филипович, Ольга Цвик, Любов Цегельська, Іван і Марія Яблінські, Михайло Шанайда, Віктор Яворський
75.00 Осип Кокіль
50.00 Катерина і Тома Бохнак, Михайло та Ірина Вацлавів, Іван і Надія Гафтковичі, Михайло і Галина Дубановичі, Віра Дзьоба /100.00/, Оксана Єленюк, Василь Креховець /100.00/, Нова Зеляндія , Оксана і Орест Кузьми, Анна Кулинич, М. Кушнір, Стефанія Лукавська, Аніція і Василь Мандзії, Стефан Мачужак, Пелагія Ментух, Лідія і Назар Стурки, др. Юрій Свищук, Лусі Чайківська
30.00 Адріян Блюй, Тереса Ґлух, Стефанія Іванчук, Петро та Ірена Остапчуки
25.00 Оксана і Микола Коропецькі, Роман Микита, Любомир Лямпіка
20.00 Роман і Ірена Левицькі, Тадей Липинський, Олександер Ратич, Ярослав та Ірина Сметанюки,.Володимир Стельмах, Ольга Сушко, Стефанія Татчин, Марійка і Андрій Царики
15.00 Галина Волянська, Галина і Павло Кебали
10.00 Іванна Гринь, Іванна і Богдан Козаки, Володимира і Любомир Рокицькі, Софія Шимків
5.00 Анна Кривоніс, Ілля і Люба Семчишини, Марія і Іван Шкірки, Марія Цюпка.

Складаємо щиру подяку всім жертводавцям, сердечна подяка тим, що в хвилину особистого горя зробили збірку на Собор, на похороні

покійної Богданни з Гафтковичів Саламахи – 1,095.00
Софрона Ганкевича – 750.00
Марії Підгородецької – 1,000.00
проф. Романа Романишина – 335.00

Українське Патріярхальне Товариство, Гартфорд, Конн., голова Олесь Пришляк – 210.00 /2000.00/

Дякуємо і просимо Пречисту Діву Марію, щоби прийняла наші молитви.

о. мітрат Роман Ганкевич, член буд-комітету

Хвиля до Хвилі

Віза до США за один день

Консульський відділ посольства США в Україні розширив категорію осіб, які можуть претендувати на отримання віз без співбесіди. Відтепер ті, хто хоче отримати американську візу, подають свої документи в консульський відділ, і якщо ці папери не викликають додаткових запитань, наступного дня забирають пашпорт із проштемпельованою візою. Зазвичай співбесіду із претендентами на американську візу призначають через чотири тижні. У зв'язку із наближенням літнього сезону цей термін може становити шість тижнів.

Однак, як повідомили в посольстві США, таким привілеєм можуть скористатися особи, які вже отримували американську візу, тобто в їхньому пашпорті вже є така сама печатка. Також без співбесіди можуть претендувати на отримання візи особи, що правильно оформили форму IAP-66 для виїзду на навчання з програм у чотирирічних коледжах або університетах, члени їхніх сімей, вказаних у цій формі, а також особи віком понад 60 років.

Сама процедура отримання візи за цією спрощеною схемою виглядає так. Пошукувач візи приносить до консульського відділу необхідні документи: закордонний пашпорт, заповнену та підписану американську візову анкету, пашпортну фотокартку, дозвіл на навчання чи роботу та 45 дол. за подання документів. Наступного дня пашпорт з проставленою візою можна забрати, сплативши її вартість. Одноразова туристична чи ділова віза коштує нашому громадянинові 30 дол. а багаторазова 75. У цьому пляні між Україною та США зберігається паритет (щоб в'їхати до України, американець сплачує таку ж суму).

Як отримати „зелену картку"?

Після 1997 року Іміграційний уряд США почав випуск „зелених карток (посвідчень легального проживанна) за новою системою ICPS-Integrated Card Production System. 30 вересня 1997 року центр випуску цих документів (ICF-Immigration Card Facility) перенесено з Тексасу до INS Services Cen-ters, тобто окружних INS. „Зелені картки" осіб, які отримали статус постійного проживання на терені США (Adjustment of Status), друкуються в окружних INS. Документи осіб, які отримали візи в американських консульствах (Consular Processing) друкуються в Тексасі. Час очікування триває до 14 місяців. У зв'язку з новою процедурою усі запитання щодо „зелених карток" треба спрямовувати до представників INS телефоном **1-800-375-5283.** Якщо виявиться, що вашої заяви немає в системі, треба подати нову заяву на „зелену картку". Формуляр заяви можна замовити телефоном **1-800-870-3676** або з Інтернету **http:/www.ins.usdoj.gov**. Заяву слід відіслати за адресою: **US INS, ATTN: Unit I-90, 26 Federal Plaza, New York NY 10278.**

НАША КОНСУЛЬТАЦІЯ

Питання іміґрації і громадянства США

Відповідає адвокат Тетяна Дурбак

Тел. (518) 433-0580. Факс (518) 427-1562

Ця публікація має інформаційно-просвітницький характер і не може служити підставою для розгляду конкретних справ, тому що справа кожної окремої особи має свої особливості, які слід розглядати в світлі конкретних обставин. Якщо ви хочете дістати професійну допомогу, зверніться до компетентного адвоката.

Тетяна Дурбак

Ще раз про очікуване відновлення припису 245 (i)

Після опублікування в попередньому випуску нашого „Довідкового бюра" статті про припис 245 (i) до іміґраційного закону – з численних телефонічних розмов з'ясувалося, що ця розповідь спричинилася до непорозуміння. Деякі читачі не зрозуміли сенсу нашої поради – почати старання для леґалізації свого іміґраційного статусу. Також не зрозуміли користи і обмежень з пропонованого відновлення припису 245 (i) до іміґраційного закону.

Щоб зрозуміти значення припису 245 (i), треба, перш за все, зрозуміти процедуру одержання права на сталий побут у США. Це право можна одержати через певного роду родинні зв'язки, через працю, на підставі одержання притулку або через виграш у льотерії на „зелену картку". Про льотерію вже багато писалося, а притулок тепер не є актуальним для більшости українців. Отже, мова буде передовсім про перші дві катеґорії, у яких вимагається апробована петиція як передумова подавання аплікації на право постійного перебування в США.

Про петиції писалося раніше, але тому що виявились непорозуміння, цю тему варто коротко повторити. Американські громадяни мають право подавати петиції на запрошення батьків, подруж, дітей, братів і сестер. Постійні мешканці мають право складати петиції для шлюбних партнерів і неодружених дітей. Після схвалення візи, через те, що більшість категорій має квоту віз, часто треба чекати в черзі, поки згодою на петицію можна буде користуватись.

Ті, хто хочуть одержати візу на підставі праці, звичайно, повинні знайти працедавця, котрий зложив би петицію. Здебільша, треба довести, що на місці немає американських працівників, які відповідали б мінімальним вимогам на дану роботу. Це робиться через аплікацію, що складається в міністерстві праці. Процедура може тривати понад 2 роки. Особі, яка винятково талановита у даній ділянці і осягнула високий рівень визнання за осяги, дозволено складати власну петицію без вимоги аплікації до міністерства праці. Такої аплікації можуть також уникнути ті, хто виконував (або виконують) керівну функцію для міжнародної фірми за кордоном США, котра їх тепер переводить до Америки. Існують також полегшення процедури для релігійних працівників і для тих, хто створить підприємство, котре буде затруднювати щонайменше 10 американських працівників. Вклад грошей в таке підприємство повинен становити не менше 1 мільйона долярів (а в особистих умовах – 500 тисяч).

За винятком найближчої родини (батьків, шлюбних партнерів і неодружених малолітних дітей) громадян, які в'їхали в США з візою, теперішній закон не дозволяє нікому, хто втратив статус (став нелеґальним) складати аплікації на право постійного перебування петиції в США. Ця заборона стосується усіх, хто потребує апробованої аплікації і також тих, хто виграє візу в льотерію під час перебування в США.

Припис 245 (i) не є амнестією. Він уможливив би аплікацію на право постійного перебування в США для тих осіб, котрі мали б апробовану іміґраційну петицію, без огляду на те, що перебували в Америці нелеґально. Це включало б і тих, що виграли візу в льотерію. Щоб користати із цього припису (якщо він увійде в дійсність) тим, хто не виграє на льотереї, треба мати апробовану петицію, яка є актуальною. Тому що схвалення робочої петиції триває довго, важливо, щоб ті, хто тепер є нелеґальними, почали творити контакти і шукати працедавця, який погодився б клопотатися про робочу візу. Треба шукати за працею або в такім місці, де часто не хочуть працювати інші кваліфіковані люди, або за працею, на яку бракує працівників. Щоб знайти відповідну працю, треба вивчити англійську мову. А це також вимагає часу. Ось в чім полягає підготовка до леґалізації, про яку згадувалось у попередній публікації про іміґраційні закони.

В новому довіднику для іміґрантів ані слова про українство

Заходами мера міста Нью-Йорку та відділу для іміґраційних справ, появився великий та чепурно виданий довідник з інформаціями про питання, що торкаються іміґрантів різних народностей.

Довідник підготувала Анжеліка О. Тенґ, директор бюра іміґраційних і мовних питань при мерії Нью-Йорку, він включає опис аґентств окремих частин міста, різних народностей, список професійних аґентств для іміґрантів та індекс аґентств, що допомагають іміґрантам у різних ділянках життя.Довідник подає адреси, телефони, доїзд до місця агентства громадським транспортом і т.п. Тут знаходимо інформацію про організації різних національностей, їхні релігійні об'єднання, де вивчити мову, поради у правних питаннях, суспільну службу. Все це на всіх можливих мовах із переважаючою кількістю еспанської та російської мов. Справді, нові приїжджі до Нью-Йорку можуть знайти у довіднику усі потрібні інформації. Однак з великим здивуванням зауважуємо, що у довіднику поруч із загальними інформаціями, так потрібними для нових іміґрантів нема жодної інформації про українські організації, церкви чи про можливість порозуміння українською мовою. Чия в цьому вина? Авторів довідника, чи представників українського життя? Важко сказати. Але прикро, що розділ для українців – порожній. Довідник можна отримати за адресою: **City Store, 1 Centre Street, North Lobby, New York, New York 10007. Tel.: (212) 669-8246.**

Іспит на громадянство

Запитання і відповіді

Продовжуємо публікацію ста запитань і відповідей на них, на які найчастіше доводиться відповідати при складанні іспиту на громадянство США. Початок в ч. 35, 39, 46 і 50 за 1999 рік, в ч. 3, 14 за 2000 рік.

72. What Immigration and Naturalization Service form is used to apply to become a naturalized citizen?
Form N–400. Application to File Petition for Naturalization.
Які документи треба подати на громадянство США?
Форму N–400. Заяву у справі Натуралізації.

73. Who helped the Pilgrims in America?
The American Indians (Native Americans).
Хто допоміг пілігрімам в Америці?
Американські індіяни.

74. What holiday did the American colonists celebrate for the first time?
Thanksgiving.
Яке свято відзначали передовсім американські поселенці?
День Подяки.

75. What were the original States of the United States called?
Colonies.
Як спочатку називалися штати, що утворили США?
Кольонії.

76. Who has the power to declare a war?
The Congress.
Хто може оголосити війну?
Конґрес.

77. What kind of Government does the United States have?
Republican.
Яка форма устрою США?
Республіка.

78. Which President freed the slaves?
Abraham Linkoln.
Хто скасував рабство в США?
Абрагам Лінкольн.

(Продовження буде).

Роздуми про „Отче наш" і його переклад

Шановна редакціє! Сподіваюсь, що ви „не злякаєтеся" делікатности порушеної тут теми і видрукуєте цю статтю. Бо вже давно пора не тільки молитися, а й вдумуватися в те, що мовимо при молитвах. До цих роздумів остаточно спонукала мене світлина в „Свободі", ч. 16, на якій бачимо „Отче Наш" українською мовою, що знаходиться у церкві св. Петра на Землі Спасителя, серед 64 інших текстів цієї молитви у різних мовах. Як відомо, в молитві є слова, з якими ми звертаємось до Бога: „І не введи нас у спокусу". Я не богослов, але як глибоко віруюча в Бога людина не можу збагнути тих слів. Адже Бог ніколи й нікого не вводить у спокусу – у спокусу нас вводить тільки диявол, сатана, а не Бог. Бог може нас випробовувати щодо нашої віри в Нього, робити свого роду іспит нашої вірности. Але вводити нас у спокусу – це не є діло Святого Бога, але лише нечистої сили, яка чигає на нас з усіх боків.

Такі роздуми привели мене до перекладів молитви „Отче Наш" різними іншими мовами: англійською, німецькою, еспанською, португальською, російською, польською. На жаль, у багатьох перекладах на ті мови також вживається „І не введи нас у спокусу", але не у всіх. Наприклад, у новому перекладі Святої Біблії на англійську мову, в „Книзі Надії" (1998 рік) пишеться так: „І не допусти нас піддатися спокусі" – це вже зовсім інше, ніж „І не введи нас у спокусу". Також у деяких еспанських і португальських перекладах ці слова звучать так: „І не дай нам впасти у спокусу".

Але це все тільки окремі, на мій погляд, правильні переклади згаданої частини „Отче Наш", а більшість тримається отого „І не введи нас у спокусу", зокрема майже всі слов'янські переклади. Чи не час нам, українцям, замінити оте „І не введи" такими словами: „І не допусти нас до спокуси" або „І захисти нас від спокуси"? Хай би наші єпископи, архиєпископи, митрополити, аж до патріярхів, добре перевірили точність перекладу оригінальних слів Ісуса Христа, якими Він учив народ Господньої молитви, бо щось оте „І не введи нас у спокусу" не виглядає відповідним до суті нашого Всемогутнього Бога.

До речі, вже саме час позбутися також „рабів Божих" у наших молитвах за живих і померлих людей. Ніде й ніколи Ісус Христос не називав людей рабами Божими. В англомовних молитвах вже давно існує тільки „слуга Божий", а не „раб Божий", ба навіть в багатьох українських церквах на Панахидах лунає молитва за „спокій душі слуги Божого", а не раба. На жаль, ми все ще забагато копіюємо з московської мови. Раб – людина безвільна, а Бог дав нам волю і розум служити Йому як Його вірні слуги, Ним створені на Його подобу.

Іван Овечко,
Аврора, Кольорадо

Добре слово про Альманах-2000

Листи

Відсилаючи належність у оплату за Альманах-2000, хочу зауважити, що він мені важливий тим, що подає, коли святкувати Великдень за старим і новим календарем. Статті про обох митрополитів добрі і на часі. Поезія Юрія Клена „Божа Мати" наказує подивляти поета німецького походження, який в 1935 році так описав нещасну долю України. Що ж до поезії Івана Франка „Україна мовить", то вона на часі і не на часі, бо коли взяти слова поета, що „працював вік убогo", то в яку ж позицію поставити тих усіх, що на нових землях чесною працею збагатіли? Мушу перервати мою писанину, бо хворі очі не дозволяють далі писати, а вам уже час братися за Альманах-2001.

Теодор Ракочий,
Олбані, Н.Й.

Пишіть про Український Золотий Хрест

Я вже понад 50 літ передплачую „Свободу" і є членом УНСоюзу. Також 18 літ очолюю Український Золотий Хрест у США. Прошу редакцію вміщувати не тільки платні оголошення про наші конференції і з'їзди, але й час від часу вміщувати наші дописи про діяльність УЗХ, який невдовзі відзначатиме 70-ліття доброчинної допомоги Україні та усім потребуючим в інших країнах.

Наталія Іванів,
Чикаго, Ілл.

ХОЧ ЛИСТ І ПРИВАТНИЙ

Від берізок до комп'ютера

Я хочу розповісти вам про нашу Полтавщину, де я мала змогу провести в цьому році майже усе літо, про той клаптик землі, де народилася і виросла.

Село наше називається Римарівка, і розкинулося воно у мальовничій долині, на річці Грунь. Ледве заходжу у наш двір, як відразу роззуваюся, йду босоніж по зеленому спорищу, витягаю свіжої води з колодязя, який ми колись давно викопали з покійним батьком, вгамовую спрагу, міцно цілую матір і сідаю під березою, яку посадила тієї весни, коли закінчила школу зі золотою медалею. Розповість мати новини і поведе в сад, на город, похвалиться всім. А земля ж у нас – чорнозем, як золото. Неврожаю не буває. Соняшники і кукурудза – під небо, картопля і гарбузи – попід руки.

Звичайно, нелегка праця в українського селянина, але ж він – роботящий. І хоч багато немеханізованої праці, все ж кожен і дбає, і має.

Натрудимося з мамою, бо землі маємо багато, більше 90 соток, а у вечері сядемо за вишивку, то і втома минається швидко. І так хочеться, поки є сили, щось зробити суттєве, щоб людям на цій землі жилося краще, адже вони на те заслуговують.

З тих пір, коли прийшло прозріння, хто ми є, що з нами зробив комуністичний режим, як живе світ, відтоді я працюю над утвердженням Соборної України.

Сьогодні першочерговим для України є підняття економіки. А підніметься вона тоді, коли зможемо працювати за світовими стандартами, коли збагатимо своє інформативне коло.

Ось чому сьогодні разом з досвідченими спеціялістами ми працюємо над відкриттям в Обухові, де я живу, Центру міжнародної інформаційної сітки Internet (On Line). Ми плянуємо також відкрити навчальні кляси, де б діти, молодь і всі бажаючі змогли б користуватися комп'ютерною технікою, працювати в різних програмах.

Спеціялісти фірми уже зараз надають багато видів комп'ютерних послуг. До відкриття цього Центру підготовлене все, але через недосконалість податкового законодавства і кредитування в країні ми не можемо цього зробити, бо не вистачає фінансів.

Я хочу звернутися до товариства „Полтавщина" в США і Канаді, до всієї діяспори. Можливо, хтось погодився б на співпрацю з нами і зміг би надати кредити чи інвестувати діяльність фірми, а може й виділити хоч невеликі безвідплатні кошти. Ми би їх використали на навчання. Адже багато учнів шкіл хотіли б уміти працювати з сучасною комп'ютерною технікою, але вони не можуть оплачувати навчання, бо їхні батьки або зовсім не одержують заробітної платні по декілька місяців, або їм платять стільки, що ледь вистачає на харчування.

Моя адреса: **Україна, м. Обухів, Київської области, вул. Миру, 16, кв. 115. Ольга Литовка.**
Тел.: **(04472) 54-885.**

Реквізити та юридична адреса фірми „Севлюш", яка працює над створенням Комп'ютерного Центру: **255400, Україна, м. Обухів, Київської области, вул. Каштанова 2.** Рахунок 468579, Обухівський філіал АППБ „Аваль", МФО 321585, код ОКПО 24223029. Директор Ткаченко Вадим Васильович. Тел.: **(04472) 56-466.**

Ольга Литовка

Лист переслав до „Свободи" Яків Ємець з Арізони.

Прийшли до „Свободи" листи...

Огляд редакційної пошти

Тільки в квітні до "Свободи" надійшло 229 листів, більшість з яких опубліковано в тижневику. Про деякі листи ми розповімо в цьому огляді, щоб швидше донести до читачів провідні думки авторів дописів, бо, як зазначив у своєму листі **Ігор Лесик** з Каліфорнії : "Навіть найкраща думка, захована в людській голові, не має вартости". Ігор Лесик висловлює надію, що „Свобода", яка понад сто років була „носієм національної думки, духовним кормом для діяспори", за нових умов „у формі щоденника завітає у кожний український дім, де ще жевріє хоч маленький вогник любови до нашої Батьківщини".

Одним з шляхів патріотичного виховання є збереження історичної пам'яті нашого народу. На це спрямовані численні спогади про минуле, які за останні тижні надійшли до "Свободи". **Осип Панчишин** з Чикаго, колишній житель таборів в Австрії і Німеччині, надіслав спогад про діяльність Допомогового товариства греко-католицьких українців „Провидіння", а також про примусове повернення громадян СССР з таборів Европи у совєтську неволю. **Валентин Стадніченко** з Німеччини надіслав копії публікацій в газетах „Молода Україна" та „Українські вісті", присвячених історії свого більш як 50-літнього подружжя та свого теж понад 70-літнього життя. З цих публікацій постає родина українців-патріотів, які завжди і скрізь дбали про рідний край. **М. Воробель** з Міннесоти пригадує зустріч в таборі Реґенсбурґ, де він опинився в шпиталі разом з помираючим старим чоловіком з Харкова, який мав у мішку копії цінних рукописів латиною про Мономаха. Коли той чоловік помер, Воробель передав рукописи професорові Папарі, який у таборі викладав латину і переписував ті

(Закінчення на стор. 21)

ЗВІДУСІЛЬ

США критикують Росію

Минулого тижня Державний департамент США скритикував Росію за те, що запросила на п'ятиденну візиту до Москви югославського міністра оборони Драголюба Ойданича, якого світова громадськість звинувачує у воєнних злочинах. Генерал Д. Ойданич, як і президент Юґославії Слободян Мілошевич, причетні до скоєння злочинів у Косові. Ричард Буше, речник Державного департаменту, підкреслив, що „Росія, як і всі члени Організації Об'єднаних Націй", зобов'язана „арештувати воєнних злочинців, які вступають на їхню територію". Він зазначив, що Росії передано копію обвинувачення „отже, немає сумніву в тому, що вони знали про нього як про воєнного злочинця".

В Ірані закрито ще одну газету

Іранське судівництво – виразник жорсткої політичної лінії в країні, закрило ще одну про-реформістську газету, „Гам-Міган". Її звинуватили в тому, нібито вона „розповсюджувала брехню і підозріння". Видавцем газети був колишній посадник Теграну Голамгоссейн Карбаші. Від минулого місяця, коли в Ірані розпочалася поновна нагінка на пресу, там закрито 18 газет і журналів.

Туреччина має нового президента

Колишній головний суддя 58-річний Ахмет Некдет Сезер став новим президентом Туреччини. У своїй короткій інавґураційній промові він підкреслив, що Туреччина „не може бути замкнена в собі" і повинна зосередитись на забезпеченні законного правління і демократії". А. Сезар замінив на цьому пості політичного ветерана Сулеймана Деміреля, котрому не вдалося змінити Конституцію, щоб мати можливість ще раз змагатися за президентське крісло.

Новосілля посольства Великої Британії у Москві

До Москви прибула британська принцеса Анна. Її приватні дводенні відвідини пов'язані з урочистим відкриттям нового комплексу посольства Великої Британії в російській столиці, в церемонії якого вона взяла участь. У відкритті посольства 17 травня також взяв участь міністер закордонних справ Великої Британії Робін Кук.

Конвенцію захисту прав національних меншин не затверджено

Парлямент Латвії не підтримав пропозицію ратифікувати Рамкову конвенцію про захист прав національних меншин. Законопроєкт підготовлений лівими опозиційними депутатами. Більшість парляментаріїв відмовилися також передати це на розгляд комісії.

Літописець „Розстріляного відродження" з Шевченкового краю

До 95-річчя Юрія Лавріненка

Володимир Поліщук,
лавреат премії імені Д. Нитченка,
декан філологічного факультету
Черкаського університету

У різних літературних виданнях України – книжках і журналах – усе частіше з'являється ім'я Юрія Лавріненка (псевдонім – Юрій Дивнич). І щодалі більше відкривається для людей, світогляд яких зформувався за часів комуністичної ідеології, материк літературознавства, споруджений цим не могутнім на здоров'я, але сильним духом і думкою чоловіком.

Юрій Лавріненко

Літописцем українського „розстріляного Відродження" став саме він, Юрій Лавріненко, і саме йому має належати цей почесний і болісний титул.

Пройшовши колами більшовицького пекла, Ю. Лавріненко сказав, що „історія української літератури наскрізь трагічна, а біографії письменників, зібрані докупи, могли б нагадати житійні писання великомучеників". Він описав десятки трагічних „житій" побратимів-сучасників, дав їм науково виважені мистецькі оцінки. У 1959 році дослідник скомпонував із тих матеріялів солідну антологію під назвою „Розстріляне Відродження", яка, за влучним висловом Івана Кошелівця, „з коментарями і блискучими статтями про кожного письменника височить як пам'ятник українському відродженню двадцятих років".

Понад тридцять літ головна книга Ю. Лавріненка, як, до речі, й інші його цінні студії, навіть не згадувалися в Україні, а й тільки останніми роками літературознавчі розвідки талановитого дослідника входять у науковий обіг.

Щойно в Україні старанням відомого вченого-літературознавця Михайла Наєнка антологія „Розстріляне Відродження" Ю. Лавріненка підготовлена до перевидання – вперше на своїй землі. У передмові до книги М. Наєнко образно і влучно зазначає, що „Розстріляне Відродження" – „це був крик душі української літератури, що зводився на фундаменті здорових гуманістичних сил дуже тривкого европейського контексту".

Юрій Лавріненко народився 6 травня 1905 року в Лисянському районі на Черкащині. Збірник українських письменників „Слово" (1990, ч. 12.) називає місцем його народження Лисянку, але вчителька Г. Біднюк з Лисянщини, знайома з родичами вченого, написала в листі до автора цих рядків, що народився Ю. Лавріненко у с. Хижинцях, „а в школу хижани ходили до Лисянки". Нині ці відомості підтвердилися. Зокрема і щодо родини науковця. Тепер відомо, що старший брат Юрія – Олекса у 1928 році покінчив життя самогубством. Юнак вступив до Уманського аґротехнікуму. Фах аґронома стане у пригоді Лавріненкові в роки репресій („вирощував городину в умовах вічної мерзлоти й піврічної ночі", – напише Ю. Шерех) та й пізніше, у час війни. В Умані, славному ще з часів гайдамаччини місті, Ю. Лавріненко вперше прилучився до літературного життя.

Умань 20-их років була місцем багатьох значних і бурхливих подій. Там довго гастролював Кийдрамте з Л. Курбасом на чолі, опускався туди зі столичних висококостей неповторний Михайль Семенко, перші доторки до струн власних лір робили Андрій Чужий (Сторожук) і Микола Бажан, гуртувалися філії літературних об'єднань. До наймасовішої з них – „плужанської" – прилучився й майбутній аґроном і літературознавець Ю. Лавріненко.

Журнал „Плужанин" (1925, ч. 1) друкує короткий звіт про роботу „гуманської" філії й подає групове фото тамтешніх „плужан". Серед початківців-літераторів (В. Штангей, Р. Гуцало, Я. Гримайло, В. Заєць та ін.) бачимо й худорляву постать Юрія, його продовгувате обличчя з тонкими рисами й погляд ніби трохи спідлоба. По-різному склалися долі цих здібних молодиків, а в більшості – трагічно.

Уманський період Юрія Лавріненка був досить плідний. Саме тоді він опанував підстави літературознавства, заприязнився із Василем Зайцем, з яким склав на рубежі 20-30-их провідний дует плужанських критиків. З 1926 року Ю. Лавріненко перебирається до столичного Харкова, вступає до університету. Не можна сказати, що він легко сприймав тогочасну літературну й кололітературну атмосферу. Нагадаємо, що він досить швидко став одним із лідерів критичного цеху „Плуга", й це накладало на нього відповідні обов'язки. Внутрішня незалежність Ю. Лавріненка, його національна свідомість, як нам видається, змушували молодого дослідника схилятися до позиції М. Хвильового. Після закінчення університету Ю. Лавріненко стає аспірантом у Харківському науково-дослідному інституті ім. Т. Шевченка, друкується в періодиці, бере участь у масових заходах „Плуга".

Одна за одною виходять літературознавчі праці Ю. Лавріненка – „Василь Еллан-Блакитний" (1929), „Василь Чумак" (1930), „Творчість Павла Тичини" (1930). Остання з них поклала початок тривалим студіям Юрія Андріяновича над творчістю геніяльного П. Тичини й визначення такого цікавого поняття в художньому осягненні світу, як „клярнетизм".

Серйозну увагу став приділяти вчений і проблемам художнього стилю. Його критична позиція щодо монополії в літературі стилю соцреалізму, який тоді, пещений офіціозом, тільки спинався на ноги, викликала різке невдоволення й дала підстави для переслідування Ю. Лавріненка.

Ситуація набувала загрозливого характеру, хоч у найгірше не хотілося вірити, тим паче таким молодим, талановитим, сповненим енерґії. Г. Костюк пригадує веселе аспірантське товариство, Юрія Лавріненка в ньому і „дуже симпатичну студентку Любу Дражевську (тоді вже дружину Ю. Лавріненка)..." Подружнє життя з Л. Дражевською, мабуть, розладналося арештом і засланням ученого. Вже після „строку" Ю. Лавріненко одружився вдруге, з молодою козачкою Марією, яка й стала довічною його супутницею, матір'ю єдиного сина, названого на честь Хвильового – Миколою.

Громовим ударом стало самогубство Хвильового, а час для Ю. Лавріненка розколовся на „до" і „після" того пострілу. У 1934 році його, тоді співробітника газети „Вісті", заарештували й засудили на п'ять років заслання до Норильська.

Відносно „м'який" вирок свідчив про відсутність будь-яких серйозних „провин" Ю. Лавріненка перед режимом. Можливо, судді вважали, що й такого терміну вистачить, аби умертвити не надто міцного здоров'ям „ворога народу", чи, може, сподівалися на „винахідливість" норильських енкаведистів?

На Півночі прислужився Ю. Лавріненкові аґрономічний фах. Сам же вчений пізніше писав про ті свої роки: „Грою випадку і молитвами матері вижив, хоч його як політв'язня Норильлагу НКВД вже було сконвойовано в чергу відібраних на розстріл – за наказом із Москви розстріляли чи не кожного десятого політв'язня в лагерях НКВД..." Після відбуття терміну заслання Ю. Лавріненко вибрав місцем осідку Нальчик, бо в Україну повертатися було заборонено. Там одружився, і вже в роки війни дістався до Києва. Пробув у столиці недовго, всією родиною рушили до Львова.

Топтати полин чужини йому судилося з 1944 року: спочатку – Австрія, а потім – США. Мінорних тонів у житті додавав той факт, що Ю. Лавріненко хворів, останні роки доживав зовсім калікою. Він пише і друкує низку науково-публіцистичних праць, у яких осмислює питання української державної незалежности. А потім була праця над антологією „Розстріляне Відродження".

Загалом бібліографія Лавріненкових наукових студій складає майже триста позицій. Справді подвижницька праця Юрія Лавріненка на самому схилі життя, 1986 року, була відзначена престижною нагородою – премією Фундації Антоновичів. Юрій Лавріненко помер 14 грудня 1987 року в Нью-Йорку.

Зовсім трохи не дожив Юрій Лавріненко до здобуття Україною незалежности, на вівтар якої поклав усі свої сили. Та від його імені будівничу справу в Україні продовжують його талановиті твори.

Магічна сила музики

У суботу, 13 травня, в Ніколас голл Ратґерського університету, що в Нью-Брансвіку, Н.Дж., відбувся концерт Молодіжної симфонічної оркестри під керівництвом відомого дириґента українського походження Адріяна Бриттана.

Адріян Бриттан ставить автограф.

Цього вечора присутні пережили завдяки талановитим співакам і оркестрі із 95 молодих музикантів цілу ґаму почуттів, ставши мовби співучасниками хвилюючого зародження і розвитку міфічної історії про кохання, основаної на ісляндських, норвезьких на німецьких легендах – оркестра представляла перший акт "Валькірії" Ваґнера. Арію Зіґмунда (тенор) виконував Стефано Альґері, який запрошений в цьому сезоні співати в Метрополітан Опера, арію Зіґлінде (сопрано) – виконала перспективна 24-літня співачка Аманда Мейс, а Гундінґа (бас) – Ґуставо Галлей, який співом та виглядом влучно відтворював свого героя.

Талановито об'єднані майстерністю дириґента Адріяна Бриттана, співаки й музиканти змогли відтворити послідовність подій, зображених автором опери, та глибинний зміст твору, передавши уважним слухачам мітичне значення і божественну силу справжньої любови – те, що одними словами передати не можна.

Цікавий збіг стався в час концерту в Ніколас голл: – коли пристрасті героїв дійства досягли найвищого напруження, надворі почалася шалена гроза з громом і блискавкою, ніби демонструючи, якою силою є справжнє мистецтво. Це дивним чином співпало з початком лібретто:

"Шалена гроза лютує в глухому, первісному лісі. Спалахи блискавок освітлюють серед стрімких дерев пораненого чоловіка, що біжить у напрямку до самотньої хатини"...

Ігор Пилипчук,
текст і фото

Співаки і дириґент приймають оплески публіки.
Зліва: Стефано Альґері, Аманда Мейс, Ґуставо Галлей, Адріян Бриттан.

"Сьогодні є дві загрози...

(Закінчення зі стор. 5)

словив думку, що указ надання наділів землі селянам, так зване розпаювання, в принципі позитивний, бо ж втрачають владу голови колгоспів і земля переходить у власність господарів-селян. Але ідея ця не продумана до кінця, вважає доповідач, бо хто сьогодні може купити землю?

На селі залишились переважно старі й бідні люди, і якщо вони не зможуть самі дати раду на землі, яку одержать, вони можуть віддати її в оренду або переписати на дітей (які переважно шукають кращої долі в містах), чи продати. Тут найбільша небезпека. Сільські трударі не мають грошей, вони роками не отримують ніякої платні. То хто зможе купити землю, в чиїх руках вона опиниться?

Сьогодні по всій Україні подорожчав хліб, сказав В. Карпенко. З врожаю минулого року з України вивезено 5 мільйонів тонн хліба, а закуплено в Казахстані, Угорщині та інших країнах за удвічі вищою ціною. Хто допустив до такого? Доповідач припускає, спираючись на певні джерела, що зерна з України навіть не вивозили, лише оформили на папері, що вивезено за кордон, а воно десь лежить на складах і його будуть продавати за новими, високими цінами, і не треба платити за транспорт. А покищо в Україні невистачає хліба. Розповів В. Карпенко й про те, що найбільше цінується в демократії – свободу слова. Україна має з цим велику проблему. Хоч прямих вказівок, що писати, а що ні, сьогодні нема, але існує багато інших леґальних або підступних засобів тиску за пресу.

Найперше – фінансова підтримка. Підтримують не українську пресу. Зростає засилля російської і російськомовної преси. Московські газети видаються на Україні й зареєстровані як "українські підприємства": "Известия" – в Україні, "Комсомольская правда", "Труд", "Аргументи и Факти" – в Україні, навіть "Московский комсомолец" – українське підприємство! В той же час, сказав В. Карпенко, українську пресу душать – податками, боргами і найчастіше – судами. Будь-яку критику в пресі трактують як "образу чести і гідности" – і відразу в суд.

В. Карпенко навів довгий перелік українських видань, які зникли останнім часом. Не минули ці випробування й "Вечірнього Києва", який намагаються задушити як не фінансово, так різними судовими позовами – сьогодні водночас "ВК" втягнутий в десять судових процесів, здебільшого це позови від високих чиновників і "грошових мішків". Завершив свій виступ київський публіцист словами переконання, що якби в Україні була справді українська влада, то такий розквіт корупції, злодійства, залякування був би неможливим. А щоб мати таку владу, наголосив гість, треба, щоб національно здорові патріотичні сили нарешті об'єдналися. Таких сил сьогодні в Україні вистачає.

Присутні задавали запитання й ділилися думками. Д-р Роман Ричок висловив подяку за статті Карпенка у "Свободі", бо саме з них читачі дізнаються про правдиву ситуацію в Україні. Ці слова були підтверджені оплесками присутніх.

Мґр. Іван Буртик, який опікується перебуванням й зустрічами Віталія Карпенка з українською громадою Америки, подякував присутнім за вияв уваги й закликав підтримати патріотичну газету "Вечірній Київ", передплативши її за $156 в США, або в Україні для своїх рідних, друзів чи для установ за $33. Закінчилася ця приємна зустріч на веселій ноті, коли поет-гуморист з Івано-Франківщини Степан Герилів зачитав своє віншування В. Карпенкові, написане ним тут же, в залі.

ЗВІДУСІЛЬ

Іноземці інвестують в Івано-Франківщину

Загальний обсяг прямих закордонних інвестицій в економіку Івано-Франківщини становить 37 млн. дол. Про це повідомили в обласному управлінні статистики. За перший квартал грошових та майнових внесків надійшло на суму 0.7 млн. дол. Інвесторами области є мешканці з 28 країн світу. Найбільше капіталу вклали інвестори з Канади (30.4) відсотки та Німеччини (23.3) відсотки.

Обрано „Місс Всесвіт-2000"

Під час конкурсу, що відбувся на Кіпрі, 21-річну „Місс Індію" Лару Дутта обрано „Місс Всесвіт-2000". Друге місце посіла „Місс Венесуеля" Клавдія Морено, а третє – „Місс Ісляндія" Елен Ліндес.

Відкрито бюро та студію Бі-Бі-Сі у Києві

Офіційно відкрито нове бюро та студію Української служби Бі-Бі-Сі у Києві. Представництво Бі-Бі-Сі у бізнес-центрі "Горизонт" включає дві студії, обладнане новітньою цифровою технікою, а також робочі приміщення.

Створюється "Золотий фонд України"

З метою збереження та відродження видатних творів культури і мистецтва, увічнення пам'яті провідних митців утворено Організаційний комітет літературно-мистецького літопису "Золотий фонд України". Очолює комітет міністер культури і мистецтв Богдан Ступка. Літературно-мистецький літопис "Золотий фонд України" започатковано указом Президента України.

Канцлер Ґ. Шродер вірить в успіх німецької політики

Кількість безробітних у Німеччині в найближчі роки значно скоротиться, вважає канцлер Федеративної Республіки Німеччини Ґергард Шродер. На його переконання, до кінця періоду перебування при владі нинішньої німецької "червоно-зеленої" коаліції у 2002 році вона знизиться до 3.5 млн осіб. "Я вважаю це головним успіхом німецької політики", - заявив глава кабінету міністрів.

Зміни у журналістському корпусі Білого Дому

Минулого тижня зі журналістичного корпусу Білого Дому несподівано зрезиґнувала 79-річна кореспондентка Гелен Томас. Вона працювала там від 1961 року, часу президентства Джона Ф. Кеннеді і стала неофіційним деканом цього корпусу. Г. Томас журналістську працю розпочала 1943 року в Юнайтед Пресс Інтернешенал як радіожурналістка. Зрезиґнувала Г. Томас зі згаданої пресової мережі наступного дня після того, коли вона стала власністю Нюз Ворлд Комюнікейшенс, яку заснував проповідник Сун Мюнґ Мун провідник Уніфікаційної церкви.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Діямант у морі книг

„Літературно-ідеологічні напрямки в Західній Україні (1919-1939 роки)" – це надзвичайно цінна праця лавреата Державної премії ім. Тараса Шевченка Романа Олійника-Рахманного. Автор охопив ідейно-естетичну сутність літературного життя Західньої України, підживлюваного культурами Заходу і Сходу.

„Роман Олійник-Рахманний переконливо показує: по-перше, що і на Заході, й на Сході були різні напрямки, течії, стилі; але, по-друге, і там, і там усе те було питомо українським. Такий підхід дає плодотворні наслідки: ми бачимо цілісну картину еволюції української суспільної і естетичної свідомости...", – пише про це видання доктор філологічних наук Петро Кононенко.

А на думку професора Федора Погребенника, „праця Романа Олійника-Рахманного об'єктивно висвітлює основні тенденції літературного процесу свого часу – у контексті розвитку українського художнього слова обабіч (тодішніх) кордонів, показує своєрідність життя-буття в тому реґіоні. Дослідження важливе своєю проєкцією на конкретні історичні постаті, що відігравали значну ролю у дальшому розвитку українського письменства...".

Ось ще думка про цю книгу академіка Івана Дзюби: „Праця Романа Олійника-Рахманного відзначається широтою охоплення і висвітлення матеріялу та науковою виваженістю. Автор безсторонньо, але посутньо, в кращих традиціях західньої університетської науки, аналізує різні ідейно-естетичні напрямки, взаємодія і боротьба яких відбивала насичену палітру ідеологічного і літературного життя Західньої України 20-30-их років".

Р. Олійник-Рахманний висвітлив усе найважливіше в творчому житті Західньої України міжвоєнного періоду. Промовисті самі назви розділів: „Народ на порозі Европи", „Джерела західньоукраїнських літературних традицій", „Ідеологія націоналістичної групи", „Криза десятиліття", „Динамічний традиціоналізм", „Велика літературна дискусія в Радянській Україні", „Вісниківська квадриґа проти „російської тройки", „Письменники націоналістичної групи", „Література на службі нації", Бунт конструктивістів", „Послідовники „чистого мистецтва", „У пошуках етичного і національного мистецтва".

Кожний розділ має ряд підрозділів. А далі йдуть висновки, примітки, п'ять додатків: Євген Маланюк – про ролю поета в українському суспільстві; Юрій Липа – про поетичну майстерність; Богдан-Ігор Антонович – про „становище поета"; Микола Гнатишин – про літературу і суспільство; вміщено також іменний покажчик.

Добре зробило Міністерство освіти України, порекомендувавши книгу Романа Олійника-Рахманного про літературно-ідеологічні напрямки в Західній Україні (1919–1939 роки), „як навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів".

Автор склав „сердечну подяку тим особам, які спричинилися до виходу" його праці: Роксані Харчук, Ліді Сніцарчук, Іванові Дзюбі, Петрові Кононенку, Федорові Погребеннику, Володимирові Погребеннику, Надії Хмарі, Мирославі Шевченко, Людмилі Снєжко, Богданові Ясінському, Павлі Роговій, Миколі Боженкові.

Окрему подяку складено „дружині Надії – за її жертвенну і безцінну ділову та моральну допомогу на усіх етапах написання цієї праці, та братові Степанові Олійнику – за його ініціятиву щодо видання цієї книги та постійне піклування всіма аспектами підготовки рукопису до публікації".

Велику подяку склав автор зокрема подружжю Дмитра та Марії Гулеїв, меценатам і засновникам Освітнього Фонду в Канаді, за їхню фінансову допомогу у виданні цієї книги.

Микола Вірний,
Вашінґтон, ДК.

Будьте друзями київських музеїв

Коли весною 1999 року ми створили товариство „Друзі Національного художнього Музею України", нашою метою було започаткувати в Україні так звані „опікунські ради" на зразок американських „boards of directors", які піклувалися б культурними інституціями у скрутний перехідний час, коли уряд не в змозі вповні їх утримувати, а на подальшу мету привчити українські підприємства, що в світі культура виживає здебільше за корпоративні кошти.

З цієї позиції ми хотіли здобути хоч деякі фонди на полегшення катастрофічного стану Національного художнього музею в рік його сторіччя. Квитки – 50 дол. за вечір, тобто програма розрахована на чужинців, бо українці, за малим винятком, не мають таких грошей.

Минулого року відбулися два заходи: 2 травня – джазовий концерт і вечеря, 22 травня – показ мод, організований україномовним журналом моди „Єва", джаз, буфет. 12 червня мав відбутися „Баль сторіччя" у приміщенні Національного художнього музею. Однак, за пару днів до цього впала частина стелі в одній із залів музею та вхідні двері вагою півтори тонни. Довелося перенести баль на осінь.

У вересні стало ясно, що здоров'я директора музею – тепер вже св. п. Михайла Романишина – дуже підупало, і нам не годилося робити баль в музеї. У 1999 році своє сторіччя святкував не тільки Національний художній, але і Державний музей народного декоративного мистецтва, що знаходиться на території Києво-Печерської Лаври. У 1954 році він вийшов зі складу Національного художнього музею.

Офіційне державне відзначення 100-річчя Музеїв відбулося 4 жовтня у філармонії як звичайна формальність (ніяких святкувань), а кожний музей робив собі маленьке скромне свято для своїх співпрацівників. „Друзі Музею" взяли участь в цих святкуваннях і подарували обом музеям великі, гарно оформлені торти. Своїми фолкльорними колекціями Державний музей народного декоративного мистецтва – справжня зірка України, тому ми вирішили допомогти і йому, для чого 16-17 жовтня влаштували „Фолкльорний вікенд" з фолкльорним ярмарком, а 16 – ще й з фолкльорним концертом у музеї з вечерею. Ця форма привернення уваги до українського фолкльору виявилась дуже вдалою – будемо її повторювати.

12 жовтня, на 67-му році, помер визначний мистець директор Національного художнього музею України протягом останніх 11 років – Михайло Романишин. Для нас це була велика втрата. Людина життєрадісної вдачі, він завжди підтримував нас – разом ми будували великі пляни. За українським звичаєм, музей буде в жалобі рік, аж до першої річниці смерти, яку заплановано відзначити великим благодійним концертом.

У цьому році ми продовжуємо „европеїзувати" Національний художній музей – відновити вхідну залю, світла, меблі, відкрити крамничку, майстерню пошиття одягу для обслуги – загалом, зміна обличчя музею. Тут ми розраховуємо на пожертви (хоч би на фарби, освітлювальне обладнання, будівельні матеріяли). Готуємося до обіцяного „Балю Сторіччя" – з виступом українських зірок і чотирьох оркестрів.

Дорогі жертводавці, ми будемо докладно звітувати, куди пішли ваші гроші, як вони були витрачені, що на них зроблено, а покищо вони ще неторкані.

Потреби наші великі – і коли хтось бажає допомогти, просимо надсилати чеки на ім'я Ірени Стецури з поміткою „Для Музею" за адресою: **Irena Stecura c/o Melanie Stecura, 192 E. 3rd St., New York, NY 10009.**

Ірена Стецура
президент Товариства,
Тетяна Конаш
секретар-скарбник,
Члени: **Зоя Олійник, Сусанна Самойленко, Антоніна Палатнюк, Андрій Марусенко, Тетяна Ємець, Світлана Ватаманюк, Людмила Добрянська, Лариса Цимбалюк.**

Товариство „Друзі Національного художнього та інших музеїв України" складають подяку за щедрі пожертви, одержані у вересні 1999 року:

1.	Пластовий Курінь „Верховинки"	$ 400
2.	Донна Чехович	100
3.	Богдан і Ліда Гайдучки	100
4.	д-р Тарас і Оля Гунчаки	100
5.	Павло і Леся Палієнки	100
6.	Сергій і Єва Сахаруки	100
7.	Ліда Андрусишин	50
8.	Ярема і Варвара Бачинські	50
9.	Аня Бойчук	50
10.	Флоренс Бокаріюс (в пам'ять покійного чоловіка Петра Сагайдачного)	50
11.	Юрій і Христина Ференцевичі	50
12.	Андріяна Терлецька	50
13.	Роман і Світлана Андрушківи	25
Разом:		**$1,225.00**

При цій нагоді з вдячністю подаємо прізвища осіб з діяспори, які під час свого перебування в Києві люб'язно підтримали наші заходи:

1.	Андрій і Леся Бігуни	$ 200
2.	Надя Пікас	200
3.	д-р Анатолій і Дарія Лисі (особлива подяка Дарії за великий вклад праці у святковому комітеті)	100
4.	Осип і Надя Зінкевичі	100
5.	Ярко Бігун	50
6.	д-р Марта Богачевська-Хомяки	50
7.	д-р Мар'янна Рубчак	50
8.	Богдан Римаренко	50
9.	особлива подяка Тані Д'авіньон	50

Складаємо також подяку багатьом членам діяспори, які постійно проживають у Києві, за їхню постійну підтримку.

ІРИНА СТЕЦУРА – голова,
ТЕТЯНА КОНАШ – секретар-скарбник

НОВІ ВИДАННЯ

Постаті, дослідження, мистецтво

Бібліографічний огляд

Найвагомішу частину редакційної пошти складають повідомлення про нові книжки. Оскільки нових видань (особливо в Україні) стає все більше, число розповідей про них зростає, тому „Свобода" змушена вдатися до такого випробуваного жанру, як бібліографічний огляд. Перший з них („Свобода", 7 квітня ц. р.) схвально зустріли читачі, які відзначили зручність користування такою інформацію. Сьогодні – наступний огляд...

ПОСТАТІ

Під кінець минулого року, повідомляє **Олександер Домбровський,** появилися „Вибрані твори" проф. Михайла Брайчевського – одного з найвизначніших українських археологів і істориків, голови Осередку Українського Історичного Товариства в Києві, дійсного члена УВАН у США, дійсного члена НТШ та інших наукових установ. Ініціятором і редактором цього видання є д-р Любомир Винар, президент УІТ і голова Історичної секції УВАН у США. Упорядниками видання були археологи і історики Юрій Кухарчук, Ігор Гирич і Людмила Сакада. „Вибрані твори" Михайла Брайчевського видали Українська Вільна Академія Наук, Українське Історичне Товариство та Університет „Києво-Могилянська Академія". Видання коштує 40 дол., (600 стор., тверда окладинка. Члени УВАН, УІТ і НТШ одержують 5-долярову знижку). Замовляти книжку можна разом з чековим переказом на адресу: **Ukrainian Historical Association, P.O. Box 312, Kent, OH 44240 USA.**

***

П. Сорока, „Володимир Жила. Життя і творчість". Видавництво „Лілея", Тернопіль-Збараж, 1999 р.

Петро Сорока написав цікаву книжку-панегірик з життя і діяльности заслуженого літературознавця Володимира Жили. У книжці подаються не тільки списки і описи його праць і праць про нього, але і думки, якими живе Володимир Жила, що є надзвичайно важливим для загального вивчення літератури української діяспори.

„Кожна людина повинна прочитати цю книжку, щоб зрозуміти течії віку", – пише до редакції **Юрій Мошинський** з Денверу, Кольорадо.

***

Вийшло чотиритомне видання члена-кореспондента УВАН в Нью-Йорку Дарії Тетерин про наукову і політичну діяльність проф. Юрія Бойка-Блохина. Презентація трьох перших томів відбулась у Харкові, Києві і, врешті, в Мюнхені, в Німецько-українському Товаристві, на вечорі, присвяченому 90-літтю проф. Ю. Бойка. Праці Д. Тетерин, повідомляє **Богдан Шарко**, написані на основі документальних матеріялів з архіву проф. Бойка, що їх авторка досліджувала 5 років. Історія ОУН переплітається з біографією і політичною діяльністю літературознавця проф. Ю. Бойка-Блохина, який склав наприкінці 1941 р. в Києві присягу на вірність ОУН і був вірній присязі ціле життя. У книгах наводиться багато фактів про діяльність В. Кубійовича, Р. Смаль-Стоцького, О. Оглоблина, М. Антоновича, Д. Чижевського, В. Державина, С. Гординського, Г. Костюка, Р. Єндика, Ю. Стефаника, Ю. Панейка, І. Мірчука, В. Міяковського, Д. Нитченка, З. Книша, О. Кульчицького та інших.

ДОСЛІДЖЕННЯ

Останнім часом на німецькому книжковому ринку з'явилися дві наукові дисертації на тему українсько-єврейських стосунків в роки Другої світової війни: Dieter Pohl. Nationalsozialistische Judenverfolgung in Ostgalizien 1941-1944. Organisation und Durchfuhrung eines Staatlichen Massenverbrechens. R. Oldenbourg-Verlag, Munchen, 1996, а також – Thomas Sandkuhler. Endlosung in Galizien. Munchen, 1996. До них треба додати ще статтю Томаса Гельда „Vom Pogrom zum Massenmord. Die Vernichtung der judischen Bevolkerung Lembergs im Zweiten Weltkrieg" в збірнику „Lemberg-Lwow-Lwiv", Koln-Weimar-Wien, 1993.

Спільним для цих праць є місце трагічних подій – східня Галичина. Всі три автори згідні в тому, що головним винуватцем знищення єврейського населення є Німеччина Адольфа Гітлера, яка підготувала ідеологію, стратегію і тактику цього масового злочину і здійснила його, в основному, німецькими руками. Автори докладно розглядають питання співучасти в ньому корінного населення Галичини, в першу чергу – українців.

Шукаючи історичних причин антисемітизму в Україні, автори відзначають соціяльний конфлікт між селянином-хліборобом і євреєм-торгівцем в часах, коли дрібна торгівля знаходилася майже повністю в руках євреїв. Поль вказує на конкуренцію між українцями і євреями в професіях з вищою освітою (особливо серед лікарів і адвокатів). Однак його твердження, що українців не допускали на студії у Львові тому, що там уже вчилося багато євреїв, вказує на незнання польсько-українських стосунків у міжвоєнному періоді: польська влада намагалася гальмувати приріст української інтелігенції на етнічних українських територіях. В своїх працях автори не забули також про відважних людей, які намагалися рятувати євреїв, даючи їм сховище і харчування. Автор докладної розповіді про ці дослідження **Євген Бобикевич** вважає, що потрібна наукова праця про ґеноцид єврейського населення східньої Галичини в 1941-1944 роках, написана українськими вченими без замовчування, але і без перебільшування трагічних подій.

***

У Львівському видавництві „Логос" вийшов у світ четвертий том „Історії Гуцульщини", створений за ініціятивою Гуцульського дослідного інституту в Чикаго та його відділу на Гуцульщині, Регіонального об'єднання дослідників Гуцульщини у Львові, його Косівського філіялу й Конференції гуцульських товариств Америки і Канади. Він є четвертою книгою монографії „Історія Гуцульщини". Головними редакторами книги є д-р Микола Домашевський з Чикаго (родом з Микуличина) й проф. Нестор Библюк зі Львова (родом з Косова). З матеріялів четвертого тому тільки кілька статтей доповнюють тематику попередніх томів, зате більшість їх вводить цілий ряд зовсім нових тем. Привертає увагу, пише до „Свободи" **Оксана Роздольська-Маслянко**, стаття про великі кам'яні мости – віядуки в долині Пруту. У всіх статтях відчувається глибока любов авторів до Гуцульщини.

***

В 1998 році появився друком другий том „Бережанська земля. Історично-мемуарний збірник" – як 19-ий том серії „Український архів Наукового Товариства ім. Шевченка". Збірник підготувала до друку редакційна колегія у складі Лева Бабія, Володимира Беднарського і Богдана Мельника, а видав Головний комітет Бережанщини і Козівщини. Книга має англомовний вступ. При кінці збірника є список спонзорів-любителів Бережанської землі, які свою любов виявили датками на видання книжки. Про її появу написав до „Свободи" **Василь Верига.**

***

В серії східньоевропейських студій Видавництво A&M Тексаського університету видало в 1999 році книжку „Return to Ukraine", обсягом 260 стор. Її автором є обдарована письменниця українського походження, журналістка за фахом Аня Саваж. Тема книжки – враження з подорожі по Україні в 1991 році, після якого авторка стала викладати журналістику в Київському державному університеті. Книжка „Return to Ukraine"– це цінний дарунок, який ми можемо зробити нашим дітям і внукам. Книжку можна набути або замовити в книгарнях: **„Return to Ukraine", author Ania Savage.** Про неї написала до „Свободи" **Марія Пискір** з Вауватози, Висконсин.

***

Володимир Луців з Лондону пише про книжку „Україна і візантійський обряд" відомого українського музиколога, співака, дириґента і композитора д-ра Мирослава Антоновича. Видання голляндською мовою, його появі спияла Королівська Ассоціяція чоловічих хорів у Голляндії. Книжка має 366 сторінок, видана у твердій обкладинці, синім полотном обтягнена, а написи витиснені золотими буквами. Більшість статтей, які є у цій книжці, вийшли друком українською мовою у Львові в книжці під назвою „Музика Сакра" із серії „Історія української музики" в Інституті українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. Редактор і упорядник – проф. Юрій Ясиновський.

***

О. Красильникова, „Історія українського театру XX сторіччя", „Либідь", Київ, 1999, 208 стор.

Книжка розповідає про український театр від 1900 року до кінця XX сторіччя. Український театр зустрів XX сторіччя „ножицями", що утворилися поміж драматургією та театром: драматургія Лесі Українки, Володимира Винниченка та Олександра Олеся вже сягала рівня европейського театру, а український театр, позбавлений свавільною російською цензурою можливости виставляти перекладені п'єси (за винятком західніх теренів України), загруз своїм акторським виконанням в побутовому репертуарі, і це ставало перешкодою для успішних виступів в непобутових драмах, включно з українськими. Дальша історія українського театру була нещасливою, бо йому доводилося витримувати постійну боротьбу зі ще страшнішою, совєтською партійною цензурою. Від 1933 року вона зупинила дальший розвиток українського театру, поставила його в підрядне становище супроти російського театру. На жаль, ця справа недостатньо висвітлена в книжці. Автор нічого не сказала про те, яка дискусія сталася над виставою „Народного Малахія" М. Куліша, що перейшов три редакції, доки його остаточно зняли з репертуару (а роком пізніше і „Мину Мазайла"), як довго йшла тяганина з „Патетичною сонатою", яка так і не побачила тоді сцени „Березіля", як на генеральну пробу „Маклени Ґраси" прийшло все Політичне бюро ЦК, щоб засудити виставу.

Автор, вдаючись до історії, мусив згадати і український театр діяспори. Знаходимо дещо про театр в США та в Канаді, однак нічого не сказано про численні українські трупи в Західній Німеччині, про український театр в Румунії до 1940 року, в Празі, в Югославії, театральні вистави березільки Наталії Пилипенко у Франції, театр Ю. Григоренка в Арґентині, український театр „Жовтень" в Ленінграді та про український театр в Москві, ліквідований після 1933 року. Книжка не має ні бібліографії, ні іменного покажчика, але хочеться вірити, що цей короткий нарис українського театру стане добрим початком до майбутньої багатотомної історії українського театру, пише **Валеріян Ревуцький** з Ванкуверу, Канада.

МИСТЕЦТВО

Василь Барабаш з Вест-Бабилону, Н. Й.: „...Ніби недавно писав портрет Івана Шила тут, а він вже з України вислав збірку своїх віршів „Нехай вам болить Україна", яку присвятив Україні і Тарасові Шевченкові, гетьманові Мазепі, Лесі Українці, Л. Лук'яненку, В. Чорноволу. Особливо хвилює „Дідівська хата":

А хутір гине... Ні, вмирає,
як тяжкохворий. Без плачу.
Я ж марю цим дитячим раєм
й думками в ті літа лечу...

Бажаєте замовити збірку віршів за 5 дол., плюс 1-2 дол. за пересилку до вас – звертійться на адресу: **Vasil Barabash, 103 Evergreen Str, W. Babylon, N.Y., 11704. USA. Тел. (516)669-7402.**

В Україні: **293780, Львівська область, Трускавець, вул. Мазепи, 18, кв.28, Іван Шило".**

***

Стефанія Гурко з Торонто пише: „Мені пощастило ознайомитися з трьома англомовними літературними творами – з новелою англійського письменника Джона Гендса „Перестройка Крісті", історичною повістю американської письменниці Бетті Шрефлер „Ет де Едж" та п'єсою канадського драматурга Майкла Спрінґейта „Каріна". Головною темою новелі

(Закінчення на стор. 21)

СПОРТ

Сторінку підготував
Омелян Твардовський,
спортовий кореспондент „Свободи"

В УКРАЇНІ

Збірна України з гокею залишилася в світовій „А"-клясі

Збірна гокею України, що взяла участь в чемпіонаті світу в Санкт-Петербурзі, Росія, зазнавши на першому етапі турніру три поразки в своїй підгрупі, втратила можливість змагатися за найвищі нагороди. Згідно з правилами Світової Федерації гокею, 4 команди, що зайняли останні місця в своїх підгрупах, провели між собою додаткові ігри, висліди яких мали вирішити про їх місце на черговий рік.

Після закінчення ігор цього клясифікаційного турніру збірні, що зайняли два перші місця в підсумковій таблиці, автоматично залишаються в „А"-клясі, збірна з третього місця восени матиме ще одну можливість повернути собі місце між найсильнішими, коли відбудеться кваліфікаційний турнір з чоловими збірними „Б"-кляси. Збірна з 4-го місця автоматично випадає до „Б"-кляси. Цим разом збірна України після перемоги над збірними Японії (4:0), Франції (3:2) і єдиною поразкою з Австрією зайняла друге місце і має право виступати в наступному чемпіонаті світу в „А"-клясі.

Дальші ігри за вихід до чвертьфіналів продовжує 12 збірних світу в двох рівнорядних підгрупах. Після п'яти кіл змагань кращі місця займають США, Швайцарія, Швеція, Латвія, Фінляндія, Чехія, Словаччина, Канада.

Велику сенсацію в гокейному світі справила збірна Росії, яка в „Е"- групі, зазнавши чотири поразки, втратила можливість ввійти до чвертьфіналу. Як відомо, в цьому спорті, починаючи від часів СССР і тепер вже нової Російської Федерації, російські гокеїсти домінували на олімпіядах і світових чемпіонатах. В зв'язку з цими поразками збірної Росії з гокею в російській пресі, радіо і телебаченні, появилася масова критика не тільки на адресу гокеїстів, але і тренерів та функціонерів цього виду спорту.

В ДІЯСПОРІ

Енциклопедія етнічного спорту в США

У видавництві Greenwood Press в Коннектикат щойно появилася Енциклопедія етнічного спорту в США – професорів Дж. Кірша, О. Гарріса і К. Нолті, при співпраці 102-ох інших авторів. До видання включені українські спортсмени Чак Беднарик, Майк Дітка, Бронко Нагурський, Зенон Снилик і Волтер Чижович.

В окремому гаслі подано дані про українську етнічну групу і спорт в США. Автором цього гасла і відомостей про деяких спортовців є інж. Методій Борецький з Філядельфії.

Книга має 530 сторінок, коштує 125 долярів. Її можна одержати у видавництві: **Greenwood Publishing Group, 88 Post Road West, P. O. Box 5001, Westport, Ct 06881. Tel.: 1(800)225–5800.**

ФУТБОЛ

УСВТ „Чорноморська Січ" – Фальконс С.К. – 4:1

Продовжуються ігри чемпіонату „Еліт"-дивізії „Ґарден Стейт Сакер Ліґи" в Нью-Джерзі. В 7-му колі другої половини футбольного сезону, яке пройшло в неділю, 14 травня ц. р., відбулися змагання між дружинами „Ч. Січі" і польськими „Соколами", які виступають під назвою „Фалькос".

Футболісти команд виявили завзятість і гостроту, яка одначе не переступала загальних правил гри. „Січовики" в більшості володіли м'ячем, проводили швидкі акції, але футболісти нападу, а головно його чільні снайпери не зуміли в цьому часі їх вдало завершити. І все таки першу половину господарі закінчили 1:0. Голя з гарної подачі Ґулевича–Єрмоленка забив Сергіїв.

Другу половину гості почали стрімкими атаками, але завдяки енерґійним оборонцям і воротареві „Ч. Січі" напад поляків не осягнув бажаної мети. В свою чергу українські футболісти перейняли ініціятиву і на 60-ій хвилині Бабушкін з подачі Вислоцького вдало підніс вислід – 2:0. Вдруге в цій зустрічі відзначився Сергіїв, який цим разом з подачі Ґулевича–Длябаля збільшив рахунок до 3:0. Через три хвилини гості заслужили на вільний удар, з якого здобули свого ґоля. В кінцевій фазі Єрмоленко остаточно встановив вислід зустрічі – 4:1. Після цієї перемоги „Ч. Січ" займає в таблеі 4-те місце. До закінчення сезону „Січовикам" залишилося ще 6 змагань.

УСК Нью-Йорк – „Банатул" С.К. – 2:0

Це були чвертьфінальні змагання за чашу „Космополітальної Сакер Ліґи" в Нью-Йорку. В складі нашої дружини через контузії та інші перешкоди не змогло виступити кілька провідних футболістів, яких замінили гравці резерви. Ведення 1:0 на тридцятій хвилині німці здобули завдяки помилці судді, який чомусь недобачив порушення правил. В другій половині обидві команди здобули по два голі. Ґолі для УСК-у здобули Більстрент і Коваленко. До закінчення сезону нашій команді залишилися останні змагання чемпіонату другої дивізії „Космополітальної Сакер Ліґи".

Після цього почнеться підготовка до участи у футбольному турнірі Української Олімпіяди, що відбудеться 1–4 липня у Філядельфії.

Всеукраїнська конференція молодих учених з фізичної культури та спорту

У Львівському державному інституті фізичної культури відбулася Всеукраїнська конференція молодих учених, аспірантів і докторантів з фізичної культури та спорту. Організаторами її, при сприянні Міністерства освіти і науки України, були Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму України, Українська Академія наук національного прогресу, Олімпійська Академія України та Львівський державний інститут фізичної культури. У роботі конференції взяли участь 178 учасників із 30 вищих закладів освіти України. Окремою делегацією була представлена Вроцлавська академія фізичного виховання Польщі.

Вітання учасникам і гостям надійшло від віце-прем'єр-міністра України Миколи Жулинського, який, звертаючись до молодої української інтелігенції, зокрема молодих учених, зазначив, що „спортові успіхи багатьох із вас вражають, а імена братів Кличків, Дениса Силантьєва, учасників цього наукового форуму змусять увесь світ дивуватися не тільки фізичній досконалості українців, а й величі нашого духу, розуму, таланту".

Найчисленніші делегації, крім господарів, представляли Національний університет фізичного виховання України, державні педагогічні університети Тернополя, Вінниці, Волині та інші. Серед учасників конференції були чемпіони европейських та світових чемпіонатів Денис Силантьєв (плавання), Світлана Максимюк (боротьба), Марина Яремко (бокс), Віктор Бережанський (лещатарське двоборство), Андрій Беген (триятлон) та ін.

Молоді науковці України засвідчили високий науковий рівень власних досліджень. Збільшується кількість і якість праць, пов'язаних з фізичним вихованням населення. Широко представлено матеріяли з теорії і методики фізичного виховання школярів і студентів. З нагоди конференції видано збірник наукових статтей „Молода спортивна наука України".

Оксана Вацеба,
проректор з наукової роботи
Львівського інституту
фізичної культури

Пожертви на розвиток спорту в Україні просимо надсилати до УСЦАК на адресу: **680 Sandford Avenue, Newark, NJ, 07106.**

Календарець тенісових змагань на 2000 р.

1-4 липня	– Олімпійський турнір, „Тризубівка";
5-6 серпня	– Подвійні ігри, „Союзівка";
2-4 вересня	– Чемпіонати УСЦАК, „Союзівка";
30 вересня- 1 жовтня	– Осінній турнір, „Тризубівка".

Спорт і метро

Міністер охорони навколишнього середовища Греції К. Лаліотіс закликав спортивних фанатів не нищити афінський метрополітен. Заклопотаність грецької влади можна зрозуміти. Адже це ще і єдиний у світі підземний музей, де розташовані унікальні археологічні знахідки, кераміка і мозаїка.

УНІАН

Українські стяги...

(Закінчення зі стор. 11)

Після мітинґу у Медведівці учасники події відвідали могилу Василя Чучупаки в Мельниках. Тут Панахиду відправив о. Василь з Київського Патріярхату. „Вічную пам'ять" заспівав хор „Гомін" з Києва.

– Як не буде нашої праці, то не буде й нас, – сказала школярка з Києва Марина Веденко. А бабусі з Мельників Тодоря Задоя і Марія Гончар, батьки яких воювали у загоні Чучупаки, розповідали народному депутатові України, полковнику Євгену Лупакову про своє непросте життя. Суворою була розповідь Параски Чиж (Токовенко). Її брат, гайдамака Микола Токовенко, лежить у рідній землі неподалік Василя Чучупаки. Перед смертю окупанти відрізали йому ніс, вуха, викололи очі... Чого тільки не довелося пережити Леопольдові Ященкові! Корінний киянин, він з дитинства захопився народною піснею. Закінчив музичне училище, консерваторію. За фахом музикознавець, фольклорист, досліджував творчість композитора, організатора народного хору в селі Охматові, що на Черкащині, Порфирія Демуцького. Працював в Академії Наук України, збирав народну творчість, писав книги, видавав фольклорні збірки. Та варто йому було підписати у 1968 році „Лист 139-ти", висловлюючи занепокоєння з приводу судових процесів в СССР, як його викинули з роботи і Спілки композиторів. Він організував унікальний хор „Гомін", але все, що робив, перекреслювалося. Минулося. Саме хор „Гомін" першим на великій сцені столиці України заспівав „Ще не вмерла Україна", „Молитву за Україну", „Ой, у лузі червона калина". Тепер Л. Ященко – лавреат Національної премії імені Тараса Шевченка, премії імені Павла Чубинського. Хор „Гомін" носить почесне звання народного, бо і є народним, адже у ньому співають і вчитель, і робітник, і студент. Хор відроджує звичаї і обряди українців.

Звичайно, ні Леопольд Ященко, ні його хористи не могли не приїхати на могилу героя. Вони співали і біля пам'ятного знаку на місці загибелі отамана. Їхня журлива пісня летіла над лісом, над козацькими могилами до журавлів, що відгукнулися своїм курликанням з неба. Може, з ними була душа Василя Чучупаки?

– У нас тепер вистачає отаманів, але нема Отамана, – сказав на прощання Леопольд Ященко.

„Народжуй нових героїв, Холодний Яре!" – таким був останній вигук Василя Чучупаки. Герої були – герої будуть!

Весна несе надію...

Урочище Холодний Яр
на Черкащині
Фото автора

Кіровоград...

(Закінчення зі стор. 5)

УВАН, НТШ та в Нюарку, де виголосили доповіді про культурний доробок Кіровограду, як також про свої дослідження творчости двох „вигнанців" з України – Володимира Винниченка та Євгена Маланюка, що походили саме із Кіровограду (колись – Єлисаветграду).

Але не тільки ці два літератори були уродженцями Кіровограду. Мистецьки виготовлений альбомчик зі світлинами головних будівель цього міста показує Карпенка-Карого, Дмитра Чижевського, Кароля Шимановського, Марка Кропивницького та інших людей, якими кіровоградці можуть похвалитися. Про вплив їх на розквіт культурного життя Кіровограду цікаво розповідав проф. В. Панченко, який не забував при тому нагадати історію цього міста у степовій частині України. В Кіровограді діє три вищі навчальні заклади, місцева організація Спілки письменників налічує 16 членів, є три бібліотеки, філгармонія і музично-драматичний театр. Обидва науковці можуть похвалитися низкою вже виданих праць, а також науковими нагородами. Слухачі мали нагоду пізнати не лише широкий діяпазон культурного життя цього степового міста, але й порадуватись досконалому володінню науковцями українською мовою. Приємно було почути, що наші гості вважають стан української мови у Кіровограді задовільним.

Гості відвідали США вперше завдяки старанням УВАН. Учасники зустрічей стали власниками цікавих книжок та альбому із визначними будівлями Кіровограду, а також зі світлинами культурних зірок, коріння яких – у Кіровограді.

Прийшли листи...

(Закінчення зі стор. 15)

папери українською мовою.

Євген Чайківський з Івано-Франківська надіслав серію статтей на політичні теми, у яких він намагається визначити причини важкого становища, у яке потрапила молода українська держава. Автор статтей нарікає на те, що ніхто не квапиться дати йому грошей на видання збірки його полемічних творів, оскільки видання навіть невеликої книжечки коштує не менше 800 долярів, а його пенсія становить лише 56 гривень (близько 10 долярів) на місяць.

Михайло Солод з Пенсильвенії не погоджується з поверненням в Україну німців, колись примусово виселених Сталіним до Сибіру і Казахстану, бо „німці під час війни робили багато шкоди усім, хто був з ними". Сам М. Солод під час війни копав окопи на фронті і потрапив в полон до німців, де вояки забирали у полонених взуття для місцевого німецького населення.

Микола Єйна з штату Нью-Йорк переслав копію своєї публікації в рогатинській газеті „Голос Опілля" про благодійну допомогу українців Рочестеру лікарням та спортивним організаціям України.

З Рочестера надійшов також лист, підписаний **Н.Н.**, про виступи тут театральної студії "Арабески" з Харкова, яку за дорученням громади привітав колишній харків'янин Павло Прокопенко, а його онуки Тетяна, Микола та Вікторія вручили гостям подарунки.

Микита Юрченюк з Нью-Джерзі не погоджується з переходом Української Православної Церкви в США під омофор Константинопольського Патріярха.

В. Балита з Бруклину, почувши радіопередачу „Голосу Америки" про важке життя київських собак і котів, пише, що й людям української столиці живеться нелегко, то варто більше розповідати про їхні негаразди.

Д-р Я. Гординський переслав з Оклагоми ухвали науково-практичної конференції і громадських слухань з приводу мовної політики України, що відбулися в Сумах, де ще гальмується впровадження державної мови.

Юліян Балан з Філядельфії радить прочитати в журналі „The New York Review of Books" від 24 лютого ц.р. статтю Дж. Метлока „The Nowhere Nation", з якої можна довідатися багато повчального (і не завжди приємного) про Україну.

Ліричного листа про українську матір надіслала **Марія Васильків** з Гантеру. „Схиляюсь перед її мудрістю, мужністю і любов'ю", – пише вона.

Постаті, дослідження...

(Закінчення зі стор. 19)

„Перестройка Крісті" є політично-релігійний конфлікт між Ватиканом та „третім Римом" – Москвою при участі міжнародних розвідувальних служб, передусім колишнього КҐБ. У Львові автор зустрічався з Іваном Гелем, Степаном Хмарою та Богданом Горинем, як теж з Єпископом Греко-Католицької Церкви Павлом Василиком. Англійська критика прихильно відгукнулася на появу новелі Джона Гендса й назвала її однією з найкращих сенсаційних новель 1990 року.

Всі події історичної повісті „Ет де Едж" відбуваються в Україні, чи на українських територіях, що входили колись до складу Австро-Угорської й Російської імперій до Першої світової війни, а опісля до Польщі й до СССР. Працюючи над цією повістю, Бетті Шрефлер відвідала в 1983 році Торонто, де зустрілася з живим свідками Великого голоду та іншими особами, про яких згадує в передмові до повісті.

В листопаді 1998 року канадський драматург Майкл Спрінгейт написав п'єсу „Каріна", центральними персонажами якої є двоє молодих українців, сестра і брат, Каріна та Ярослав, що приїхали до Канади й живуть у Монтреалі після розвалу совєтської імперії. П'єса кінчається самогубством Ярослава, який, зневірений у своїй спроможності побороти конфлікти з оточенням, гине.

Поява цих творів на книжковому ринку Англії, США та Канади свідчить про те, що зацікавлення Україною та проблемами українського народу зростає".

ЦІКАВО

Чи лимон солодший від полуниць?

Так солодший, бо в кілограмі лимонів більше цукру, ніж в кілограмі полуниць. Але вітаміну С у кислих лимонах менше, ніж в полуницях, ківі, горобині, шипшині, чорній смородині.

Яке яблуко з'їла Єва?

Популярне зображення праматері людства Єви з яблуком не відповідає Біблії, в якій йде мова про плід, але ніде не говориться, що це було яблуко. Ангели теж не є дітьми і не мають крилець. Крила мають херувими і серафими – оточення Бога і Його посланці. Зображення ангелів як малих дітей поширилося в часи Відродження. Ной не причалив зі своїм ковчегом до вірменської гори Арарат – цю гору так назвали через багато років після вселенського потопу. На тверду землю Ной вийшов десь в Саудівській Арабії.

В КІНЦІ ГАЗЕТИ

Хто порадив людям їсти тістечка замість хліба?

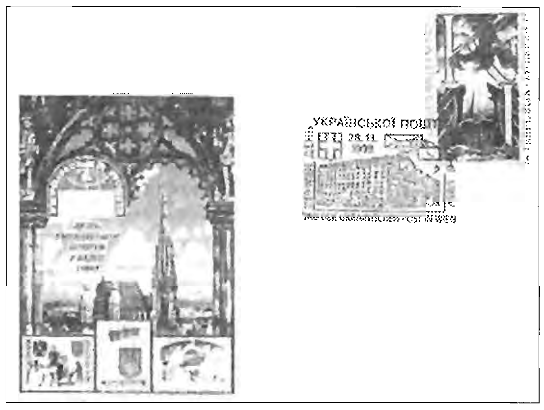
Широко відомо, що страчена французькими революціонерами Марія Антуанета, почувши про те, що голодні французи не мають хліба, порадила їм їсти тістечка. Насправді примовка: "Коли вони не мають хліба, то нехай їдять тістечка" була відома ще тоді, коли Марія Антуанета не знала французької мови і малою дівчинкою підростала при дворі свого тата – австрійського короля. До речі, імператор Нерон теж не палив Рим, за цариці Катерини в Україні не будували „потьомкінських сіл" (справжні були гарні), а філософ Діоген ніколи не жив у діжі.

ФІЛАТЕЛІЯ

Розділ веде голова Львівського обласного товариства філателістів Олександер Жарівський

Українські листопадові дні у Відні

1 червня 2000 року виповниться 150 літ з часу, коли на території Галичини і Буковини, які тоді входили до складу колишньої Австро-Угорщини, появилися в обігу перші австрійські поштові марки. Цей ювілей має безпосереднє відношення до сучасної української пошти, адже виповниться півтора віку курсування марок на теренах України.

Поштова картка Австрії з нагоди Днів української марки і пошти

Відзначення 150-ліття першої австрійської марки проходитиме під час Всесвітньої філателістичної виставки (WIPA-2000), яка триватиме в австрійській столиці з 30 травня по 4 червня ц. р. Частиною підготовки до ВІПА-2000 стали минулого року „День української марки у Відні" 26 листопада і „День Української пошти у Відні" 28 листопада. Чимало колекціонерів марок різдвяної тематики (найпопулярнішої в Австрії) відвідали віденський поштамт, щоб придбати різдвяні марки – австрійську і українську, дата введення в обіг яких збіглася.

Безпрецедентним є факт, що австрійська пошта дозволяла вживати одночасно австрійську і українську різдвяні марки, наклеєні на конверті поруч. Такі листи приймалися до відправлення з умовою, що обидві марки погашені спеціяльним австрійським штемпелем. До послуг філателістів був і спеціяльний штемпель української пошти, на якому відтворено зображення відбудованого Михайлівського Золотоверхого монастиря у Києві, а також портал церкви св. Варвари у Відні. Ці обидві будівлі немов би з'єднував нотний стан з першими тактами всесвітньої коляди „Тиха ніч, свята ніч". Аналогічним за рисунком штемпелем, тільки зі змінами в тексті, гасилася різдвяна марка 26 листопада і на Київському поштамті.

Українськими колядками у виконанні ансамблю „Чураївна" з Полтави розпочався „День української пошти у Відні" 28 листопада, який проходив в приміщенні Союзу австрійських філателістичних товариств. В гості до своїх австрійських колеґ завітала делеґація з України на чолі з генеральним директором Укрпошти Василем Мухіним.

Про те, наскільки серйозно ставиться до діяльности СУФА поштова адміністрація Австрії, свідчить факт включення в офіційний каталог марок видань Союзу українських філателістів Австрії.

І от настала урочиста мить. Посол України в Австрії Володимир Огризко оголосив відкриття „Дня Української пошти у Відні". Безкінечним потоком впродовж всього недільного дня прямували філателісти до стендів Української пошти, де можна було придбати марки і пам'ятний конверт, присвячені цій події, а також погасити їх пам'ятними штемпелями обох пошт. Несподіваний і оригінальний сувенір для всіх відвідувачів цього незвичайного „дня" приготувала Австрійська державна друкарня, представники якої на портативному обладнанні тут же, на місці, впродовж десяти хвилин, виготовляли для кожного бажаючого пам'ятний аркуш, в центрі якого був видрукуваний квартблок кольорових марок із його портретом.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ з ВЕЛИКОЮ ПРИЄМНІСТЮ ІНФОРМУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ПРО ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ

СІЧЕНЬ — КВІТЕНЬ 2000 р.

Управа Фундації Українського Вільного Університету (УВУ) в США з осідком в Нью-Йорку з приємністю проголошує черговий список жертводавців, ФУНДАТОРІВ, МЕЦЕНАТІВ, ДОБРОДІЇВ та ЧЛЕНІВ ФУНДАЦІЇ УВУ, висловлюючи щиру подяку за зрозуміння потреби допомоги для одинокої вищої школи, АМБАСАДОРА УКРАЇНИ поза межами Батьківщини.

УВУ сповнив велику ролю, як по Першій, так і по Другій світових війнах, даючи можливість для великого числа української молоді, набути високу освіту і професію, даючи кваліфіковані кадри, для еміграції, які понад 50 років ведуть громадську працю на всіх відтинках громадського життя нашого поселення.

З відновленням вільної України УВУ відгукнувся на нові потреби, широко відкриваючи свої двері для тих, хто бажає поширити своє знання правдивої історії і культури про Україну, на що не було змоги в поневоленій Україні.

Управа Фундації УВУ ще раз просить приняти нашу щиру подяку в першу чергу за моральну підтримку, як також за ВАШІ щедрі пожертви, без яких ми не могли б зреалізувати завдань, які ставить перед нами УВУ, діяспора і Україна.

Нам приємно поінформувати жертвенну громаду, що Фундація УВУ при ВАШІЙ щедрій допомозі змогла уділити на стипендії УВУ в 1999р. 131,300.00 (сто тридцять одну тисячу триста дол.), як також були стипендії прямо в Україні 8,000.00 дол. і в діяспорі. ЩЕ РАЗ ПРОСИМО ПРИНЯТИ НАШУ ЩИРУ ПОДЯКУ.

СПИСОК ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ ФУНДАЦІЇ УВУ

Івасин Василь (зі спадку)	**30,000.00**
Пирський Естейт	**9,000.00**
Перший Укр. Фед. Щадничий Банк „Певність"	**5,000.00**
д-р Куляс Юліян	**5,000.00**
д-р Гайда Ігор і Рома – дорівнюючий фонд	**2,000.00**
д-р Гайда Ігор і Рома	**1,000.00**
д-р Лужницький Олександер і Марія	**1,000.00**
проф. Рудницький Леонід і проф. Ірена	**1,000.00**
Укр. Фед. Кред. Кооператива СУМА в Йонкерсі	**600.00**
Білас Анна і З.Г.	**500.00**
Омець Богдан	**500.00**
інж. Сливоцький Стефан і Володимира	**500.00**
д-р Фольварків Оксана	**500.00**
Темницький Орест і Дарія	**300.00**
Артимишин Люба	**250.00**
Укр. Фед. Кред. Кооператива „Самопоміч" в Рочестері, Н.Й.	**250.00**
інж. Огар Василь і Оксана	**200.00**
Укр. Кред. Кооператива „Будучність" у Воррені, Миш.	**150.00**
Коваль Володимир і Анна	**115.00**
д-р Піянков Віталій і Адвентина	**110.00**

По 100.00 дол. зложили:
Бігун Ярослав, д-р Гошовський Христина, Єзерський Терентій, Іськів Іван і Марія, Кавець Михайло, Кігічак Ігор і Марія, Крупа Борис, Кузьо Теодор і Мирослава, Масник Юлія, інж. Оберишин Ярослав і Галина, д-р Стрільбицький Олександер, Укр. Фед. Кред. Кооператива „Самопоміч" в Балтімор, Мд., Ходницький Нестор, Шевчук Володимир і Розалія, Юрчак Ярослав.

По 50.00 дол. зложили:
Антипів Ксеня Марія, Балабанов Дмитро і Таїса, Бекерський Іван і Оксана, Боярський Володимир, Бурик Петро, мгр Воляник Теодор, Грега Марія, Григорчук Лев і Лінда, мгр Гуменюк Любомир і Стефанія, Дзюба Емілія, Дробенко Іван, Задояний Маріянна, Ільків Ольга, д-р Ісаїв Юрій і Патріція, д-р Коваль Богдан і Наталія, Козак Ярослав і Калина, Кондрат Петро і Марія, Корінець Микола, Луцька Ксеня, Масловський Мирон, Мельник Люба, д-р Музичка Ярослав і д-р Лариса, Наврoцький Юрій і Христя, Невмержицький Наталія, д-р Ничай Стефан і Ірена, д-р Остромецький Остап і Геріет Анн, мгр Нишко Петро і Надія, Полиняк Павло, проф. Телюк Іван і Ірена, Укр. Кред. Фед. Коопр. „Самопоміч" в Нюарку., Шостак Ева, Яровенко Вадим і Марія.

40.00 дол. зложили:
д-р Марчук Василь і Оксана

По 30.00 дол. зложили:
Дякун Григорій, інж. Закревський Андрій і Лідія, Огаренко Любомира, мгр Піхурко Микола, мгр Рудик Марта, Шульга Андрій і Теда, Шумило Дмитро.

По 25.00 дол. зложили:
Артимишин Люба, Бабій Василь і Єлисавета, Барицький Микола, д-р Воляник Теодор і Емілія, Галлік Стефан і Анн, Гриник Ярослав, Гусак Петро і Марія, Гац Стенлей Остап і Марія, д-р Ґілль Евген і Аліся, Демянчук Богдан і Ольга, Ждан Стефан і Ірена, інж. Жук Іван, д-р Заліпський Ярослав і Надія, інж. Заяць Юрій і Стефанія, Іллюк Олександер і Зіна, Карпенко Борис і Тетяна, Качмар Меланія, Керницький Ольга, Кизима Микола, Кондрат Петро і Марія, Копійчук Роман і Маргарета, Кордуба Дамян, Коцелко Нестор, Криса Володимир і Ірена, Кухта Нестор, Кучинський Борис, Лаврів Роман, Леськів Микола і Софія, Лехіцький Іван, Лівчак Богдан, Лозинська Марія, Лямпіка Любомир, Мак Петро і Каталіна, Макітра Стефан, Маслейчук Василь, Мельник Ростислав, д-р Миськів Петро і Евгенія, Мичковський Анна, Міджак Андрій, Мудрий Василь і Дарія, Міхняк Богдан і Віра, д-р Наконечний Василь і Ольга, Німилович Осип і Надія, Обущак Стефанія, мгр Онишкевич Ілля, Орицин Борис і Люба, Осадчук Василь, д-р Палій Михайло, Петренко Ігор, Пиптик Гелен, Поритко Оксана, Сарабин Францес, д-р Свищук Юрій і Христина, Семенюк Микола, Стецишин Володимир і Зиновія, Тимочко Марія, Тренза Михайло, Фарійон Орест, д-р Федорців Теодозія і Василь, Цибрівський Юрій і Наталія, Цюпак Михайло і Марія, Ярко Микола, Яцейко Юрій і Магдалина, д-р Яцик Михайло і Іванна.

По 20.00 дол. зложили:
Білянич Іван, Бартків Іван, Вачек Стефан, Корлятович Стефан і Павліна, Лесів Ярослав і Ірена, Мацьків Василь і Ніна, Мельник Дмитро і Валентина, Оренчук Володимир, д-р Павлишин Юліян і Мирослава, Потієнко Юрій і Таїса, інж. Пришляк Олександер і Анна, Романів Богдан, Рудницький Осип і Анна, Стадник Іван, Тихнович Валтер і Ненці, Цегельський Юрій і Надія, Юрчук Іреней і Оленка.

По 15.00 дол. зложили:
Андрийович Михайло і Людмила, Андріюк Андрій, Бах Людвік і Стефанія, Бегей Роман і Марія, д-р Бурбело Юрій, Василишин Михайло, Веремчук Іван, Вороняк Аліся-Анн, Ганушевський Стефан і Ольга, Ермолович Стефанія, Зайн Василь, Каша Григорій, Кінаш Ілько, Креєр Богдан і Іларія, Майковський Еміліян і Чеслава, Мандибур Микола і Ріта, Менжега Люба, Мікітич Карл і Лєна, Олексин Стефан, Пастушок Василь, Питльований Володимир і Джені, Сеник Корнель і Ірена, Стець Марія, Тренклер Юрій, Тимчишин Маріян, д-р Трігос Віра, Фафендик Марія, Шмавц Микола, Шашкевич Софія, Шийка Іван і Силвія, Шнайда Михайло і Марія.

По 10.00 дол. зложили:
Амброзяк Максим і Ольга, Бард Петро і Вірджінія, Весоловський Олег і Йосифа, Волошин Алекс, Гафткович Надія, Дідушок Марія, Журавель Лариса, Івашко Анна, Коцелко Софія, Круг Марія, Лесик Ігор і Таїса, Лоско Іван, Семенюк Антін і Марія, Тимків Іван.

Нижче 10.00 дол. зложило 4 особи на суму 10.00 дол.

ПОСТІЙНІ СТИПЕНДІЙНІ ФОНДИ СТВОРИЛИ:
інж. Коцур Ігор в св. п. дружини д-р Любомири Зазулі-Коцур **10,000.00 разом 11,830.00.**
Андрушків Софія в св. п. мужа д-ра Осипа **3,000.00 разом 5,545.00**, проф. Іванна Ратич, в св. п. батьків ректора УВУ проф. Івана і Марії Мірчук, **500.00 разом 11,525.00.**

Укр. Фед. Кред. Кооператива „Самопоміч в Нью-Йорку 100.00 на оголошення в Індексі УВУ

В СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ ЗЛОЖИЛИ:

Сенчишак Катерина в св. п. мужа Миколи	**200.00**
Проданюк Галина в св. п. товариша Богдана Білака	**30.00**
Чорний Стефанія в св. п. мужа Миколи	**100.00**

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ В СВ. П. БОГДАНА БІЛАНА, ЯКИЙ ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ1/2000 в ВАНКУВЕРІ, КАНАДА:
друзі Покійного зі шкільної лавки в Празі зложили 310.00 австралійських дол., що рівняється 182.22 американських долярів.

Ярослав Михайлишин,	Мельборн
Леонід Міценко,	Аделайда
Валерій Гаєвський,	Нюкестел
Василь Станко,	Аделайда
Орест Гліб Дубик,	Сидней
Мілько Гутник,	Сидней
Лев Богацький,	Воллонгон

ЗВОРОТ ГОНОРАРУ мгр Теодор Воляник 50.00

НА БУДОВУ ХРАМУ БОЖОЇ МАТЕРІ В ЗАРВАНИЦІ ЗЛОЖИЛИ:

Данилишин Мирослава	**500.00** (разом **700.00**)
Гнатик Богданна	**50.00**
Кордуба Дамян	**900.00**

(пропущено в попередньому списку просимо вибачити)

НА БУДОВУ ХРАМУ БОЖОЇ МАТЕРІ В ЗАРВАНИЦІ В СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОГО ЕВГЕНА ЗДЕБА, парафіяни Української Католицької Церкви Серця Христового в Джонсон Сиіті, Нью-Йорк зложили слідуючі особи:

Марія і Оксана Здеб	1,015.00
Клим Іван	200.00
Здеб Марія, Маркіян і Таня	100.00
Родина Курило	50.00
Опацький Павло	50.00
Солецький Андрій і Тереса	50.00
д-р Василів Орест з родиною	50.00
Брерлей Роберт	30.00
Солецький Петро і Люба	30.00
Іванонько Зенон і Христина	25.00
Корчинський Стефан з родиною	25.00
МкҐован Корпорейшен	25.00
Зобнів Любомир і Марія	25.00
д-р Жизномирський Зенон з родиною	25.00
Чедіняк Володимир і Христина	20.00
Юнко Дмитро і Анна	20.00
Крайник Марія	20.00
Мельник Орест	20.00
Тимочко Марія	20.00

По 10.00 дол. зложили:
Байс Михайло, Бараник Іван з родиною, Белл Річард, Древницький Теофіль і Дарія, Дячук Стефан і Дарія, Іванейко Ольга, Іванків Іван, Іванонько Ірина, Кецман Дмитро, Клачаний Дарія, Клачаний Роман, Коропей Мальвіна, Корчинський Наталія, родина Мороз, Петришин Пелагія, Рожко Іван, Сальків Петро і Марія, Тереля Юрій і Марія, Хмелівська Катерина, Хомишак Іван, Чебіняк Іван і Христина, Шембель В., Шмирко Володимир і Марія, Юрків Стефанія.

Управа Фундації УВУ щиро дякує шановним жертводавцям, які щедро відзиваються на наші заклики. УВУ при ВАШІЙ щедрій допомозі сповняє і далі буде сповняти завдання, які накладає на нього БАТЬКІВЩИНА.

З проголошенням ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ УВУ став НАУКОВИМ ВІКНОМ УКРАЇНИ в західний світ, сповняючи важливу ролю в сучасному розвитку і закріпленні МОЛОДОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

Фундація УВУ продовжує розбудову „бібліотек і архіву української діяспори" при університетах України. Просимо надсилати книжки і журнали до Фундації УВУ на ту ціль, за що будемо дуже вдячні. Вже в 2000 р. Фундація УВУ вислала 62 пачки книжок і журналів, які подарували: УНСоюз і поодинокі особи. Разом від 1992 р. вислано в Україну до різних університетів біля 900 пачок книжок і журналів. Завдяки вашій щедрій допомозі Фундація УВУ уділила від 1990 р. включно з 1999 р. 1,079,000 (один мільйон сімдесят дев'ять тисяч дол.) на стипендії студентам з України, діяспори, які стажуються в УВУ та на інші потреби УВУ. Надійшло багато прохань з України в 2000 р. на уділення стипендій про що поінформовано громаду своєчасно.

З приємністю інформуємо, що видання Фундації УВУ, які спонзорували наші жертводавці „Масовий морд у Вінниці" і акція „Вісла" є до набуття у Фундації УВУ в Нью-Йорку. Замовлення просимо висилати на адресу Фундації УВУ. Кошти книжки з пересилкою: „Вінниця" – 12.00 дол., „Вісла" – 25.00 дол.

Ваша пожертва сьогодні на студії УВУ – це не тількик успішна і пряма допомога УКРАЇНІ, але і національний „капіталовклад" у формуванні наукових та професійних кадрів для БАТЬКІВЩИНИ.

Доложім всіх зусиль, щоб ми всі вклали свою цеголку в цю велику розбудову. Кожна пожертва більша чи менша є оцінена і разом робить великі діла.

Фінансове і моральне забезпечення Українського Вільного Університету дозволить йому продовжувати всеукраїнську місію в розбудові і закріпленні Самостійної Української Держави.

Всі ваші пожертви і датки для УВУ, через Фундацію УВУ, чи інші фонди при Фундації УВУ, як Постійні Стипендійні Фонди будуть додані до ваших попередніх пожертв і ви можете відтягнути їх від податку.

Чеки просимо виписувати на:
U.F.U. Foundation, Inc. і висилати на адресу Фундації УВУ в Нью-Йорку.

проф. **ПЕТРО ГОЙ** – голова
МАРІЯ РЕШІТНИК – фінансовий референт

Mailing Address:
UKRAINIAN FREE UNIVERSITY
FOUNDATION, Inc.
P.O. Box 1028
New York, NY 10276

Office Address:
UKRAINIAN FREE UNIVERSITY
FOUNDATION, Inc.
43 St. Marks Place
New York, NY 10003

HELP US HELP THE CHILDREN • ПРИЯТЕЛІ ДІТЕЙ • AIDONS LES ENFANTS

ДОПОМОЖІТЬ НАМ ВЗЯТИ СИРОТУ НА ТАБІР

Вже майже 7 років ***Приятелі Дітей*** при Канадському Фонді Дітей Чорнобиля особисто розвозять гуманітарну допомогу по сиротинцях в Україні. До сьогодні ми проїхали понад 145,000 км по всій Україні, піклуючись 185-ма дитячими сирітськими установами. Додатково до гуманітарної допомоги, яка включає медикаменти, одяг, взуття та навчальні матеріяли. ***Приятелі Дітей*** працюють з дітьми-сиротами у літніх таборах в українських Карпатах. Літні табори організуються з метою виплекання у дітей самоповаги, самовпевнености та свідомости володіти своїм життям та своєю долею. За останні 4 роки 1000 сиріт мали нагоду побувати у Ворохті. Цього року ми організовуємо табір для 420 дітей-сиріт, які приймуть участь в програмі **„НОВЕ ПОКОЛІННЯ"**. Ця програма допоможе далі розвивати розуміння української історії та культури та заохочувати дітей бути гордими українцями.

Тому, звертаємося до Вас з проханням допомогти нам взяти одну сироту на табір у Ворохту, Івано- Франківської обл. Це лише коштує 150.00 дол. для однієї дитини. Сюди вже входить транс-портація до табору, житло, триразове харчування на день, нове взуття, шкарпетки, шапка, футболка, штани, рушники, предмети гігієни такі, як зубна паста і шампунь, та багато інших речей для кожної дитини. Якщо Ви подаруєте 50.00 дол., то маєте нагоду **отримати** сертифікат, який засвідчує Ваше спонзорство, фотографію дитини, яку Ви підтримали та лист подяки разом з посвідкою про звільнення від податку.

ТАК, Я ХОЧУ ДОПОМОГТИ ВЗЯТИ СИРОТУ НА ТАБІР:

Ім'я ____________ Адреса ____________ Місто ____________ Провінція ____________ Поштовий код ________ Тел.: ( ) ____________

Я бажаю подарувати: ❑ 50.00 ❑ 100.00 ❑ 150.00 ❑ 200.00 ❑ 500.00 ❑ 1,000.00 Інше ____________

Просимо чеки виписувати на Help Us Help The Children, – CCCF та відсилати за адресою:
2118-A BLOOR ST. W. SUITE 200, TORONTO, ONTARIO, CANADA M6S 1M8

або прошу зняти гроші з моєї кредитової картки (підкресліть): MASTER CARD or VISA Сума__________ Термін картки ________ ____________Номер картки ____________

Ім'я на картці ____________ Підпис ____________

Посвідка про звільнення від податку буде виписана в Канаді або в США. Якщо у Вас є будь-які запитання, просимо дзвонити нам тел.: (416) 604-4611 або факсувати (416) 604-1688
Також можна висилати нам e-mail: cccf@idirect.com або director@chornobyl.ca
Просимо відвідати нашу сторінку на Інтернеті:www.chornobyl.ca/~huhtc Charity Reg.#0877332-03 Bus. Reg. #13690 9538 RR 0001 SV

M. P. Kots Publishing

Tel. 518 989-6228
Fax 518 989-6049

ВИДАННЯ КНИГ І ЖУРНАЛІВ

		Рік	Ціна
1.	„Українські народні мелодії", Зіновій Лисько, тверда опр. 576 стр., 2	1964	20.00
2.	"-" "-" 576 стр., 3	1966	20.00
3.	"-" "-" 568 стр., 1	1967	20.00
4.	"-" "-" 576 стр., 4	1968	20.00
5.	"-" "-" 576 стр., 5	1970	20.00
6.	"-" "-" 576 стр., 6	1971	20.00
7.	„Релігійні твори – Ол. Кошиць", ред. З. Лисько, тверд. опр. 736 стр. великого форм.,	1971	50.00
8.	„Співають соловейки", збірник пісень, Зоя Маркович, 80 стр.,	1971	5.00
9.	„Центросоюз", Іван Мартюк, м'яка оправа, 128 стр.,	1973	7.00
10.	„Основи музичного мистецтва", Рожа Смеречинська-Шуль, тверда опр., 180 стр. (немає)	1973	
11.	„Співають соловейки", збірник, Зоя Маркович, м'яка опр., 56 стр.,	1974	5.00
12.	„Українська преса з перспективи 150-ліття", Юрій Тернопільський, м'яка опр., 176 стр.,	1974	5.00
13.	„Максим Березовський", Василь Витвицький, тверда опр., 96 стр.,	1974	5.00
14.	„Українці в американському і канадському суспільствах" – УСІ., м'яка опр., 360 стр.,	1976	10.00
15.	„Далекий Світ", Галина Журба, м'яка опр., 372 стр.,	1976	7.00
16.	„Сузір'я лебедя", Юрій Косач, м'яка опр., 276 стр.,	1983	7.00
17.	„Чортівська скеля", Юрій Косач, тверда опр., 456 стр.,	1988	10.00
18.	„Пора звести блакитний храм", Олесь Бердник, м'яка опр., 22 стр.,	1989	3.00
19.	„Кажу вам", Ол. Бердник, тверда опр., 224 стр.,	1989	10.00
20.	„Світовид", ч. 1, м'яка опр., 128 стр., журнал,	1990	7.00 (20–23)
21.	"-" 2 "-"	1990	
22.	"-" 3 "-"	1990	
23.	"-" 4 "-"	1990	
24.	„Материк", Павло Мовчан, тверда опр., 106 стр.,	1991	7.00
25.	„Харків-Харків", Олександер Семененко, м'яка опр., 160 стр.,	1992	5.00
26.	„У РА НА", поема, Юрій Тарнавський, тверда опр., 168 стр.,	1992	5.00
27.	„Невідступне минуле", Тетяна Кардиналовська (немає)	1992	
28.	„Конституційні акти України 1917-1920", 272 стр., м'яка опр.,	1992	7.00
29.	„Англійський текст Зборівського договору", Теодор Мацьків, тверда опр., 304 стр.,	1993	5.00
30.	„Наше минуле", ред. Сергій Білокінь, тверда опр., 220 стр.,	1993	7.00
31.	„Конкурс композиторів 1991-1993 рр.", м'яка опр.,	1993	5.00
32.	„Піонери музичного мистецтва в Галичині", З. Лисько, м'яка опр., 144 стр.,	1994	5.00
33.	„Леся Українка", Петро Одарченко, тверда опр., 240 стр.,	1994	7.00
34.	„Епіграми Бутумбаса", Микола Бутович, м'яка опр., 24 стр.,	1995	3.00
35.	„В орбіті світового театру – Вол. Блавацький", Вал. Ревуцький, тверда опр., 244 стр.,	1995	15.00
36.	„Українська селянська кооперація (1861-1929)", В. І. Марочко, м'яка опр., 218 стр.,	1995	8.00
37.	„Історія України в іграх", Теодозій Самотулка, тверда опр., 348 стр.,	1995	10.00
38.	„Гербівник міст України", Володимир Панченко, тверда опр., 196 стр., (немає)	1996	
39.	„Солоспіви", Нестор Нижанківський, м'яка опр., 58 стр.,	1996	3.00
40.	„Голод в Україні 1946-1947", документи і матеріяли, тверда опр., 376 стр.,	1996	10.00
41.	„Бегемот", Томас Гоббс, переклад Лев Білас, м'яка опр., 242 стр.,	1996	5.00
42.	„Історія української музики", т. 1, Лідія Корній, тверда опр., 316 стр.,	1996	10.00
43.	„Mappa Mundi", Збірник наукових праць в пошану Яр. Дашкевича, тверда опр., 912 стр.,	1996	50.00
44.	„Союз українських професійних музик у Львові", м'яка опр., 146 стр.,	1997	8.00
45.	„Чорні жнива – голод у Валківському та Коломацькому р-нах", Тамара Поліщук, тверда опр., 368 стр.,	1997	15.00
46.	„Листи до М. Білозерського – Пантелеймон Куліш", ред. Олесь Федорук, м'яка опр., 218 стр.,	1997	10.00
47.	„Словник співаків України", Іван Лисенко, тверда опр., 356 стр.,	1997	15.00
48.	„Обряди ініціацій Українців та давніх слов'ян", Василь Балушок, м'яка опр., 216 стр.,	1998	10.00
49.	„Листи Михайла Грушевського до Кирила Студинського", Галина Сварник, м'яка опр., 268 стр.,	1998	10.00
50.	„Київська писемна школа X-XII ст.", С. О. Висоцький, тверда опр., 248 стр.,	1998	15.00
51.	„Голод 1946-1947 рр. Причини і наслідки", Міжнар. конфер., НАН, тверда опр., 208 стр.,	1998	10.00
52.	„Третя руїна", Арсен Паламар, м'яка опр., 254 стр., 1998		10.00
53.	„Вивчаймо ладо тональності", Олександра Цалай-Якименко і Ярослав Михайлюк,	1998	10.00
54.	„Історія української музики", том 2, Лідія Корній, тверда опр., 388 стр.,	1998	10.00
55.	„Щоденник Аркадія Любченка", ред. Юрій Луцький, тверда опр., 384 стр.,	1999	20.00
56.	„Портрет темряви", том 1, Петро Ящук, тверда опр., 708 стр.,	1999	40.00
57.	„Портрет темряви", том 2, Петро Ящук, тверда опр., 612 стр.,	1999	30.00
58.	„Поет з душею вогняною – Олександер Олесь" у спогадах, листах, тверда опр., 224 стр.,	1999	15.00
59.	„Дослідження, статті, рецензії, виступи" Ст. Людкевич, т. I, тверда опр., 496 стр., Львів,	1999	30.00
60.	„Дослідження, статті, рецензії, виступи", Ст. Людкевич, т. II, стр. 816, Львів,	2000	40.00

Випродаж книг, журналів видавництва.

Чеки виписувати на :

N.P. Kots Publishing і висилати до:

P.P.Box 33, Lexington, NY 12452, USA

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

Air Ukraine — UZBEKISTAN airways

"UZBEKISTAN AIRWAYS" та "AIR UKRAINE"

ВИКОНУЮТЬ СПІЛЬНІ БЕЗПОСАДКОВІ ЛЕТИ

НЬЮ-ЙОРК – КИЇВ
далі до ТАШКЕНТУ

на літаку БОІНГ-767-300

В П'ЯТНИЦІ І НЕДІЛІ,
а від 6 червня і у ВІВТОРКИ

з летовища Кеннеді-термінал 4 East

За довідками телефонувати:

"UZBEKISTAN AIRWAYS":

1-212-489-3954 *(бюро)*
1-212-245-1005 *(резервування квитків)*
1-718-244-0248 *(вантажі)*
1-718-244-0251 *(вантажі, факс)*

Parcels To Ukraine
Пачки в Україну

Dnipro
26499 Ryan Rd.
Warren, MI 48091
(810) 759-6563

Ukrainian Gift Shop
11758 Mitchell
Hamtramck, MI 48212
(313) 892-6563

STANDARD FOOD PACKAGES • Стандартні харчові пачки

PARCEL #1 – $34.00
3 lbs. Coffee • 5 lbs. Macaroni
10 lbs. Sugar

PARCEL #2 – $28.00
1 Case - Raman Noodles
5 lbs. Macaroni
8 Cans - Tuna Fish

PARCEL #3 – $30.00
1 Box - Powdered Milk
2 lbs. Vegetable Shortening
8 lbs. Flour

PARCEL #4 – $34.00
2 lbs. Ham • 200 Tea Bags
20 lbs. Rice

PARCEL #5 – $34.00
2 lbs. Ham • 1 Bag Apricots
20 lbs. Rice

PARCEL #6 – $31.00
2 - 40 oz. Peanut Butter
6 Cans Peaches
5 lbs. Macaroni

PARCEL #7 – $35.00
4 lbs. Spaghetti Sauce
64 oz. Olive Oil • 8 Cans Peas

PARCEL #8 – $28.00
1000 Aspirin
12 Bars - Hand Soap
3 Tubes - Toothpaste

---

10 років чесної та відданої праці для Вас

DNIPRO CO.

Пакунки в Україну: швидко, ґарантовано, дешево!

- *Відбираємо пакунки з хати.*
- *Надійна та гарантована достава за 4 - 8 тижнів.*

Brooklyn, NY
80 Avenue "O"
Tel. 718-234-8943

Warren, MI
26499 Ryan Rd.
Tel. 810-759-6563

Parma, OH
5909 State Rd.
Tel. 440-886-7124

Hamtrack, MI
11758 Mitchell St.
Tel. 313-892-6563

Newark, NJ
698 Sanford Ave
Tel. 973-373-8783
Free 888-336-4776

Philadelphia, PA
1801 Cottman Ave.
Tel. 215-728-6040

Clifton, NJ
565 Clifton Ave.
Tel. 973-916-1543

Chicago, IL
2319 W.Chicago Ave.
Tel. 773-486-6563

Elk Grove Village, IL
224 Crossen Ave.
Tel. 773-486-2332

Інші послуги

Долари в Україну через Вестерн Юніон або вручаємо готівку власноручно.
Авіаквитки в Україну та з України.
Візи в Україну без запрошення.
Завірені переклади та оформлення документів.
Запрошення для відвідувачів з України.

Продаємо телефонні картки ($10 картка-66 хв. розмови з Україною).
Рентуємо відеокасети.
Перепис відеокасет будь-якої системи в PAL/SECAM/NTSC.
Зустрічаємо і відвозимо в аеропорт.

У наших крамницях можна придбати: кераміку, хустини, обруси, книжки, поштівки, писанки, відео та аудіокасети, українські сувеніри, українські вишиванки, електронні перекладачі з англійської на українську мову.

$10 знижки на електронні перекладачі

$10 знижки на вовняні хустки із френзлями

$10 знижки на зустрічі і довезення в аеропорт

$10 знижки на квитки в Україну

$5 Перезапис відеокасет з PAL/SECAM у NTSC

Шкіряні зимові чоботи від **$ 25**

ПОШУКУЄМО ПРАЦІВНИКА

Українська Федеральна Кредитівка "Самопоміч" в Сиракюзах пошукує кваліфікованого(у) працівника на посаду заст. управителя.

Вимоги: знання бухгалтерії, комп'ютерної системи і т.п.
Шліть резюме до: Self Reliance Suracuse, NY FCU
Attn: Manager, 211 Tompkins St., Syracuse, NY 13204

• РОЗШУКИ •

Пошукую **ЮРІЯ ВІКТОРОВИЧА ХВОСТОВА** нар. 1923 р. в с. Грані Добровицького р-ну, Рівненської обл. Писати на адресу:
Україна 3433004 Анна А. Хвостова м. Володимирець, Рівненської обл., вул. Миру 15/3

Розшукую **ЯКУБА БІЛИНСЬКОГО-МЕЛЬКОВИЧА**, нар. в 1914 р. в с. Велика Білина, Самбірського, а колись Дублянського р-ну, Львівської обл., одруженого з Анною Мелькович. В них була донька. Відомості надсилати до: Joanna Romanyak, 654Dahill Rd., apt. 2D, Brooklyn, NY, 11218. **Tel.: 718 854-3696**

• ПРАЦЯ •

Жінка з України готова – доглядати за старшою особою і виконувати легку домашню працю. З належним досвідом. Розмовляє і розуміє мови – українську, російську, польську, угорську, словацьку.
Тел.: **(804) 746-2775 • (703) 875-6592 (703) 255-6532**

MACHINIST
Full time. Must be able to set up turret lathe. Friendly company, good benefits. Please call or apply in person between 10 AM and 3PM. Plast-O-Matic Valves, 1384 Pompton Ave. (Rt. 23), Cedar Grove, New Jersey.
Tel.: 973 256-3000

Пошукуємо диригента хору з деяким знанням церковного співу.
Тел.: **732 356-1353**

• ДО ВИНАЙМУ •

Молодий, порядний українець, 21 р. винайме кімнату в Нью-Йорку.
Тел. (732)376-1752
після 8 год. вечора.
Володимир

Сім'я з 2-ох осіб шукає помешкання в районах Maplewood, Millburn, Union, West Orange, South Orange, Springfield, Florham Park. Телефонувати на число:
973 360-8082 вдень або
973 762-3461 веч.

• НА ПРОДАЖ •

Продається хата в місті Теребовлі, Тернопільської обл. на вул. Підзамче. Ціна низька до скорого продажу.
Тел.: 856 866-2651

Продається мешканевий будинок з гаражом на два авта і надвірними будовами у місті Тернополі.
Тел.: (206) 546–1907

• ЗНАЙОМСТВА •

Жінка з України, 60 років, шукає порядного чоловіка для серйозних відносин. Вважаю, що краще у двох. Телефонувати після 4-ої по пол.
908 273-8896

Українець, 27 років, технік лісового господарства, працьовитий, культурний, прагне познайомитися з дівчиною спокійної вдачі із США. Адреса: **78015 Україна, Івано-Франківська обл., Тлумацький р-н, село Палагичі, Черепара Василь В.**

• РІЗНЕ •

Представники Української Молодечої Організації (ОУМ) м. Одеси приймуть в дар або винаймуть комп'ютор для реалізації міжнародної програми стажувань українців в США.
Тел. (732)376-1752
Володимир або Олександер.

Ділимося сумною вісткою, що в Монреалі, Канада, дня 15-го лютого 2000-го року, після довгої недуги відійшов до Вічности наш Найдорожчий Брат і Родич

бл. п. Володимир Гаврилюк

найстарший син бл. п. отця Семена і Стефанії з Ковальських.

В глибокому смутку залишені брати:

о. мітрат Іван в Монреалі,
Осип в Івано-Франківську,
Петро з дружиною Богданною, з Клецорів, в Монреалі,
і родини
Бринявських, Барановських, Бриковичів, Когутяків, Васильковик, Мацуків, Чоліїв, Мончаків, Сімківих, Бочкурів, Габурів і Михнюків, в Україні та в розсіянні.

Похоронні обряди відбулися в храмі Успіння Божої Матері та на українській секції цвинтаря Нотре Дам в Монреалі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Покійний народився 1904 року в селі Зарваниця, де його батько був священиком. Після гімназії, яку закінчив у Львові 1923 р., вчився в малярській школі Олекси Новаківського, студіював малярство в Краківській Академії Мистецтв і склав там кінцеві іспити 1931 року. Відтак, поглиблював малярські студії в Парижі. Виставляв свої твори з учнями Олекси Новаківського та на виставках Асоціяції Незалежних Українських Мистців у Львові. На жаль, майже вся його мистецька спадщина того періоду пропала у вирі Другої Світової Війни.

Бл. п. Володимир Гаврилюк був теж автором трьох збірок поезій: „Сольо в тиші" (Львів, 1935 р., за редакцією Антонича), „Тінь і мандрівник" (Нью-Йорк, 1969, видання Асоціяції Діячів Української Культури), та „Поезії" (Львів, 1994 р., в-во «Каменяр», упорядкування і передмова Володимира Лучука).

Завмерло любов'ю сповнене серце

Не всі родини мають таке щастя, як мали родини Мосорів, Богачів, Лапичаків, Олесницьких, Леськів і Середяків, щоб втішатися поміж собою такою незвичайною "Геньою".

Такі віддані доні, сестри, тітки чи племінниці, якою була покійна Ґеня, з Мосорів-Ратичів, бувають рідко. Такі доні не поспішають вийти заміж, бо хочуть довше опікуватися своїми батьками. Це такі сестри, що віддали б життя в обороні своїх рідних. Це такі тіточки, яких сестрінки і їхні діти ніколи не забудуть. Саме такою була наша "тета Ґеня".

Ґеня Ратич

Народилася 18 вересня 1919 року в Калуші. В грудні 1939 року, після окупації Галичини большевиками, родина виїхала на Захід, поселилася у Відні. Там Ґеня почала студії, але з уваги на те, що батьки не прийняли німецького громадянства, змушена була полишити навчання і піти працювати на фабрику. У 1945 році, коли війна підходила до кінця і до місця, де поселилася родина Мосорів, зближалися большевики, родина виїхала далі на Захід, лише Ґеня з батьками вирішили залишитися у Відні. Там пережили більшовицькі страхіття, включно із арештом батька, якого по кількох місяцях випустили з умовою, що протягом 24 годин повернеться на "родіну". Однак їм вдалося втекти до горішньої Австрії, де вже перебували сестри. Сестри одержали дозвіл виїхати до Америки в 1949 році, а батькам не давали аж до 1953-го. Ґеня, очевидно, залишилася з батьками.

Лише у 1953 році вона змогла виїхати до Америки. Тут відразу включилась в громадське життя, була активною членкою Союзу Українок Америки.

Тітонька Ґеня мала небуденний вплив на усіх людей, які зустрічалися на її життєвому шляху. Важко було не зарядитися ентузіязмом тети Ґені і не підкоритися її волі, бо вона завжди була доброзичлива, позитивна і будуюча.

Приїхала тета Ґеня до Америки в 1953 році і поселилася з батьками та сестрою Любою Лапичак та її чоловіком Адріяном, тішилася народженням сестрінків, а відтак збільшенням нашої родини, і завжди була охочою пильнувати дітей. Побудувавши в 1959 році своє власне родинне життя з Андрієм Ратичем, і далі залишалася близькою і помічною родині й батькам.

Працювала у ювелірній фабриці 12 літ, потім, в 1965 році, перейшла працювати до Українського Народного Союзу бухгальтером, а закінчила працю в 1989 році як адміністратор у фінансовому відділі.

2 березня 2000 року перестало битися добре серце тети Ґені, і вона відійшла до Бога. Члени нашої великої родини ніколи не забудуть дорогої тітоньки, і ми віримо, що вона і з неба так само любить кожного, як щиро любила на землі.

Нестор Олесницький,
сестрінок

Ділимося сумною вісткою з родиною і знайомими, що 17 травня 2000 року відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.
ВАСИЛЬ САВЧУК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20 травня 2000 р. Покійний був похований на Union Cemetery в Hyde Park, NY.

Залишені у глибокому смутку:
дружина – АННА
доньки – ІРИНА КИПП
– МАРІЯ КАНИНГГЕМ
внуки – САРА
– ЧЕД КИПП – МАГОВАН та
ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

Вічна йому пам'ять!

ПОДЯКА

Ділимося сумною вісткою з родиною та знайомими, що в п'ятницю, 10 березня 2000 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.
ЛЮБОМИР С. ВАНДЖУРА

нар. 25 квітня 1928 р. в Дрогобичі

Вічна йому пам'ять!

Висловлюємо щиру подяку Владиці Михайлові, о. парохові Я. Свищукові, о. митратові І. Кротцеві, о. М. Панчукові та о. П. Гайді за відслуження похоронних відправ і за прощальні слова.

Наша щира подяка хорові „Сурма" за участь і прощальні пісні.

Наша щира подяка всім, хто прийшов попращати покійного Любомира на вічний спочинок, всім тим, хто висловив усні або письмові співчуття, хто післав квіти, хто пожертвував на Служби Божі та на добродійні цілі.

Ми невимовно вдячні о. Миронові Панчукові за постійну моральну підтримку під час довгої недуги бл. п. Любомира та за зорганізування усіх похоронних відправ, а Орисі Косак-Кардосо за її любов, безупинну, повну посвяти опіку над вуйком Любком і його родиною та зворушливе прощальне слово.

Щира подяка членам родини і усім приятелям, які піддержували нас протягом цих тяжких обставин своїми молитвами, своєю присутністю і теплим словом.

Замість квітів на могилу Покійного зложено грошеві пожертви.

НА СЛУЖБИ БОЖІ	565 дол.
НА ОСТРОЗЬКУ АКАДЕМІЮ	3,900 дол.
НА ЦІЛОДЕННУ ШКОЛУ о. МИКОЛАЯ в ЧИКАГО	50 дол.

Щиросердечна подяка усім!

дружина – ОКСАНА
діти – АДРІЯНА з мужем ДЖЕЙСОНОМ
– РОМАН
– ЛІДА з мужем СТЕФАНОМ
внуки – ЕРИКА і МАКСИМ

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 16 травня 2000 р. відійшла у вічність після довгої недуги наша дорога МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

св.п. добродійка
ОЛЕКСАНДРА ГАЮК
з дому Жиглевич

Покійна вдова по св.п.о. протопресвітеру др. Семенові Гаюкові, народжена 20 травня 1912 р. в м. Крем'янці на Волині, донька видатного патріота Волині Йосипа Жиглевича, якого розстріляли німецькі окупанти в березні 1943 р. Довголітня вчителька і активна в Союзі Українок на Волині, вона віддано допомагала своєму чоловікові та несла з ним гірку чашу скитальщини.

ПАНАХИДИ відбулися в середу і четвер 17 і 18 травня 2000 р. в похоронному заведенні Слівінскі в Чіктовага, Н.Й.

ПОХОРОН в суботу 20 травня з Церкви Пам'ятника св. Андрія Первозванного на український православний цвинтар в С. Бавнд Брук у Н.Дж., де спочиває св. п. о. протопресвітер др. Семен Гаюк.

Горем прибиті:
доньки – Кіра Івасиків
– Мирослава Дмитріюк
з мужем Володимиром
син – Гліб з дружиною Тересою
внуки – Маріяна Картер
з мужем Данієлом
– Ксеня Рудь
– д-р. Зіна Гайдучок
з мужем д-ром Юрієм
– Наталя Воррен
з мужем Робертом
– д-р. Андрій Дмитріюк
з дружиною др. Наталею Держко
– Яким Гаюк
– Мая Гаюк
правнуки – Олександер та Катруся Гайдучки
– Меланія і Андрійко Рудь
– Йосиф Картер
та дальша родина в Україні і Німеччині.

Родина просить молитися за спокій її душі, а замість квітів на могилу складати пожертви на перебудову церкви св. Трійці в Баффало-Чіктовага та на Фонд Сиріт в Україні через Консисторію Української Православної Церкви в С. Бавнд Бруку, Н.Дж

Шановні читачі,

за добрим звичаєм "Свобода" вміщує посмертні згадки, часто із світлинами, про тих, що відійшли. Такі публікації є не тільки останньою даниною покійному, вони посилюють зв'язок між поколіннями української імміграції, а крім того часто служать джерелом історичних досліджень.
Наш тижневик не бере плати за вміщення таких споминів і світлин. Проте суворі обставини редакційного життя, коли щораз дорожчими стають папір, обладнання, зв'язок і друкарні, змушують нас нагадати громаді про добрий звичай пожертв на пресовий фонд. Такі пожертви, надіслані чеком на адресу "Свободи" разом із споминами про дорогих людей, стануть найкращим підтвердженням реального піклування кожного добродія про нашу спільну українську справу, виразником якої прагне бути тижневик "Свобода".

В 60-ту РІЧНИЦЮ УВ'ЯЗНЕННЯ Й ЗАГИНУ в тюрмі на вул. Лонцького у Львові, вбитого ворожим більшовицьким НКВД – нашого дорогого БАТЬКА й ДІДУСЯ

бл. п.
Якова Малаховського

колишнього директора Окружного Союзу Кооператив в Тернополі й чільного кооператора "Центросоюзу" у Львові, б. воїна У.С.С. і У.Г.А.

та

в 20-ту річницю відходу у вічність нашої дорогої МАМИ і БАБУСІ, члена С.У. і С.У.А. (50 відділ)

бл. п.
Стефанії Малаховської
з Бачинських

2 червня 2000 р. будуть відправлені Святі Літургії за упокій їх душ в слідуючих церквах:
– Чесного Хреста в Асторії, Н.Й., о год. 8:30 ранку;
– Воздвиження Чесного Хреста в Бучачі, Україна, в гімназії Ч.С.В.В., котрої Покійний був учнем.
Просимо про молитви за упокійних Батьків.

Родина.

Ділимося сумною вісткою з приятелями та знайомими, що 20 травня 2000 р. відійшов у вічність наш дорогий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

бл. п.
ПАВЛО МАРТІЯН

Залишені в смутку:
дружина – КАТЕРИНА
син – ІГОР з родиною
дочки – ГАЛИНА з родиною
– ТАНЯ

Нехай пам'ять про Покійного „йде з роду в рід".

Ділимося сумною вісткою, що 21 травня 2000 р. на 85-му році життя відійшла у вічність у Нью-Йорку, наша найдорожча МАМА і СЕСТРА

бл. п.
ЛІДІЯ ОСІНЧУК
з дому ДУДКО

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 25 травня 2000 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми у Нью-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п'ятницю, 26 травня 2000 р., в церкві св. Юра у Нью-Йорку, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені у глибокому смутку:
донька – ЮЛІЯНА ОСІНЧУК з мужем МАРКОМ ДАВСОН
сестра – ГАЛИНА ХАМУЛА

Вічна її пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ОСИП ГАВРИЛЮК
Професійний продавець забезпечення УНС
JOSEPH HAWRYLUK
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
79 Southridge Drive
West Seneca, NY 14224-4442
Tel.: 716 674-5185 • Fax: 716 675-2238

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
Професійний продавець забезпечення УНС
EUGENE OSCISLAWSKI
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
tel.: 732 583-4537• fax: 732 583-8344
E-mail:matawan96@aol.com

ДРУКАРНЯ COMPUTOPRINT CORP.
Established 1972
МАРІЯ ДУПЛЯК – власник
Виконуємо друкарські роботи

- книжки
- журнали
- брошури
- коверти, канцелярійні друки
- візитівки
- весільні запрошення на різних мовах

35 Harding Ave, Clifton, NJ 07011
tel.: 973 772-2166 • fax: 973 772-1963
e-mail: computorpr@aol.com

ФІРМА „МІСТ"
Забираємо посилки з вашого дому 24 години
Україна – найнижчі ціни!
(973) 223-8655 • 1-888-633-7853

ECONOMY AIRFARES
FREGATA TRAVEL
Нью-Йорк/Київ – 598 дол.+tax (round trip)
Нью-Йорк/Львів – 799 дол.+tax (round trip)
549 дол. (one way)
Restrictions Apply
250 West 57 Street, #1211
New York, NY 10107
Tel.: 212-541-5707 • Fax: 212-262-3220

UKRAINE-PAC
(973) 831-1499
PACKAGE and FOOD Parcel Service

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат
З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЯК ТАКОЖ КОМПЮТЕРСЬКОГО ПРАВА
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашінгтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel., (908)789-1870; (732) 627-0517

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ
ВИБЕРІТЬ "СВОБОДУ"!
НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 50 дол.

ВІДЕО-КАСЕТИ з України
АПОН- Серія Незалежности
25.00 дол. кожна

1991 – День Незалежности
1992 – Перша річниця Незалежности
1993 – Друга річниця Незалежности
1996 – П'ята річниця Незалежности
1998 – Сьома річниця Незалежности
1999 – Восьма річниця Незалежности Військова парада
1999 – Восьма річниця Незалежности Славетний концерт
За сім касет – 150.00 дол.

APON VIDEO, P.O. Box 3082
Long Island City, NY 11103.
Tel./Fax: (718) 721-5599
Переробляємо приватні відео-касети з европейської на американську систему і навпаки.

ФІРМА ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки. Замовляйте новий каталог на 2000 рік!
Тел.: 1-800-265-9858

EUROPEAN WOODART CORPORATION
на Фльориді потребує майстра з художньої обробки дерева та столярної справи. Добра платня та медичне забезпечення.
Тел.: (904) 740-7740 (Vasyl Boychuk)
1 (407) 574-7796

Йосиф Купчак
власник
JOSEPH MEAT MARKET
М'ясні европейські вироби
437 Smith Street, Perth Amboy, NJ
Tel: (732) 442-4660

FIRST AVENUE MEAT PRODUCTS
Великий вибір ковбас, та інших м'ясних виробів, як також імпортованих товарів з Европи
HOMEMADE KIELBASY AND COLD CUTS
140 — 1st Avenue (between 8-9 Streets), New York, NY 10009
(212) 777-4583
Відкрито від понеділка до п'ятниці **8 AM – 7:30 PM**
В суботу **8 AM – 6:30 PM**

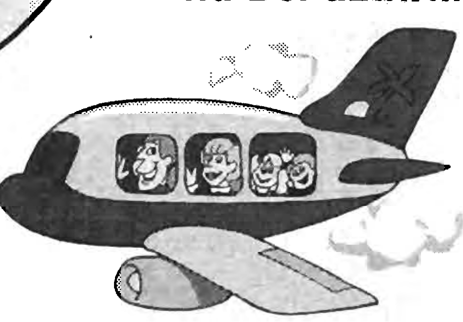
10 років чесно і солідно служимо українській громаді

KARPATY
Export-Import

KARPATY
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario
Canada M6S 2Y4
Tel. (416) 761-9105
1-800-265-7189
Fax (416) 761-1662
e-mail: nsemczys@aol.com
Для нас не існує відстаней – наші клієнти є всюди: в Канаді, Америці, Европі, Австралії та інших країнах

KARPATY
TRAVEL

Найкращі ціни на квитки
на всі авіялінії світу

МИ ҐАРАНТУЄМО:

Швидку і конфіденційну доставу долярів до рук адресата

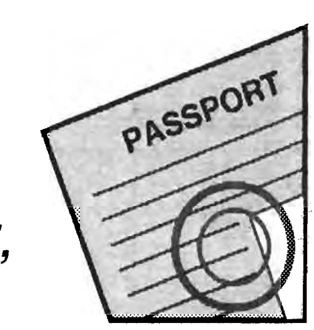
Вчасну доставу продуктових пачок з каталогу (великий вибір, високоякісні продукти)

До 35% знижки на сільськогосподарську техніку

А також:

Запрошення до Канади та США

Візи до України, Польщі, Росії

Пам'ятайте, як посилати чи літати – то тільки через знану у світі фірму КАРПАТИ!